ډالۍ

خپلې ډېرې درنې مور او ډېردرانه پلار ته یې په ټوله کولتوري اوفرهنګي مینه ډالۍ کوم چې په شپږ کلنۍ کې یې د قلم او کتاب سره اشنا کړم.

(سیدي)

سریزه

دانړې او ځمکه هغه خوړونکې هدیره ده چې تل یې د انسانانو مړو ته خوله خلاصه نیولې وي او تل یې د ځمکې پرمخ نېک او شریف انسانان خوړلي دي.
د دې نړۍ رڼا هم نوره پیکه او تته شوې ده چې پس له دې به د ژوندون خُمارغځونو ته پرې نړدي.
ننني انساني قانون هم هغه ړنده او کڼه محکمه ده چې د بدایه او ظالم په غاړه او لاسونو کې یې د کلونو هارونه او ګېډۍ ورکړي او د مظلوم په غاړه او لاسونو کې د دار کړۍ او ولچکې.
د اوسني ډېرې انسانانو د تربیت او تهذیب ولکې د هغه بې قېزې آس په لاس کې ورلوېدلې چې تر دې دمه یې بې وسه اوبې کسه انسانان ترپښو لاندې کړي او د زمانې د تاړاکونو په نامه یې دل او دُل کړي دي.
په دې نړۍ کې د انسانانو د پیدا ښت نېټه له نېټه لیک (تاریخ) څخه رانیولې بیا تر نن پورې هېڅ کله داسې انسانان پیدا نشول چې حتیٰ په سلو کې دوه سلنه یې هم دخدای (ج) قانون په اره توګه پلې کړي او په واقعیتونو سترګې پټې نکړي ، ځکه دا یوه زبات شوې خبره ده چې د درد نغمه ، دناچارۍ او بې کسۍ سندره ، د زندانونو غروبونه او ټول هغه وچ او سپور اوازونه چې سل ډول څړیکې او دردونه په کې نغښتي دي په احساس لرونکي او دردلرونکي زړه باندې اغېزه وښندي.
د نړۍ په ټولو انسانانو کې به داسې څوک پیدا نشي چې تراوسه پورې یې د درد څکه نه وي کړي او د زمانې په پنجو کې نه وي راښکېل شوی.
که انسان هرڅومره لوی شي او هرڅومره د خدای یې دعوه وکړي ، بیا به هم غم او درد وربانډې راځي او هرومرو به د مرګ ترخه زهر تر ستوني تېروي.

دا دې ځوک نه وايې چې مهال به تل د ده په واک کې وي او تل به د دغه عېش اوعشرت څخه خوند اخلي. دخدای (ج) غونډال (نظام) ډېر ټېنګ او تل پاتې دی ، دخدای (وېش) او ورکړه په يو ډول او مساوي توګه ده ، هېڅ کله به ځوک د خدای (ج) په قانون کې تېرى او ظلم پيدا نکړي ، هرډول تېرى اوګډوډی انساني قانون کې دي او د هر ډول ستونزو زېږېدونکي په خپله انسانان دي ، ځکه که چېرې د خدای (ج) په غونډال کې دمال او دولت له پلوه اوچتوالى او برتريت وای نو نن به ټول پاچايان او پانګوال د سرو زرو په کفنونو او تابوتونو سره خاورو ته سپارل کېدل او تل به يې په قبرونو پيرې کېدلې. هېڅکله داسې ونه شول او حتىٰ کفارو هم دا کار ونکړ ، ځکه ځو ځوځلې يې دا کارونه تجربه کړل او ...

سره ددې چې د هر ډول ستونزو او فسادونو زېږنده انسانان دي ، خوبیاهم يو ډول انساني عاطفه او مينه په کې ژوندی ده چې کله ناکله د انسانانو ولکې تخنوي او د نيلي آس څخه يې را کښېباسي.

انسان اړ دی چې د ټولنې رنګينی اوښايست لپاره مينه هم وکړي او د دې مينې مراندې دومره وغځوي چې په کې ورک شي او ټول مينه مينه شي ، نو که هرکله يو انسان د مينې په ارزښت پوه شي او په ريښتينې توګه مينه وکړي ، نو ټولنه جوړه ده او د هېڅ ډول تشنج زمينه به برابره نشي.

په هر حال خبره نه اوږدوم او دلنډېدو درشل ته يې ځم ، دغه ناول هم ديوې ربنتينې مينې زېږنده دی چې د دوه زړه بايللو د ژوند او د زړه د مراندو د کلکوالي او نرډېوالي استازي کوي او ...

زه نه غواړم چې دناول د سکالو او منځپانګې په اړه وغږېږم او يا پرې قضاوت وکړم ، خو دومره ضرور ويلای شم چې ډېر څه په کې شته او همدغې شيانو اړ کړم چې ويې ژباړم او ستاسې درنو مخې ته يې کېږدم ، ځوپه خپله پرې قضاوت وکړئ او سمه ګټنه ترې پورته کړئ.

په پای کې د دوو خبرو يادونه اړينه بولم او هغه داچې لومړی د ډېر لوی او متعال خدای (ج) شکر پر ځای کوم چې دومره وخت يې راکړ دا ناول وژباړم او ګرانو مينه والو ته يې وړاندې کړم او دويم داچې د غزني ډېر محترم او په کولتور مين والي ښاغلي معراج الدين پټان څخه مننه چې زما ددې کتاب د چاپ چارو مالي لګښت يې په خپله غاړه واخيست.

دغه راز دګران لیکوال اوشاعر عطاالله حیران څخه هم یوه نړۍ مننه چې زماد ډېر ډېر ګران استاد څېړونکي ، لیکوال ، شاعر، ادیب ، ناقد او ... استاد محمداصف

(صمیم) په نامه یې ټولنه جوړه کړه او بیایې ماته دا ویاړ راوبخښه چې د درانه استاد دټولنې له خوایې راته دا کتاب چاپ کړ چې زه یې د احسان او مینې ځان پوروړی او منندوی بولم.

خدای (ج) دې حیران صاحب ته ټولنه بریالۍ او قلم تېره لري.

په درنښت

سیدنظیم سیدي

کابل پُل آرتل

۲۲/۱۲/۱۳۸۵

لومړۍ څپرکی

کله چې له ما جلا شوه ویې ویل: زما ښایسته ګله ،که سل کاله وروسته مې قبر وسپړې او زړه مې شته وي نو وبه ګورې چې پرې لیکلي وي یو ازې له تا سره مینه کوم.

دشپې وروستۍ شیبې وې چې چا ټلیفون کې راته وویل: دسپند په واټ کې مړی شوی اوبې له دې چې نور جزیات راته ووایي ،غوږۍ یې کېښود .

خومخکې له دې چې غوږۍ کېږدي سمدستي مې ترې وپوښتل : آیا دپولسیو مامورینودوژنې خبر تائید کړی دی ،نومورې دهو ځواب راکړ ، بې له ځنډه دخپلې

ورځپاڼې د عکاس او موټر سره د پېښې ځای ته ورغلم ،سره ددې چې لا سهار نه و را دبره شوی ، خوبیا هم ډېری خلک چې تازه له خوبه راپاځېدلي وو له هغې کور سره يې (چې مړی پکې شوی و) ګڼه ګونه جوړه کړې وه ،او د پېښې په اړه يې خبرې کولې ، د سیمې دیوه او سید ونکي له خولې خبر شوم چې یو سړي خپله مېرمن وژلې او په خپله تښتېدلی دی ،په دې وخت کې دولتي امبولانس چې ډاکټران په کې ناست ول ،د پېښې ځای ته راغلل اوورپسې د جنازې پولیسو موټرهم ښکاره شو چې جنابي کسان په کې ناست وو ،ډاکټران ،جنايي پوليس اونورعادي پولیس ټول په بېړه د مړي کورته ورننوتل ،ترلږ ځنډ وروسته زه هم کور ته ورپسې د خبر چمتو کولو لپاره ورننوتم ،کورډېر ښکلی نه ؤ ، د کورپه غولي کې یوه مړه ښځه په ځنګ پرته وه ،چې په غاړه او د بدن په نورو ځايو نو يې شنې چاپې له ورايه معلومېدې ، ترلږ ځنډ او خاموشۍ وروسته ډاکټرانو د مړي په کتلو پیل وکړ او دایې مالومه کړه چې هغه تر داوو او د نګلو وروسته زندۍ شوې ده وژونکي (قاتل) دهغې دژوندۍ پاتې کېدو ټولې هيلې په خاورو لړلې وې ، دډاکټرانو له کتنو معلومه شوه چې مقتوله نشه او مسته وه او دخولې څخه يې دشرابو بوي راتلو، د ډاکټرانوترڅېړنو وروسته سمدستي جنايي مامورينو خپلې پلټنې پیل کړې ، دا چې قاتل تښتېدلی و، نو پولیسو دګاونډیانو څخه پوښتنې او ګروېږنې پیل کړې ، څو ګاونډیانو يې پولیسو ته وويل دمقتولې نوم (شهلا) دی او په دې کور کې يې له خپل یوه زوی او مېړه سره ګډ ژوند کاوه ، دنوموړې ښځې دمړينې څخه څو ورځې دمخه يې زوی دکور په حوض کې دلویدلو له کبله په حوض کې مړ شوی و ، په داسې حال کې چې دشهلا مېړه هم په مسافرت کې شپې سبا کولې ، مګر یوې ښځې چې ددې ګاونډۍ او دیوال شریکه وه جنايي پولسیو ته وویل: تېره شپه ((بهمن)) چې دمقتولې میړه دی له مسافرته راغلی و او تر وژنې څو دقیقې ترمخه مې دهغوی شور او زوږ واورید ، نوموړې ښځې زياته کړه له کومې ورځې چې دغه خلک دې سيمې ته راغلي دي تل يې په کورکې شوراوزوږاوربدل کېده،اوپه غالب ګومان بهمن هم دهمدې شخړو له امله خپله ښځه وژلې ده ، په همدې شېبو کې چې جنايي مامورينوڅېړنې پای ته رسولې پولیسو خبر ورکړ چې وژونکي خپل ځان دپولیسوحوزې ته تسلیم کړی دی او اعتراف يې کړی دی چې خپله مېرمن شهلا يې زندۍ کړې ده. خو دمړينې لامل يې نه دی ښودلی ، د دې خبرې په اورېدو سره جنايي مامورينوویل مړی دطبي څېړنو لپاره عدلیې روغتون ته يوسئ ، څو دقيقې وروسته يې دشهلا مړی دخلکو دګڼې ګونې او ها ها څخه راوویست او

دروغتون پرلور يې بوت ، پوليسو دخلکو ګڼه ګونه خوره کړه او د شهلا دوژني دڅېړنې په موخه دجنايي څانګې پر لور روان شول،دساتونکي دخونې په يوه کونج کې دلرګينې څوکۍ پرسريوښايسته ځوان چې په څېره کې يې له ورايه دخپګان او ناکرارۍ نښې ښکارېدې او په لاسونوکې يې زولنې پرتې وې ناست و ، دجنايي افسر درانوتلو سره سم دنومو ړي ددرناوي لپاره له خپله ځايه پاڅېده او بې له دې چې څه وو ايي په خپل ځای کې کښيناست ساتونکي افسر جنايي پلټونکي ته دنوموړي دوسيې د ورکولو په ترڅ کې وويل: چې قاتل دخپلې مېرمنې دوژنې په جرم اعتراف کړی دی خو تر اوسه يې دوژلو د لامل په توګه څه نه دي ويلي او دتحقيق په ټولو پړاونو کې يې خو له چوپه وه، جنايي پلټونکي سمدستي دساتونکي له خونې ووت او بلې خونې ته ولاړ او امر يې وکړ چې بهمن راولئ.

نږدې يو ساعت نوموړي له بهمن څخه پوښتنې اوګروېږنې وکړې خو نوموړي تورن يوازې يوه خبره کوله چې ما خپله مانديـنه وژلې ده او نور څه په دې اړه نلرم چې تاسې ته يې ووايم ، جنايي پوليس فکر وکړ چې وژونکی رښتيا نه وايي نو امر يې وکړ چې بهمن دمحکمې زندان ته بوځي ، جنايي مامور دڅېړنو له خونې راووت او پوليسو بهمن په داسې حال کې چې په لاسونو کې يې زولنې پرڅېدې دمحکمې دزندان پر لور روان کړ.

زه دقتل دخبر ا وتصوير تر لاسه کولو وروسته دورځپاڼې دفتر ته لاړم او په داسې حال کې چې تر دې دمه مې ددې پېښې په اړه فکر او سوچ کاوه خبر چمتو او دورځپاڼې مسوول مديرته دچاپ لپاره وسپاره اوپېښه له ټولو جزياتو سره چې دپوليسو پوښتنې او دبهمن يا قاتل چوپتيا ،دکليوالو شور او غوغا راپور مې مسوول مدير ته وسپارل او ددې ورځې په مازيګر ورځپاڼې کې چاپ شول ، ددې مينه وال وم چې دالړۍ او پېښه وڅارم ځکه تر اوسه داسې پېښو سابقه نه درلوده چې يو څوک دې لومړی قتل وکړي او بيا دې په داسې ساده ګۍ اقرار هم وکړي له جنايي مامور نه مې په ټيليفون کې څوڅو وارې وپوښتل چې تورن څه ويلي اوکه نه؟ خو هغه راته وويل څوڅو ځله مې څېړنې ځنې وکړې خو هغه بد بختـه هماغه يوه خبره کوي او دقتل لامل نه په ګوته کوي او يوازې دګاونډيانو څرګندونې يې دي چې په دوسيه کې ليکل شوې دي

ددې لپاره چې دپېښې موضوع ښه روښانه شي نوموړې دوسيه سترې محکمې ته وړاندې کېږي.

دپښنې څخه څو میاشتې تېرې شوې وې چې دمعمول سره سم دورځپاڼې دفتر ته لاړم مسوول مدیر راته وویل ټاکل شوې چې دبهمن محاکمه په دې نږدې ورځو کې ترسره شي او ته بویه هغه څه چې په محکمه کې تېرېږي کټ مټ ورځپاڼې ته ولیکې نو ورته مې وویل سمه ده ، زما هم ددې پېښې روښانتیا ته نوره تنده زیاته شوې وه او ځیروم چې دبهمن محاکمه به څه وخت پیلېږي ،خبر شوم چې دراتلونکې اونۍ په خالی (شنبه) ورځ به دمحاکموله تالارنو څخه په یوه تالارکې محکمه کیږي.
دخالي په ورځ محاکمه پیل شوه او د پیل نه خلک خورازیات راغلي ول،خونوموړي په ټولوپړاونوکې چوپتیا غوره کړې وه ترڅومحکمې اعلان وکړچې سبا محکمه خپله پریکړه اعلانوي او دتورن په اړه به نهایي تصمیم نیسي،سبا خبرشوم چې وروستۍ غونډه ده اودخلکو به هم ګڼه ګونه ډېره وي نو ترنورو ورځو لږ څه دمخه دورځپاڼې دفتر ته لاړم له مسوول مدیراویوڅوتنونوروکارکوونکوڅخه پرته نورڅوک نه وو راغلي ،جریان مې مسوول مدیرته ووایه اوله عکاس اوډریور سره یوځای دمحکمې پر لور روان شوم کله چې دجنایي سالون مخې ته ورسېدم ،نودخلکوګڼه ګونه مې ترسترګو شوه ،داسې ښکارېدل چې دخلکودزیادت له امله خلک ددروازو ترشا ولاړدي، زه له عکاس سره یوځای دخبریالانو په ځانګړیو څوکیو کښېنا ستو ، پولیس هم د دروازې ترڅنګ ولاړ ول چې دزیاتوخلکودراننوتولومخه ونیسي،شاید د جنایي پېښوپه محاکمه کې دخلکوداډول اله ګوله بې سارې وه ، د وره تر شا خلک به هرو مرو پښېمانه ول چې ولې وختي نه راتلل چې څوکۍ یې نیولای وای خوبله چاره نه وه باید دمحکمې ترپایه همداسې دوره ترشا پاتې وای.
دا داسې محاکمه وه چې یو تورن دوژنې په تورمحاکمه کېده اوبرخلیک یې ورټاکل کېده زه هم په یوه کونج کې دخلکو ترمنځ منتظرناست وم،مخامخ راته قاضي ناست وچې په رسمي کالیو کې درياست پرګدۍ ناست دی اوټول دده دامر انتظار باسي.
ترلږځنډه وروسته دقاضي د څټک وچ غږ دخلکو په منځ کې انګازې جوړې کړې اوخلک یې اړویستل چې چوپ شي ، ټول خلک منتظروو چې دداسې یوچا محاکمه ده چې په ټولوتحقیقاتوکې یوازې په قتل اعتراف کاوه اونورڅه یې نه ویل نن یې برخلیک ته ډیرخلک په تمه وو.
وروستي ځل لپاره دقاضي د څټک غږ د خلکوساګانې په مرۍ کې زندۍ کړې او یوې غلې چوپتیا دمحکمې فضا محاصره کړه او غږ غوږ ورک شو ، دمحکمې ریس په جګ

اواز وویل : (د ۴۴۹ نمبرقیدي ....) یو جګ سړی دخپلو جړوبړویښتانو سره د تورنو له ځایه راجګ شواودویم ځل لپاره بیرته بې له دې چې څه ووایي کښېناسته، یوه عجیبه هاها دخلکو په منځ کې تاوه راتاوه شوه ، ښځواونجونوبه ویل چې غریب ته وګورئ له څېرې خویې نه معلومېږي چې قاتل وي په دې وخت کې قاضي خلکوته ګواښ وکړ چې شوربند کړي اوبیا یې مخ دمجرم پرلورواړاوه او ویې ویل : ددوسیې داسنادو او شواهدو ستادګاوندیانودشهادت اوستا د خپل اعتراف له مخې ته مجرم یې ځکه څه موده وړاندې دې خپله بډایه اومالداره مېرمن وژلې ده ،آیا ته په خپلوخبرومعترف یې ؟
قیدي دقاضي دخبرو پروړاندې لاخپل غبرګون نه ووښودلی چې مدافع وکیل له خپله ځایه را جګ شو ویې ویل : دمحکمې ښاغلی ریس صاحب ددې خبرې په پام کې نیولو سره چې نن دمجرم دمحاکمې وروستۍ غونډه ده اجازه غواړم یوڅو خبرې عرض کړم.
په داسې حال کې چې دروند اولړزیدلي اواز یې انګازې کولې داسې وویل : څرنګه چې تاسې پخوا لاخبر شوي وئ چې څوک په قصدي توګه څوک ووژنې دقانون له مخې اعدامیږي ، نو د ټولنې نظام ایجابوي چې قانون دمجرم په اړه خورا په جدي توګه پلې شي ترڅو د نورو لپاره عبرت وګرځي چې له داسې جنایتونو څخه ځان وساتي ،له دې امله ښاغلي قاضي صاحب څخه هیله کوم چې قانون په سمه توګه پلې کړي ،ځکه داکوم قاتل چې په ډېرې بې رحمۍ اوشقاوت سره یې خپله ځوانه اومعصومه مېرمن وژلې ده .نوموړي دمحاکموپه ټولوغونډوکې په خوله مهرلګولی واوچوپتیا یې غوره کړې وه او د وژنې په اړه یې هیڅ هم نه دي ویلي.
ټول پوهیږي چې دمجرم چوپتیا ټولو محکمو کې دښاغلي قاضي صاحب حوصله تنګه کړې ده اوزه یقین لرم چې نوموړی غواړي چې قاضي ته وښایې چې ګواکې هغه لیونی دی او دلیونتوب له امله یې چوپتیا غوره کړې ده موږ دمحاکمو ددوسیو په ترخ کې ډېر مجرمان ولیدل چې دځان ژغورنې په موخه داسې کارونه کوي او بهمن هم دغه لاره غوره کړېده او ښکاره ده چې دا ځل به هم خپله چوپتیا ماته نکړي وړاندیزکوم چې دښاغلی قاضي صاحب دې قانون سم پلې کول په پام کې ونیسي اودټولنې داصلاح لپاره دې امر صادر کړي اوپه ضمن کې دې پاملرنه وشي چې مجرم باندې دقانون عمومي مجازاتو له مخې داعدام حکم صادر شوی دی مدافع وکیل چوپ شو اوپه خپل ځای بیرته کښېناست ، دټولو ګډونوالو سترګې دمجرم پر لور ورواوښتې څرنګه چې دمجرم مسلسل غمونو په زړه کې څپې وهلې، یوه عادي اوله ملنډو ډکه موسکا یې پر شنډو خوره شوه پدې

وخت کې چې غم ځپلې سترګې يې دقاضي په وجود کې ښخې کړې وې په ارامۍ سره له ځايه راپاڅېدا و مطلقې چوپتيا فضا نيولې وه ،تورن په داسې حال کې چې په لړزېدلې اواز يې ځوبې جاجه غونډلې (بې مفهومه کليمې) دشونډو لاندې دژبې پرسر راوړې ،شونډې يې په ژبه لمدې کړې اوبيايې په کراره او شمارلي غږپه خبرو پيل وکړ :(ښاغلی رئيس صيب ،قاضي صاحبانو، زه يو ځوان يم دهغې ټولنې ځوان چې تاسې ښاغلي قاضي صاحبان او ګډونوال يې هم يوه برخه اوغړي ياست ، زه اوس مهال دوژنې په تور دعدالت پرووړاندې ولاړيم اودعدالت دپرښتې دسروزرو وزرې په خپلو سترګو وينم چې ماته ګواهي اوزيری راکوي،عدالت تل ژوندی دی. عدالت !
هوکې عدالت ژوندی دی او زه هم له هغو کسانو څخه چې دقانون اوعدالت دروند پيټی يې په اوږو دی غواړم چې خبروته مې غوږونيسي اوپاملرنه ورته وکړي وروسته بيا خپله پرېکړه (فيصله) وکړئ او عدالت وچلوئ.
زه سوادنه لرم ،البته داپه دې مانا نده چې ګواکې ماهېڅ درس ندی ويلی ،نه داسې نده ،بلکې زه غواړم ووايم چې زما زده کړې ستاسې په پرتله چې حکم صادروئ په هغه کچه ندي،حق هم لرم،ځکه چې ښوونځی مې په نيمايي کې پرېښود ،خو همدې زده کړو په وسيله مې هم په اجباري توګه خپله دفاع په خپله کوم او دمحکمې په وروستۍ غونډه کې خپلې خبرې اودفاع کوم.
زه له خلکو شرمېدم او خجالت مې ويستو چې حقايق راوسپړم خواوس احساس کوم چې داهرڅه اشتباه وه ځکه خلک هم دهمدې ټولنې جز دي ،دهغې ټولنې چې په ډير لږوخت کې يې زه له ښوونځي څخه په تېښته کړم اوزما ټولګېوال يې په کراتو کراتو له ما څخه پورته پوړيوته ورسول،اوکه رښتيا ووايم نوداهغوی حق هم دی ځکه هغوی درس ويلی اومانه دی ويلی ،اوبويه (بايد) چې خپله سزا ووينم.
ماوروسته ترمدرسې خپلې زده کړې په همدې ټولنه کې چې تاسې تشکيله کړې ده ترسره کړې اوهمداټولنه وه چې زما ملايې راماته کړه اوزه يې په خپلو پولادينو پنجو کې ورک (نابود)کړم.
ماپه همدې ټولنه کې دبې وزلواوبې ګناه خلکوغږونه واوريدل اودهغوی سره هم غږی شوم ،هوډ مې وکړچې دهغوی ټولګيوال شم اوورسره يو ځای درس ووايم.
مګر دادرس داسې درس نه وچې ښوونکي اويا ښوونځي ته اړتيا ولري ځکه ستر ښوونکی يې پخپله ټولنه ده.

زه اوټولګیوال چې په ټولنه کې مې پیدا کړي ول ټولو یوه موخه درلوده چې دځوانۍ رنګین او پسول شوی مرغه ته حقیقت بخښل ول. زموږ زړه هم غوښتل چې د بډایه او مېړه لرونکو خلکو غوندې د ژوند ټولو لذتونو (خوندونو) څخه برخمن شو.
موږ هم غوښتل چې موټر ،پیسې او ټولې اسانتیاوې چې بډایه خلک یې لري ولرو.
خوافسوس چې موږ ګناهکاران وو اوګناه مو دپیسواو میلمستیاوو نه درلودل ول. په غالب ګومان که ما دغه ځیز درلودای نن به زما ځای دتورنو په کتار کې نه و.
او د سرو زرو هیلې اوارمانونه به مې نن نه خاورې کېدل. ځینې په دې ګروهه دي چې په ژوند کې برخلیک وجود نلري او انسان چې هرڅه کوي پخپله یې خپل ځان ته کوي ،خوکه داتریوې کچې سمه وي نوسل په سلو کې سمه نه ده ، مېږی چې د شل ځله ښکته او پورته راتللو څخه وروسته غنم خپلې ځالې ته وړي اونه ستړې کیدونکې هلې ځلې کوی څوچې بریالی شي ،خوکه همدا مېږی په یو ډېر بد اوطوفانې حالت کې راښکیل شي څه کولای شي ؟
ښکاره ده چې هېڅ یې له لاسه نه کیږي !
زه هم اوس په یوه داسې اکر کې راښکیل یم چې یوه خواشینونکي توپان راپه مخه کړی یم اوهېڅ هیله مې دژوندي پاتې کیدونشته ،زماژوندي پاتې کیدل ،دمیږي دژوند په څېږدی چې په یو توپاني اکر کې دتصادف له مخې دکومې تختې پورې نخښلې اوله مرګ نه بچ کېږي.
ماهم دټولنې له سین یا توپان څخه دمرګ نه خلاصون موندلای دی ،خولکه څنګه چې ګورئ نن د یووژونکي په توګه محاکمه کېږم.
له تاسې څخه غوښتنه وشوه چې خپله قطعي رایه صادره کړئ اوما محکوم کړئ ، ولې ؟
ځکه ماچوپتیا غوره کړې ،آیاکه څوک ونه توانېږي چې خبره وکړي باید سمدستي یې داعدام حکم صادر کړئ ؟
تاسې ماته وواياست ،آیا دهرچا چې ژبه بنده شوه اودخپلې ابرو اوعزت دخوندې ساتلو لپاره له ځانه څخه دفاع ونکړه نوباید دځمکې په تل کې استوګن شي اودهېرېدونکي (فراموشۍ) تیږه یې پرمخ کېښودل شي.
تاسې تل خبرې او نارې سورې دعدالت کوئ، خو په دې نه پوهېږئ چې نارې سورې وهل دعدالت په نامه پخپله یو ډول بې عدالتي ده.
عدالت ! ! !

ربنتيا څه ښايسته او ګلورين ويی دی، خو په تاسف سره چې دهېچا په وجود کې په خپله ربنتيني او واقعي مانا نه پيدا کېږي او بشري قانون هېڅکله نه شي کولای چې پخپله ربنتيني مانايې پلې کړي !
اي عدالته ستا په پار تيره سينه وهي نارې او سورې کوي خو هېڅکله نه حاضرېږی چې اعتراف وکړي او دغه راز دعدالت په نامه څه جنايتونه نه دي چې نه کېږي.
او څه کارونه نه دي چې نه تر سره کېږي !
نن هم دعدالت په نامه وغوښتل شول چې زما په اړه داعدام حکم صادر کړي او مسلماً داعدام دحکم په صادرولو سره به ستاسې په اند عدالت پلې شوی وي.
ډېر وويل شول چې داعدام په حکم به دجناياتو شمېره را ټيټه شي ، خو هېڅکله داسې ونه شول دورځې يو تن اعدام شي خو دشپې بيا بله وژنه وشي.
نن ورځ دنړۍ دېرمختلليو هېوادونو په قانون کې داعدام حکم منسوخ شوی او زموږ قاضي صاحبان دې هم دې ټکي ته پاملرنه وکړي.
ټول هغه کسان چې دوژونکو يانې قاتلانو په نامه په محکمو کې محاکمه کېږي دپيدا ښت نه وژونکي نه وي.
زه نه وايم چې داعدام حکم مه پلې کوئ ، زه وايم په دې اړه پوره څېړنه وکړئ وګورئ دوژنې لامل څه دی؟
تاسې چې دعمومي مجازاتو دقانون له مخې دهر وژونکي لپاره داعدام غوښتنه کوئ ايا کله مو داسې سوچ هم کړی چې شايد تاسې ته هم کوم وخت غوسه درشي او و نه شئ کولای خپل اعصاب کنترول کړئ او په يوې خپېړې څوک ووژنئ !
ايا په دې صورت کې بايد تاسې اعدام شئ؟
البته دا وايم چې دوژنې ټول اړخونه ښکاره او بربنډ شي تر څوسمه او بشپړه څېړنه تر سره کړئ.
زما په اند قانون بايد واقعي او ربنتيني وژونکولپاره پلې شي نه هرهغه چاباندې چې دقاتل نوم پرې ابښودل کېږي په داسې حال کې چې ګناهکاران هم نه وي !
ښه به داوي چې دداسې ځانګړو مواردو لپاره په قانون کې له سره بيا کتنه (تجديد نظر) و شي او ددغو ستونزو لپاره بشپړې څېړنې وشي ، ځکه زه يوازې تورن په وژنه نه يم چې په دې محکمه کې محاکمه کېږم مسلماً له ماورسته او ترما دمخه داسې محکمې هم شوي او وبه شي.

تاسې ټول منتظرياست چې زه په خپله دوژنې لامل تشريح کړم په داسې حال کې چې داستاسې دنده ده چې بويه په دې اړه بشپړه او په رښتني توګه څېړنه وکړئ ، بې له دې چې ماته کومه اړتيا پيدا کړئ. تاسې دقانون پلې کول دعدالت په نامه ستره کاميابي ګڼئ ته بولی آيا کله مو داسې سوچ هم کړی که اشتباه وکړئ څه به وشي.؟

نه ، هېڅ کله هم نه !

هر ګوره څنګه چې رايه صادره شوه نو نوردپای ته رسېدو اړتيا نشته او .... زه که داخبرې په ژبه راوړم نو دڅان لپار يې نه وايم ، بلکې دهغه چا په پاريې وايم چې په ګانده کې به په دې محکمو کې محاکمه کېږي ، بايد دهغوی په فکر کې واوسو ! !)) په دې وخت کې مدافع وکيل دعتراض په ډول له خپل ځايه راجګ شو او په جګ اوازيې مخ دمحکمې رئيس پر لور واړاوه اوويې ويل:

((ښاغلی رئيس صاحب تورن له آرې سکالو بهر وځي ، ښه به داوي چې دحاشيو پر ځای آر مطلب ته راشي !)).

تورن په بې پروايۍ مدافع وکيل ته وکتل او ويې ويل:

((نه ، زه دسکالو نه بهر نه يم وتی ، آره سکالو (موضوع) هم په همدې خبر وکې چې مې يا دې کړې نغښتې او څرخي ، مګرزه تورن نه يم ، ديوې وژنې په جرم نه يم تورن شوی ، داحق بويه ماته راکړل شي چې له خپله ځانه دوروستي ځل لپاره دفاع وکړم ، نو په دې اساس بويه دومره آزادي خو راکړل شي چې دښاغلي قاضی صاحب. ذهن دهغو پېښو په هکله چې هره وژنه په يوه لامل ترسره کېږي روښانه کړم ،په دې اساس هغه څه چې تاسې ورته دحاشيې نوم ورکوئ په بشپړه توګه زما دخبرو سره تړاو لري او زه بايد په جدي توګه ووايم چې زه دسکالونه بهر نه يم وتی.

په هرحال دښاغلي قاضي نه هيله کوم هر هغه څه چې زه يې وايم ورته پاملرنه وکړي، په حقيقت کې دا زما تېر شوی ژوند (سرګذشت) دی چې زما دمېرمنې له وژنې سره په بشپړه توګه تړاو لري او زه يې دوروستۍ دفاع په نامه محکمه کې څرګندوم. په داسې حال کې چې دګډونوالواو قاضي صاحب لپاره به ديو داسې چا داستان وي چې نن يې ژوند تباه شوی او بايد دژوند تر وروستيو شېبو پورې دخپلو خاطرو سره ژوندی واوسي .

اولس کلن وم او دلیسې په پنځم ټولګي کې مې زده کړې کولې ، راتلونکي ته ډېر هیلمند او لیوال وم چې یوه ورځ ځان سوکاله احساس کړم ، زړه مې غوښتل چې ډېر ژر دغه دوه کاله تېر کړم او پوهنتون ته لاړ شم.
ژوند راته ښایسته او سینګار شوی ښکارېده دښوونځي چاپېریال او ښکلا نه مې خوند اخیست او له دې چې احساس مې کاوه وروسته تر زده کړو به د هېواد والو لپاره دچوپړ جوګه شم ، ډېر خوشحاله وم او له ځانه سره مې نقشې جوړولې ، په هغه وخت کې ماته دښوونځي ټالۍ (زنګ) دنړۍ ښایسته او ښکلې مو سیقي وه ، په ځانګړې توګه دسهاري ټالۍ چې زموږ تر ښوونځي ښکته دنجونو ښوونځي ټالۍ هم ورسره سمه اوربدل کېده ، دغرمې موده به چې کله دهلکانو او نجونو ښوونځي رخصت شول نو په پیاده رونوکې به عجیبه غوغا او هاها جوړه وه ، ما به دنجونو له لیدو څخه خوند اخیست ، خو تل به مې نا خود آګاه کوښښ کاوه چې دنجونو څخه ځان لیرې وساتم. سره ددې چې خوش ټیپه هم وم او په ضمن کې ملګرو مې هم څوڅو ځلې ویلې وو چې دنجونو ؛ په منځ کې محبوبیت او جذابیت لرم ، خو هېڅ کله مې کوښښ نه کاوه چې دنجونو سره ملګری شم په یاد مې دي چې څوځلې موقع مساعده شوه چې دنجونو سره دوستي پیل کړم خو خپله مې داکار ونه کړ ! کله به مې چې ټولګیوالو دنجونو دمینې په هکله خبرې کولې ما به پرې ملنډې وهلې ، هغوی ته به مې تل ویل چې په دې پېر ((دوره)) کې مینه او عشق مانا نلري ، هغوی به چې زما داخبرې واورېدې او پوه به شول چې ددوی هم ژبې نه یم نو نور به یې ماته دنجونو به هکله هېڅ نه ویل خو کله به چې همدغو هلکانو سره جونو بې وفایي وکړه او یا تر دوی بل کوم بډایه ، ښایسته او خوش ټیپه هلک به یې ولید او دهغه سره به یې دانې وځغلولې نو زما خواته به راغلل او په داسې حال کې چې فوق العاده به غوسه ول زما خبرې به یې تائیدولې.
رښتیا داوه چې ماښځینه کول او مینې ته یې هېڅ ګروهه نه درلوده ، په همدې اساس په هغه وخت کې ماته دمینې غونډلې غیر دملنډو بله مانانه درلوده !
با لاخره دبرخلیک اوتقدیر لوبې دیو ځایه پېلېږي چې انسان یې پخپله هم سوچ نشي کوای ، دغه لوبه ماته هم دیوې وچې یخې ورځې نه پیدا شوه او ...
هغه ورځ وروسته ترغرمې دفوټبال لوبې لپاره لوبغالي ته تللی وم تر (۸۰) اتیاو دقیقو مې دفوټبال لوبه ولیده خو نپوهېږم ددې دومره مینې سره سره چې دفوټبال سره مې درلوده ولې وروستۍ لس دقیقې ایسار نشوم. دګډونوالو دګڼې ګوڼې نه راووتم او لږ

شپبه وروسته په داسې حال کې چې دګډونوالو دهڅونې نارې ، سورې مې تر غوږو کېدی دلوبغالي له وره (دروازې) راووتم.
په لوی واټ کې داوچتو اوچتوګامونو په پورته کولو سره دکور پر لور روان شوم څومره چې به وړاندې تللم په هماغه کچه به مې سوچونه زیا تبدل ا ودراتلونکي لپاره مې ځانته نقشه کاږله. نا څاپه مې خپلو کتابونو ته پام شو چې په ځمکه راځخه لوېدلي دي ، کله مې چې سر د سوچونو له نړۍ او چت کړ نو څه ګورم چې یوه نجلۍ مې کتابونه راټولوي ، له ځانه سره مې وویل شاید خوب وینم ، خو ښایسته ، پاسته اوزړه راښکوونکي اوازېې زه له سوچه رابهر کړم. دبخښنې په غوښتنې سره یې وویل: زما دتقوې (تقویتي) ټولګي درسي ساعت چې په دې واټ کې دی پیل شوی ځکه مې منډې وهلې چې ګواکې درس ته ځان ورسوم په دې اساس پوه نشوم او له تاسره مې ټکر وکړ ؟
دا داسې نجلۍ وه چې دښایست پرې تمامه وه ،زېړ اوږده ویښتا ن او شنې جذابې سترګې یې درلودې ، سم نه پوهېږم چې څه اکر مې درلود . خبرې مې نکولې په مات او اوتره توګه مې بې اختیاره دهغې سترګوته وکتل،هغې په ډېرې تیزۍ کتابونه راټول کړل او ماته یې په لاس کې راکړل. خدای په اماني یې وکړه او لکه برېښنا څو ګامه وړاندې ودانۍ ته چې ټولګی یې و ولاړه او له سترګو مې پناه شوه.
دهغې ښکلا او جذابیت پرما ډېره اغیزه ښندلې وه چې له ځانه یې بې خوده کړی وم پښې مې وړاندې نه تللې ، ګومان مې کاوه هغه څه چې راته لږه شېبه وړاندې پېښ شوي و تر خوب راته ډېر ارزښت او اهمیت نلري ، غوښتل مې چې ویې څارم خو وخت تېر شوی وو ، په کراره ارامه او لړزېدلي ګامونو دکور پر لور روان شوم. کله چې کورته ورسیدم نو نږدې غروب و بې له دې چې دمعمول په څېر دمور خونې ته لاړ شم اوله هغې سره روغبړ وکړم ، خپلې خونې ته لاړم او دوره له بندیدو وروسته په سوچونو کې لاهو شوم. په هغه شپه مې چې مورهرڅومره ټینګار وکړ چې ډوډۍ وخورم ومې ونه خوړه. سم نه پوهېدم چې څه حال مې درلود ،مورمې که هر څومره ټینګاروکړ چې ما په خبرو راوړې خوګټه یې ونکړه په پایله کې مې ورته د درواغوپلمه وکړه چې ډېرستړی یم اونشم کولای دډوډۍ خوړلوخونې ته لاړ شم ،مور مې بېرته ولاړه اوزه دویم ځلي په سوچونوکې ډوب شوم !
داسوچونه ټول دهماغې زېړو ویښتانودرلودونکې جنۍ سوچونه ول اوهغه څه چې پېښ شوي و په یادمې راوړل ، په پایله کې دساعتونو سوچونو وروسته بیاهم بریالی نشوم چې له یاده یې وباسم نوهوډمې وکړچې هرڅنګه کېږي باید پیدا یې کړم !

ډېره عجيبه شپه وه هغه چا چې تل په مينه ملنډې وهلې اوس په خپله ديوې نجلۍ دمينې له کبله خوب نه ورړ ،هغه شپه د ډېروګډو وډو اومشوشو سوچونو وروسته خپل پالنګ ته ولاړم اودهمدې نجلۍ په ياد ويده شوم.
سهارلږ څه وروسته دمعمول له مخې راپاڅېدم ،دسهارچای ترخوړلووروسته مې په درواغوځان خوشاله خوشحاله کاوه او دشپې ، دستړياله کبله مې له مورڅخه بخښنه وغوښته.کتابونه مې راواخيستل او دښوونځي پرلورروان شوم .خوښوونځي ته لاړنشوم اوپه کوم ځای کې مې چې هغه پرون ليدلې وه لاړم ،فکرمې وکړ چې شايد کوربې په همدې نږديوکې وي اوممکن هغه وګورم،خودا اندبې ګټې و اوما هغه ونه ليده !غرمه مې کورته ټيليفون وکړ چې دفوق العاده ټولګۍ له امله نشم کولای غرمې ډوډۍ ته راشم او وروسته ترغرمې هم هلته پاتې شوم خوبيا مې هم ونه ليده.
دغروب پرمهال غم ځپلې اوناکراره مې دکورلاره راونيوه ،هغه ورځ دلومړي ځل لپاره ښوونځي ته نه وم تللی له همدې کبله مې په ټوله لاره له ځان سره داسوچ کاوه که چېرې زموږ کورته يې دښوونځي له خوا کومه دغيرحاضرۍ پاڼه رالېږلې وي ،ابروخوبه مې لاړه شي ،خوآخرمې دحل لياره پيداکړه هوډمې وکړ چې پُست راوړونکي ته به يو څه پيسې دبډې په توګه ورکړم چې دغير خاضرۍ پاڼه ماته راکړي ، په دې توګه دهغې ورځې پرمازيګر وختي کله چې پُست راوړونکي زما دپلار لپاره پاڼه راوړه نوپنځه تومانه مې نومورې ته ورکړل اوهيله مې ترې وکړه چې دغيرحاضرۍ پاڼه ماته راکړي ، هغه ومنله له خپل دې کارڅخه ډېرخوشاله وم ،ځکه که وروسته تردې يوڅوورځې نورهم ښوونځي ته نه وای تللی نو باک يې نه درلود.
بله ورځ بيا هم هماغه ځای ته ولاړم خوچې هرڅومره يې منتظرکښېناستم رانغله ، د مازيګرپرمهال هغې ودانۍ ته ولاړم چې دشپې ښوونځي زده کوونکي ورته راتلل ،زما ستونزه داوه چې دهغې ټولګي سهي (صحيح) پته راسره نه وه نو ځکه بيامې هم پيدانکړه اوزمالټون بې پايلې شو.دربيمه څلورمه ،اوپنځمه ورځ هم تېره شوه خوزه ونه توانيدم چې هغه پيداکړم بلاخره دشپږمې ورځې ترغرمې لټون وروسته په هماغه ساعت کوم چې څوورځې دمخه مې هغه په کې ليدلې وه په هماغه ځای کې وليده،خومخکې تردې چې زه کوم غبرګون ښکاره کړم هغه يوې کتاب اوکتابچې پلورنځي (قرطاسيه فروشی) ته ننوته ،منتظر کښېناستم ترڅود دوکانه رابهرشي.

دويم څپرکی

بې اختیاره مې بدن ریږدېده یو عجیبه اکر مې درلود ،زړمې په سینه کې درزېده ،روح مې ترشونډولاندې یوه سندره زمزمه کوله ،چې دهغې نغمې ماته بې جاجه وې ،ښایې دغه زمزمه دمینې زمزمه وه ، ځواني وه ، شوراواحساسات و ،په هرحال نږدې و چې له خوشالۍ نه لیونی شم ،خپله مې هم دهغه منقلب حال نه چې پیدا کړی و تعجب کاوه.

له ځانه سره مې سوچ کاوه چې کله له دوکانه رابهر شي څه ورته ووایم اوڅنګه ورسره دخبرولړۍ پیل کړم،په همدې شېبه کې هغه له مغازې راووته،ژبه مې بنده شوې وه،هغه زما پرلور را روانه وه،اوس نو سوچه له ماسره نږدې شوې وه ،ماهم دهغې څېرمه(فرعې) واټ په دیوال تکیه وکړه په کوم چې هغې غوښتل وروګرځي

جرات مې ترینګلی کړ او ورته مې وویل: سلام !.

په داسې حال کې چې موسکا یې په شونډوخوره شوه ویې ویل: سلام ! په دې اساس له ډېره هیجانه لړزېدم ترې مې وپوښتل :یوازې یاست ؟(هو !) ، (اجازه راکوئ چې یوڅه خبرې سره وکړو؟) وموسیده اوڅه یې ونه ویل.

دهغې چوپتیا درضایت مانا درلوده ،له همدې کبله یې څه ونه ویل اوهغه وخت په لاره روان شوو ، زموږ ژبه په لومړیوکې یوازې یوبل ته لیدل ول.....

ترلږځنډوروسته دهغې په وړاندیز قهوه تون(قهوه خانې) ته لاړو.

ښایسته سینګارشوې وه،شنوسترګواو زېړو ویښتانویې زه سوچه مجذوب کړی وم ،صورت یې دګلویوې ښایسته اویوې جوړې شوې ګېډۍ ته ورته واوشونډې یې دیوې نرۍ او شرابې نجلۍ اکرغوره کړی و.

لکه څنګه یې چې دحُسن اوښکلا په تماشا کې ډوب وم په خبرو راغله او ویې ویل: ولې خبرې نه کوې ؟ مګرتاسو میلمنه نه ده دعوت کړې ،ولې نه پوښتئ چې څه کړون (میل) لرئ ؟ لکه ځوک چې نوی یودم له درانه خوبه راویښ شي اوترشوم او ورځخه مې ښښنه وغوښته اوبیا مې پرشرمیدلي ګړدود (لهجې) ورته وویل:

وبښئ ،رښتیا څه کړون لرئ ؟

(هرڅه چې ستاسې خوښه وې)

(تاسې څه کړون لرئ ؟)

(زه معمولاً یو ګیلاس قهوه څښم)
زه هم همداسې !
هغه وخت مې د دوه ګیلاسو قهوې غوښتنه وکړه او څوشیبې وروسته ګارسون دوه ګیلاسه قهوه راوړه ،په حین وخت د څښلو کې مې د خبرولړۍ پیل کړه او وروسته د متفرقه خبرومې ترې د ملګري یا کوژدنې په هکله وپوښتل ،هغې ماته وویل ،یو هم نه لرم ما هم ورته په خوشالۍ د دوستۍ وړاندیز وکړ.
چوپ شوه او څه یې ونه ویل ،ما ورته ټوله کیسه وکړه چې څنګه څوورځې ښوونځې ته نه یم تللې او د هغې د پیدا کېدو له کبله مې انتظار کړی !
سترګو یې د شوخۍ اکر غوره کړاو په موسکیدلي اکریي زما په ځواب کې وویل:
د ناروغۍ له امله څوورځې ښوونځي ته نه ده راغلې او څرګنده یې کړه چې هغه هم د هغې ورځې د ټکرله امله په سوچونو کې وه ، په دې غونډلو سره مې په زړه کې د هیلو رڼاګانې وځلېدې اویوه نوې دریڅه په کې پرانیستل شوه ،اوس مې نودزړه دربا په خپله هم په جګ غږاوریده، زما لپاره داسې شیبې چې تراوسه د نجلۍ سره نه وم اشنا شوی خوندورې وې او زړه راښکونکې وې،داسې د خوشالۍ احساس مې کاوه چې تردې د مه مې هېڅکله د داسې سوکالۍ احساس نه وکړی.
سترګو یې بریښنا کوله،ځانګړې بریښنا ،داسې چې وژنه یې کوله،ښایي مخکې تر وژل کیدو سوځول او ایرې کول یې ، هغې زما لپاره فوق العاده هرڅه کول، تتوونکې ښکلایې د سحر او جادو ډکه وه چې سړی یې ماته وه.
زما او د هغې به یو ساعت کېده چې په قهوه تون کې مو سره خبرې کولې یو دم ځیر شوم چې رنګ یې واوښت ، سترګو یې خپله ارامي له لاسه ورکړه او داسې شوه لکه په زړه یې چې درد وي د ماریه څېرتاوېده راتاوېده، رګونه یې ټول پړسېدلي ول او د بدن سوروالی یې ټول تګ شین خاپې شو.
بې اندازې ناکراره شوم او ترې مې وپوښتل: ((حال مو ښه نه دی !))
په شنه زوریې موسکا پرشونډو خوره کړه اوویې ویل: ((نه ، نه ښه یم ولې)) یوازې مې په زړه لږ درد دی او هغه وخت یې بخښنه وغوښته او له خپله ځایه جګه شوه ، دلاس وینځلو ځای پر لور روانه شوه او چې کله بیرته راستنه شوه نو حال یې تر یو ځایه ښه وو، په داسې حال کې چې د هغې حال له تغیره متعجب شوی وم ګومان مې وکړچې شاید یا

ښايي دقهوه تون دسالون هوا پرې بده اغېزه کړې وي او په دې حال شوه نو وړاندېز مې ورته وکړ چې بهر واټ ته ووځو او لږ سره قدم ووهو.
ويې منله او وروسته دقهوې پيسوله ورکولوڅخه دقهوه تون نه بهر شو. دځو واټونو څخه واوښتو څو شېبې وروسته په يوه څېرمه واټ چې له ودانيو ډک و ورسيدو، واټ تش و او زموږ دګامونو غږونو په کې انګازې کولې.
هغه ورځ زما دژوند يوه خورا ښه او نېکمرغه ورځ وه، ځکه ما داسې حس کاوه چې دهغې دپيداکېدلو سره سره ما رښتيني نېکمرغي تر لاسه کړې ده.
دهغه چا لپاره چې په مينه به يې تل ملنډې وهلې داصحنه يو خوب او يا هم دنه منلووړخبره وه .خو په هر حال اوس راغلې وه. په داسې حال کې چې زما زيړو او سوزونکو لاسونو دهغې پاسته او تک سپين لاسونه منځل هغې يوازې موسل او بس.
ما په داسې حال کې چې دهغې خوږې موسکا کې مې سترګې ښخې کړې وې ورته وويل درسره مينه کوم، ډېره زياته، حتی د دې مينې له کبله حاضريم چې خپل ځان هم درنه قربان کړم، هغې هم اعتراف وکړ چې راسره مينه کوي او ماهم دهغې دې خاطرې لپاره چې مې تل په ياد وي په زړه کې، ځای ورکړ او هېڅکله يې نه هېروم.
بې سابقې شور او زوږ مې په وجود کې ځپې وهلې ځکه چې دخپلې ګاندې لپاره مې نجلۍ (مېرمن) پيدا کړې وه، بې کچې مې دخوشحالۍ احساس کاوه. هغه اوس زما لپاره دنمانځلو يوبته وه.ما اوهغې ډېرې وختونه په واټونو کې چکرې وهلې او کله به چې شپې وغوښتل خپل تور پړونې په شنه اسمان وغوړوي نوزه به دهغې په خوښې ورڅخه جلا شوم.
زه چې ددې نا څاپي بلدتيا څخه ګنګس او اوترشوی وم حتی هېرمې کړل چې نوم يې وپوښتم، خو دخدای په امانۍ پر مهال يې په خپله داسکالو زما په ياد کړه او ويې ويل زما نوم ((رويا)) ده او دحقوقو پوهنځي دلومړي کال زده کړياله يم، ما هم ځان ورو پېژند او ورته مې وويل زما نوم ((بهمن)) دی او تر اوسه لا په ښوونځي کې زده کړې کوم، هغه وخت مو لاسونه سره ورکړل او تږې سترګې مو په يو بل کې ښخې کړې او يو څو شېبو چوپتيا نه وروسته مو دکړون برعکس له يوه بله جلاشو په داسې حال کې چې دسبا دليدلو ژمنه مې ورسره وکړه دکور پر لور روان شوم خو دهغې ورځې نه هېرېدونکې خاطره مې تر اوسه په زړه کې پاتې شوه.

دربېم څپرکی

دهغې ورځ په سبا زه ښوونځي ته لاړنشوم او درویا دلیدلو لپاره دپوهنتون پر لوررهی شوم. په لیاره کې مې دهغې ورځې ټکر باندې سوچ کاوه او له بله پلوه دې سوچ وړی وم چې هغه دپوهنتون په لومړې ټولګي کې وه نو معمولاً یې عمر تر ما زیات دی خو ما دې شیانو ته ډېر اهمیت نه ورکاوه ، او که رښتیا وو ایم نو داشیان ما ته سوچه بې ارزښته ول.
ما احساس کاوه چې ((رویا)) سره مینه لرم او دا راته مهمه نه ده چې هغه تر ما مشره ده او که کشره ، په داسې حال کې چې په همدې سوچونوکې ډوب وم نیم ساعت وروسته دپوهنتون رخصتۍ څخه دپوهنتون وره ته ورسیدم ، زده کړیال (محصلین) دمړۍ خوړلو لپاره روان وو ، ښه مې دا وکتله چې دپوهنتون د وتلو وره ترڅنګه چې درویا پوهنځي سره نږدې و ودریږم.
دانتظار په هماغه شېبو کې وم چې نا څاپه مې یوه نه باور کېدونکې صحنه په خپلو ګناهکار سترګو ولیده ، په دې وخت کې یوسور رنګی شخصي موټر چې دپوهنتون نه دوتلو په حال کې و بریک وکړ،ما ګومان کاوه چې ګوندې اشتباه کوم نوځکه یې زما پاملرنه هم ځانته واړوله.
نوموړي موټردوه سورلۍ درلودې یوه یې یو نا بلده ځوان چې تورې چشمې یې په سترګو وې او دویم یې ما ښه پیژندله غیر زما له مینې (رویا) نه بل څوک نه وه ! کله چې یقیني شوم اشتباه نګورم له دې چې ((رویا)) مې په یوه شخصي موټر کې هغه هم دناپیژندل شوي ځوان سره ولیده نو ژوند راته تیاره او اور ښکاره شو دڅو شېبولپاره مې داعصابو کنټرول له لاسه ورکړحتی دومره حال مې نه درلوده چې هغوی مې خارلي وای. یوازې دومره وتوانېدم چې دموټر شمېره یې ولیکم ، وروسته مې هوډ وکړ چې هر څنګه کېږي دپېښې هر اړخیزه څېړنه وکړم.
په همدې اساس کله چې زده کړیالان له پوهنتون څخه بهر شول،اوپوهنتون په غولي لږه څه ګڼه ګوڼه کمه شوه نو پوهنتون ته ننوتم او راساً د رویا پوهنځي پر لور روان شوم دڅو پوښتنو او ګروېږنو وروسته دننبو په تر لاسه کولو سره وتوانېدم چې درویا ټولګی پیدا کړم کله یې چې ټولګي ته نږدې شوم نودیوه سپین ږیري چپړاسي نه مې دنوموړې په اړه پوښتنې وکړې.
زوړ چپراسي چې زما دپوښتنو او ګروېږنو نه په تنګ شوی و ګډو وډو ځوابونو په راکولو یې پیل وکړاوپه آخره کې لا په غوسه هم شوخوکله چې مې ورته دتو ما نو یو څوګون په ورغوي کې ورکېښود ویې خندل او ویې ویل:

((وبخښې زه سم ستاسې پوښتنو ته ځیرنشوم هر څه چې غواړئ وپوښتی ښاغلیه ترکوم ځایه چې معلومات لرم درته یې وایم اولاړښوونه درته کوم))

د((رویا)) ښښې مې ورکړې اوپوه شوم چې دا رویا ښه پېژني هغه وخت مې ورته ځان د رویا مرکچین ښکاره کړ چې ګواکې زه رویا سره واده کوم او مخکې له واده غواړم دنومورې په باره کې څېړنه وکړم نو تاسې چې هرڅه دهغې په باره کې پوهیږئ راته ووایئ.

چونکه ناکراره اوکنجکاو وم لومړی مې کوښښ کاوه هغه ځوان چې رویایې په موټرکې سپره وه وپېژنم او د دې لپاره چې ترهرڅه دمخه دغه سکالوماته روښانه شي . زاړه چپړاسي ته مې وویل : رښتیامااوس رویاپه یوه شخصي سور رنګي موټر کې ولیده ((دغه شخصي سور رنګه موټردچادی؟))

تریوې شیبې چوپتیاوروسته یې راته وویل ښاغلیه هغه ((احمدف)) درویا ټولګیوال دی، پلاریې دښاریولوی بډایه دی اوخپله یې هم ښه قوي ځوان دی.

په داسې حال کې چې دشونډولاندې مې یوځوبدې ردې احمدف ته وویلې،دخپلې رویاپه هکله مې ترې یوځوپوښتنې او... وکړې،یوه دملنډو ډکه موسکا یې وکړه اوویې ویل : ((لکه څنګه چې خلک وایي رویا داحمد ملګرې ده اوهغوی هم ډېرې ورځې ساعتونه،ساعتونه سره یوځای تېروي.اوازه وه چې احمد پوډري و او رویا یې هم له ځانه سره په دې ناولي عمل روږدې کړې،رویا هم ددې لپاره چې له احمدف څخه پوډر واخلي دمجبورې ورځې ورسره ملګرتیاکوي ،احمدتېرکال دبد فعله ملګروسره دهېوادڅخه بهر په پوډرو روږدی شو ،پلاریې چې خبرشونوده ته یې دپوډرولپاره پیسې نه ورکولې احمد اړشوچې دمخدره توکو له بانډ سره کار وکړي اوکله چې دپوهنتون پازه وال (مسوولین) پرې خبر شول نواحمدیې له پوهنتون څخه وشاړه خوپلاریې دخپل ابرو اوعزت خوندي ساتلوپه پارنومورړی دپوډریانوددرملنې روغتون ته بوت او بستریې کړ ترڅوښه شو او دویم ځلي یې دپلاراوپوهنتون سره ژمنه وکړه چې بیابه داکار نه کوي اوخپلوزده کړوته یې ادامه ورکړه.

خوبیا لړاوډېره اوازه ده چې احمد بیا پوډري شوی او رویا یې هم په همدې ناولي عمل روږدې کړې ده،دزاړه چپړاسي دخبرو په اورېدوسره مې ټول بدن ولړزېد پښې مې سستې شوې احساس مې وکړچې ګوندې پرځمکه ولو وېدم، په بیړه مې دزاړه چپړاسي سره خدای په اماني وکړه اوزنګېدلی ،زنګېدلی له پوهنتونه رابهرشوم.

ښایسته نری بادرا الوته د ونو له پاڼوتېرېده اوزماپرمخ لګېده ،اوس نوزه دیوبې دمه اوسست سړي په څېر شوی وم چې هره ګړۍ مې دلوېدو شونتیاوه .په هرې خوارۍ چې و ماځان واټ ته ورساوه دیوې شېبې لپاره مې دلومړۍ ورځې ملاقات راپه یادکړ،نوی پوه شوم چې په هغه ورځ د رویا اکرپه قهوه تون کې ولې تغیر وکړ،نوهغه پوډرۍ شوې ده اوزه پدې نه پوهېدم .احساس مې وکړچې درویا ژوند په خطرکې دی اوهر څنګه چې کېږي هغه باید وژغورم ، ماله رویا سره دزړه له تله مینه درلوده اواوس داشونتیا وه چې هغه له لاسه ورکړم او راڅخه پناشي،اوس چې په حقیقت پوی شوی وم بې له دې چې هغه پوه شي باید زه يې وژغورم.
اوس نوهره شېبه دهغې ژوند په خطرکې و او ډېرژر یاوروسته به دمرګ غېږې ته ځان تسلیم کړي ،اوپدې صورت کې زه هم باید مړشوی وای ،په همدې سوچونوکې ډوب وم چې کورته ورسېدم.
له کوره مې رویاسره ټیلیفوني اړیکه ټینګه کړه هغه په کور کې وه ،زه بې له دې چې دپوهنتون دتللو په هکله ورته څه ووایم ورسره مې وټاکله چې سبا دمازدیګر په څلورو بجو دتریایي واټ په سیمه کې دضیا شاعر په واټ کې سره وګورو ،وروسته له ټیلیفون څخه په سوچ کې ډوب شوم.په عجیبه او ډېرخطرناک سوچ کې چې دپوډرو زهروپه هکله و او رویایې ګواښله،زه یې ډېرځورولم،هرڅنګه چې وخو ترسبا مازیګرڅلوروپورې مې صبر وکړ،سبا په ټاکلې وخت په یوه ټکسي کې د تریایي قهوه تون ته ولاړم.
رویا ځوشبې وروسته راغله،زه هم له خپله ځایه راجګ شوم اوپداسې حال کې چې کوښښ می کاوه له ناکامه وخاندم دکښېناستوبلنه مې ورکړه ،هغه هم کښېناسته ،ورته مې وویل:
(ځنډ دې وکړ؟)
(ښښنه غواړم کارمې درلود ځکه ځوشبې وځنډېدم)
(ښه څه خورې ؟)
(ایسکریم)
ډېره ښه ده
ګارسون ته مې د ایسکریمو وویل،وروسته رویا خبرې پیل کړې اوزما دحال یې وپوښتل،ددې لپاره چې زما خفګان (ناراحتی)ته ځیرنشي نو د نومونږې پوښتنوته مې عادي ځوابونه ورکول،ګارسون ایسکریمونه راوړل اودواړوپه خوراک پیل

وکړ.ایسکریم مې په بې کړونې وخوړ،کله چې خلاص شوورته مې وړاندیزوکړچې بهرووځو،لږچکرووهواوپه ځنګ کې یې لږې ازادې خبرې هم وکړو ،ویې منله د تریا دقهوه تون نه بهرشوو او د رامسترپه واټ کې ورسم شوو.لمرخپلې وروستۍ په وینولړلې وړانګې دغاړه غرۍ غرونوترشا پناه کولې اوغروب هم په خپل خوند ور او زړه راښکونکې څپواو ولولوسره رادبره کېده .زه اوهغه په ماتواوګوډوګامونوپلې درامستروات څخه ثریا واټ پرلورې وګرځیدو.زماپه زړه کې سوزونکې لمبې بلې وې .داسې حس مې کاوه چې په رویا مې زړه سوځې خودازړه سوی نه ؤ،بلکه دهغې سره مې مینه وه اوهمدامینه وه چې زه یې اړکړی وم ترڅو رویا له دغې جهنم څخه وژغورم . له ډېرو سوچونووروسته مې داهوډوکړچې داخبره په خپله رویا سره مطرح کړم که ګوندې دهغې په مرسته ددې بد مرغۍ لپاره کومه دحل لیاره پیداکړو،کله چې مې ورته حال ووایه نوماته او نا هیلې شوه،اوښکې یې په ستر ګو کې وځلېدې اوساه یې په ستونې کې زندۍ شوه ،اوداچې پوه شوه زه په ټولو شیا نو پوه شوی یم ډېره بده خواشینې شوه ،خوماورته ډاډورکړورته مې وویل ما ځکه داخبره له تا سره شریکه کړه چې مینه درسره لرم اوغواړم مرسته درسره وکړم ،ژمنه مې ورسره وکړه چې دژوند ترورستیو شېبوپورې هم ورسره دټولوناخوالوپروړاندې ولاړیم.اوددې په ځنګ کې مې هیله هم ترې وکړه چې له دې وروسته دې نوره داحمدف سره په موټرکې نه سپرېږي ،او دخپلې اړتیا دپوره کولو په موخه دپوډروله کبله دې داحمد سره ملګرتیا نه کوي.
هغې له ماسره ژمنه وکړه چې وروسته تردې به داکار نه کوي او داخبره یې ماته مستند اسناد شول ، وروسته له هغې ورځې رویا په محسوسه توګه خپله کړنلاره بدله کړه او کومې پوښتنې او څېړنې چې ما وکړې، رویا داحمدف سره خپله ملګرتیا خلاصه کړې وه، په داسې حال کې چې څو ځلې داحمد له خوا ګواښل شوې هم وه ، خو لکه ځنګه چې رویا پوډرۍ وه او خوشې کېدل (ترکول) یې په داسې اسانۍ شوني نه وه نو کومې پیسې چې پلار ورکولې په ټولوبه یې پوډر اخیستل اوڅکول به یې،خوماډېرکوښښ کاوه چې هره ورځ یې پرې لږ،لږکم کړم ترڅو په اوډلې ډول یې پرې پرېږدم زه دکوم اکر(حالت) نه چې په مخه راته ډېرخوشحاله وم اومطمین وم.کوم اکرچې رویا غوره کړې دی ډېرژربه پوډرترک کړي اوهغه وخت بیا کولای شو په خوشحالۍ ژوند پیل کړو.
زموږددې دومره ستونزو اوکړاونو ګاللو سره سره بیا هم احمد غلی پاتې نشو اودخپل غچ اخیستلوپه موخه یې د رویا پلارته شیطاني وکړه،درویا پلارهم یوبډایه اوکنجوس

سړی و ، اصولاً تردې ورځې يې هېڅ کومه پاملرنه د رویا ژوند ته نه وه کړې ، هغه داسې يو پیسه دوست سړی و چې ترهرڅه به يې کارته ډېر ارزښت او اهمیت ورکاوه، فوق العاده مستبد انسان و او کله چې دلور روږدېدو نه خبر شو نو لکه په زرهاوبې پاره پلرونو غوندې یوازې پخپل لور ورځنې جیب خرڅ بند کړ او...

داسړی د دې پرځای چې درویا دبچ کېدلو په خیال کې واوسي دخپلو پیسو په غم کې وو او داسې ګومان يې کاوه چې هر ګوره په دې کار به يې لور د روږدېدو څخه خلاصې وموميي !

کله چې رویا ماته داجریان ووایه نوورسره مې ژمنه وکړه چې که هر څنګه کېږي او له هر ځايه کېږي هېڅ کله به يې بې پیسو نکړم او په دې اساس کومې پیسې به چې ما رویا ته ورکولې بس کېدې يې او دپلار پیسو ته يې اړتیا نه پیدا کېده. پلار لوده يې هم ګومان کاوه چې ګوندې په دې ډول يې لور د پوډرو له روږدېدا څخه خلاصی وموميي.

اوس مااو رویا ډېرې ورځې دبېکارۍ پرمحال سره کتل اوسره يو ځای کښېنا ستو ورځې اومیاشتې مو سره یو ځای تېرې کړې ،اود ازموینوموسم موراورسېد ما د رویا په هڅونې اوټینګار ډېر زیارګاللوچې خپلې ستونزې اودرسونو وروستوالی بشپړ کړم ، رویا هم له ماسره په درسونو کې خورا ډېره مرسته وکړه چې په دې توګه ما وکولای شول په خپلو کالنېزو ازموینو کې بریالی شم او ښه نمره واخلم

کله چې رویا زما له بریا لیتوبه خبره شوه نو د ډېرې خوشحالۍ نه په جاموکې نه ځايده ،ځکه اوس زه او هغه دومره سره نږدې شوي ووچې غمونه اوخوشحالۍ مو سره یو ول،زه او هغه د دوو بدنونو یوه ساه (روح) وو. څو اونۍ وروسته د رویا ازموینې هم بشپړې شوې او هغه هم په ښو نمروبریالۍ شوه اوس نوزه دهغې او هغه زما په بریالیتوب خوشحاله وو !!

کله چې د اوړي ګرمیو رخصتۍ پیل شوې او د رو یا پلارچې ګومان يې کاوه د پیسوپه نه ورکولو دخپل لور د روږدېدو درملنه کولای شي،هوډوکړچې دخپل کاردلابریالیتوب په موخه اودخپلې لوردپام غلطۍ لپاره نوموړې خپل بڼ (میګون) ته دنیا کره ولېږي.

کله چې رویا داخبره ماته وويله ډېر خوشحاله شوم ځکه ما هم کولای شول چې خپلې رخصتۍ په میګون کې دخپل تره (کاکا) کره په ښکلیوبڼونوکې تېرې کړم اوهلته بیا کوای شم چې ډېری وخت له رویا سره ووينم.

په پايله کې همداسې وشول زه او هغه دڅو ورځو لپاره ميګون ته لاړو ،دهغې ورځې له سبا وروسته ما او رويا ډېرې ښې ورځې سره يو ځای تېرې کړې،هرسهار به دنوردي غره ، ښېڼو ،دهلکانو او نجونو يو ځايې لوبو اوخلاصه بېلابېلو لوبو او ځايونو ته تللو او په دې توګه، مومينه هره ورځ دبلې ورځ په پرتله زياتېده داوړې ډېرې اوږدې اوګرمې ورځې تېرې او ورځې بيرته په خپل آر (اصلي) اکر شوې، يوه ورځ يې ماته خبر راکړچې پلارمې تهران ته غوښتې يم ، ما هم خپل کالي راټول ، او له رويا سره مې خدای په مانی وکړه زما دبدرګې پرمهال رويا غټې غټې اوښکې توييولې،زه مجبور شوم او ورسره مې ژمنه وکړه چې دهمدې ورځې په مازيګر که هر څنګه کېږي بېرته راځم او په همدې ژمنه له هغې څخه لاړم ، کله چې له ميګون څخه تهران ته ورسېدم ترو خپل کورته لاړم هلته وضع بل ډول وه هرشي له پخواسره توپيردرلود، زموږ ډېری خپلوان زموږ په کور کې ترسترګوکېدل ټول ماتم وهلي ول، او دټولو سترګې له اوښکو ډکې وې،دلته زه ديوه ترخه حقيقت سره مخامخ شوم اوډېرژرپوه شوم چې مورمې دتل لپاره سترګې پټې کړې دي ، دمور دمرګ دخبرله اورېدو سره مې ډېر وژړل حتی دومره مې وژړل چې څوځوځلې بې خوده شوم چې خپلوخپلوانو بېرته را په صد کړم،اوس نو ما خپل خورا نږدې کس دلاسه ورکړی و اونه پوهېدم چې وروسته تردې به زما برخليک څنګه کېږي !

دمورمړينې زما وضع بل ډول کړه او زما لپاره يې رابدله کړه ،دمورله مړينې وروسته زه نورښوونځي ته لاړنشوم او لکه څنګه چې زما پلار هم شپږمياشتې وروسته دبلې ښځې سره واده وکړنوزما ژوند نورپه هغې کورکې تنګ شو او هغه کور راته دوزخ ښکاره شو، شايد که زما پلار دمورپه ژوندونې بله ښځه کړې وای دومره به يې نه وای ځورولی، خو کله يې چې دهغې له مرګ څخه شپږمياشتې وروسته دا کار وکړنو يوه عجيبه او وېرونکې کرکه مې ورته په زړه کې پيدا شوه !

اوس نو په نړۍ کې زما يوازنۍ هيله او اميد رويا وه ، دهمدې کبله مې هوډ وکړ چې برخليک مې هسې هم دمورله مرګه وروسته بدل شو، ښه داده چې له رويا سره واده وکړم او دهغې دعمل پرېښودوڅخه وروسته يو ښه سوکاله او آرام ژوند پيل کړم. دهمدې هوډ له کبله مې له پلار څخه په داسې حال کې چې کرکه مې هم ورځنې کوله ديوه کار پيدا کېدو غوښتنه وکړه ، څواونۍ وروسته يې راته کار پيدا کړاودهغه په غوښتنه ديو ودانېزې(ساختماني)کارخانې دحسابدارۍ په برخه کې وټاکل شوم .زه له خپله کاره راضي وم او کوښښ مې کاوه چې دکار خانې پازه وال هم راڅخه راضي واوسي،دهمدې

کبله مې صداقت داري او امانت داري کوله چې په ډېر کم وخت کې مې وکولای شول واده وکړم اودصندوق رئيس شم،خپل سرو سامان مې هم جوړکړاوتنخواه مې هم ديوې کورنۍ دجوړېدو لپاره بسيا وه،کومې پيسې مې چې دتنخواه په نامه اخيستې هم مې رويا ته ورکولې او هم ما لګولې.اوس نوزما ستونزه يوازې درويا پوډري تو ب و، ددې لپاره چې له هغې سره واده وکړم نو په کاروه چې هغه دې خپل روږدېدل پرېږدي، يوه ورځ چې زه اوهغه بهر دچکروهلو په موخه وتلې وو ورته مې وړانديز وکړ چې يوه ځانکړې روغتون ته لاړ شو او ورسره وګورو چې ددې عمل دپرېښودو لپاره څومره لګښت ته اړتيا شته رويا ومنله اوپه مشوره يوه ځانکړي روغتون ته لاړو دروغتون مدير چې ددې برخې څانګوال (متخصص) هم وو ويې ويل لس زره تومانو ته اړتيا شته تر څو دا روغه شي،ماډېرکوښښ وکړچې پيسې څه کمې کړي خو ويې نه منله، او زياته يې کړه چې په روږدېدويې ډېر وخت تېرشوی اوموږ اړيو چې وينه يې بدله کړو.نورنو ټينګارراته ښه ونه ايسېده اوا ودڅانګوال سره مو خدای په اماني وکړه اوله روغتونه رابهر شو په لاره کې له ځانه سره ديوې لنډې محاسبې وروسته ځيرشوم چې ددغو پيسود پيدا کېدولپاره زه بايد حداقل دوه کاله زيار وګالم ترڅو دغه پيسې چمتو کړم او په دې دوه کالو کې شونتياوې شته چې څه نوې پېښې راپيدا شي او ممکن زه او رويا سره جلا شو په همدې موخه مې له ځانه سره هوډ وکړ چې هر څنګه کېږي او په هره توګه چې کېږي زه بايد دغه پيسې پيدا کړم او خپله مينه وژغورم.

څلورم څپرکی

دهغې ورځې له سبا څخه ما خپلې خوارۍ دپيسو پيدا کېدلولپاره د رويااددرملنې په موخه پيل کړې،هرچېرې مې چې وکولای شول لاړم اوهرصميمي او کلک ملګري مې چې درلود ورغلم خوله ټولو ناهيلې راغلم په دې وخت کې مې ذهن ته راغلل چې يو ځل خپلې مشرې خورکره تهران ته ولاړ شم کېدای شي ستونزه مې اواره کړي ، خور مې په شېراز کې پيژندل شوې او بډايه ښځه وه هغې کولای شول چې دادومره پيسې ماته راکړې ښالي (دخور مېړه) مې درې کاله ترمخه په يوه ترافيکی پېښه کې مړشوی واولکه څنګه چې هغوی اولادونه نه درلودل او په څنګ کې يې کوم وارث هم نه درلود نوټول شته او پانګه يې زما خورته په ميراث پاتې وو . خورمې دخاوند له مړينې وروسته بل واده ته زړه ښه نکړ اوپه يوازې توګه يې په شېرازکې ژوند پيل کړاوله

کومو پیسو څخه چې دې ته له خاوند څخه په میراث پاتې وې او کومه ګټه یې چې ورته کوله کولای شول ما ته زما داړتیا لپاره یې راکړي.
دا ترټولو خورا ښه لاره وه په دې توګه ما ټیلیفوني رویا ته اطلاع ورکړه او وروسته ترهغې دښېرازپرلوردخورکره روان شوم ، کله چې هلته ورسېدم نږدې سهاروله موټره ښکته شوم هوا ډېره یخه اوباراني وه تورو وریځو په اسمان کې غویامنډ جوړ کړی و ، په غم ځپلې زړه ، خواشیشتی دخور دکور پر لور رهي شوم ، په خیال کې مې رویا لېدله چې دواده په سپینه جوړه کې مستي کوي او خپل سپین مرغلین لاسونه یې زما پر لور اوږده کړي دي. او موسکۍ موسکۍ کېږي ، زه هم په ډېرې خوشحالۍ ورته زیری ورکوم چې ډېر ژر به یې له دغې ناوړې او وژونکې ناروغۍ وژغورم ، ښه مې نه دي په یاد چې څومره به په دې سوچ کې ډوب وم چې نوی ځیر شوم دخور کورته مې رسېدلی یم نږدې پنځه بجې وې چې زه دخور کور دوره تر شاه ورسېدم په کراره مې خپل ساړه لاسونه دپطلون له جېبه راوکښل او دکور ټالۍ مې ووهله د دربېو دقیقو لپاره مې همداسې ټالۍ وهله تر څو یوه غټه پېړه او سره پړه مزدوره یې له خوبه راویښه شوه او وریې پرانیست.
زه یې وپېژندلم اوسلام یې راکړ په داسې حال کې چې زما له ورتګ څخه په هغه وخت کې اوتره شوې وه دکور بلنه یې راکړه، بې له دې چې دنوموړې اوتربدوته کوم اهمیت ورکړم ترو دخورخونې ته ورغلم هغه چې هم دټالیو په اواز راویښه شوې وه راته ډېره خوشحاله شوه او په غېږکې یې ونیولم ، وروسته له روغېړه او پوښتنو مې ښه ونه ګڼله چې ورته ووایم ، هغه دکور د ټولو له احواله خبره شوه او زه یې ستړی ولیدم نو په بله خونه کې یې راته ځای جوړکړ چې یوه سترګه خوب وکړم سم نپوهېږم چې څومره خوب به مې کړې وي خو چې کله له خوبه راویښ شوم نو نږدې دولس بجې وې له ځایه پاڅېدم او وروسته دمخ له وینځلو مې ډوډۍ وخوړه دخور په غوښتنه مې دمیلمنو کوټې ته دخبرو لپاره لاړو ، ما دلارې په هکله دیوې لنډې سریزې وروسته د اړې سکالو په اړه ورته وویل او ورته مې شرح ورکړه چې څنګه له رویا سره اشنا شوی یم او څنګه وضع اوس لري او کومو پیسو ته مې چې اړتیا لرله ورته مې یا دې کړې ، خور مې لومړۍ مسکۍ شوه زه هم خوشحاله شوم چې ښایی راېې کړي خو نا څاپه یې څېرې بدلون وموند او ویې پوښتل: ((رښتیا څومره پیسو ته اړتیا لرې ؟))
((لس زره تومانو ته !!))

په داسې حال کې چې حق په جانبه څېره يې غوره کړې وه ويې ويل: ته زما وروريې او زه ليواله يم له تاسره مرسته وکړم خو په تاسف سره دا کومه شمېره چې ته يې غواړې دستي ساعت راسره نشته دي ، خو که غواړې درې زره به درته او س درکړم او پاتې به شپږ مياشتې وروسته درولېږم ، غير له دې زه هم بله چاره نلرم او داشونتيا له ماسره نشته چې ټولې يو ځل درکړم.

دخور په خبرو نږدې و چې ليونی شم په دغې ځواب سره يې چې ماته راکړ ټولې هيلې او ارمانونه مې په سين لاهو شول ، زه په ډېرې هيلې او اميد هغې ته ورغلی وم خو هغې زه ناهيلې او زړه تورن کړم ، دلته و چې دبدايه خلکو سره مې کينه او حسد پيدا شو زړه مې غوښتل چې زه هم بډايه واوسم او په خپلو پيسو باندې خپل ټول ارمانونه پوره کړم خو افسوس او بيا هم افسوس چې ما پيسې نه درلودې او زه مالداره نه وم ، په زړه کې مې خدای (ج) ته وويل (ولې يو شمېر دومره پيسې لري چې ټولای يې نشي او يو شمېر بيا دومر ه محتا ج او مسکين دي چې حتیٰ بېگاه ته د ډوډۍ روپۍ هم نلري او وږي تږي دسلهاو سوچونو سره په بړستنې ننوځي خو حتیٰ ددې پوښتنې لپاره مې هم ((قانع کېدونکی ځواب پيدا نکړ په ډېرې نا هيلې دپوچو او ګډوډو سوچونو سره او دهغې خيالونو سره چې کله شېرازته ننوتم ترې راووتم او رورسته ديوې وچې او يخې خدای په امانۍ دخور او مزدورې سره يې بې له دې چې دپاتې کيدو ست ته يې پاملرنه وکړم له کوره يې راووتم ، يو څو شپې بې موخې دشېراز په واټونو کې وګرځېدم راوګرځېدم او په پايله کې په ناهيلۍ په داسې حال کې چې نه پوهېدم څه راپېښېږي دتم ځای پرلور روان شوم او په داسې حال کې چې خورا ډېر ناکراره مغموم او غوسه وم په يوه زاړه او مات ګوډ موټرکې راسپور شوم او دتهران پر لور مې حرکت راوکړ ، کله چې تهران ته ورسېدم ناوخته و او زموږ شرکت دسهارنۍ حاضرۍ ډېر وخت تېر شوی و دهمدې کبله مې دخپل مشر (رئيس) سره ټيليفوني اړيکه ټينګه کړه اوورته مې پلمه وکړه چې نن سهار دکلکې ناروغۍ له امله ونه توانېدم خپل کارته راشم ، پس له غرمې به انشاالله خپل سهارنی پاتې شوی کارهم بشپړ کړم وروسته له دې چې غوږی مې کېښود ، په تهران کې ټولو ملګرو او يارانو ته ورغلم که ګوندې پيسې ترې واخلم خو په تاسف سر ه بايد ووايم چې ټولو ملګرو څخه بيا هم بېنوا راغلم.

نا هیلۍ مې ټول بدن لکه خوړونکي ځناور سوری کړی و او داسې حس مې کاوه چې نور نو روح مې په تن کې په تنګ شوی او ډېر ژربه دهوا ځپو سره ګډ شي او بدن به مې لکه د سلګونو جسمونو په څېر په فراموشۍ لاهو شي.
خو نه هېڅکله هم داسې ونه شول زه مړ نه شوم او مقاومت مې وکړ او کوښښ مې کاوه چې اخر به بریالی شم زه ځکه ژوندی پاتې شوم چې پنځ (طبیعت) زما په برخلیک نورې لوبې هم کولې او هر ډول برخلیک یې چې زړه وغواړي را په برخه یې کړي. دهغې ورځې له غرمې وروسته بیا هم په ډېرې بې اوسلګۍ (حوصلګۍ) شرکت ته ولاړم او دخپلې خونې په کرسۍ کښیناستو مې د سلګونو سوچونو سره په کار پیل وکړ دا چې دشېراز یون(سفر) له امله مې کارونه وروسته پاتې ول نو تر ناوخته پورې مې خپل کارونه وکړل ترڅو چې کار بشپړ شو که څه هم نور کار کوونکي لا څو ساعته دمخه تللي وو.
کله مې چې کار بشپړ شو غوښتل مې له خونې ووځم چې په دې وخت کې یوې مرموزې او زړه راښکوونکي قوې راباندې یرغل وکړ او دصندوق په لور یې راښکودم !دصندوق په منځ کې روپیو له ورایه راته سترګکې وهلې په سوچ او خیال کې مې رویا ولیده چې په همدې پیسو له مرګه ژغورل کېږي او ماته سوري وهي چې ما وژغوره که هر څومره کوښښ مې وکړ چې دغه مرموز غږ مې په ضمیر کې غلې کړم خو ونه توانېدم ځکه پیسې راته مخامخ وې خو د راخیستو جراات مې هم نه درلود ، له ځانه سره مې سوچ وکړ که دا پیسې واخلم نو یوه ستره رسوایي او بدنامي به ترې جوړه شي او دا کار زما لپاره چې دشرکت د مشر اعتمادي سړی وم خورا ستونزمن کارو ، خو په پایله کې چې په یوه داسې ستونزمن اکر کې راښکېل وم داکار مې وکړ او دخپلې اړتبا وړ روپۍ مې ترې را واخستلې او له شرکته رابهر شوم. له ځانه سره مې سوچ کاوه چې زه خپله دصندوق مسوول یم کوای شم تر یوې اونۍ دا سکالو پټه وساتم او څوک راڅخه خبر نشي او په څنګ کې هیله من وم چې په دې یوې اونۍ کې که هر څنګه کېږي دا پیسې پوره کړم او بېرته یې په خپل ځای کې امانت کېږدم او همدارښتیني یا دروغجنه هیله وه چې زه یې دصندوق غلا ته اړکړم. سبا ه ډېر وختي په وېرې او اُمید له پیسو سره یو ځای خپل صمیمي او کلک ملګري ((حمید)) کورته ورغلم.
حمیدمې یو له کلکو ملګرو څخه وچې پلار یې ډېر بډوډه او ځمکې دتهران داطرافو په سیمو کې درلودې او حمید دغه جایداد کنټرولاوه ، هغه ډېری وختونه له ماسره مرسته

کړې وه او حتیٰ کله چې ما ترې د رویا د بستربدو له کبله پیسې وغوښتې نو ډېرې هلې ځلې یې وکړې چې له پلار څخه یې واخلي خو بریالی نشو .
زه او حمید ډېر کلک ملګري وو ، دهماغه وړیکتوب نه به مو سره یو ځای لوبې کولې او له یو بل څخه به مو مشوره اخیستله حمید په ظاهره ډېره ښه هلک و خو په شدیده توګه یې دپلار خبرې منلې او که دپلار خبرې یې نه وای منلی نو ښکاره وه چې پلاریې یوه روپۍ هم نه ورکوله ، خو ددې ټولو خبرو سره سره هغه ماته یو خورا ښه او مهربان ملګری و .
دهغې ورځ په سهار وختي چې کله ما دحمید دکور ټالۍ ووهله ، مزدوریې راته ور پرانیست او سلام یې وکړ ، زه یې د سلام له ځوابو لو وروسته تر و دحمید خونې پر لور روان شوم هغه تا زه له خوبه راویښ شوی و زما په لیدو سره یې تعجب وکړ ، ورته مې وویل یوه ډېره مهمه سکالو راته پېښه شوې ده او بې سرېزې مې ورته موضوع تشریح کړه ، حمید دکیسې له اوربدو وروسته ډېر ټینګار وکړ چې پیسې واپس په خپل ځای کې کېږدم او له سره یې ژمنه وکړه چې په ډېره کم وخت کې به دغه پیسې درته چمتو کړم. ما هغه ته ډاډ ورکړ چې دپیسو دپیدا کیدو پورې کولای شم دغه سکالو پټه وساتم او چې کله دې پیسې راکړې نو بېرته به یې پخپل ځای کې کېږدم ، حمید ډېر ټینګار وکړ چې پیسې بېرته کېږدم ځکه شونتیا لري داخبره په ډاګه شي او هغه وخت بیا تا دیوه غل په نامه حوزې ته وسپاري ، ما بیا هم هغه ته ډاډ ورکړ چې خبره به دومره نه شړېږي ، ځکه که ته (حمید) هم ونه توانېږې چې تر ټاکلې مودې پورې پیسې راکړې نو زما پلار به دخپل ابرو او عزت خوندي ساتلو په خاطر دشرکت مشرته پیسې ورکړي ځکه هغه یې ملګری دی او خبره به پټه پاتې شي.
خو حمید راته وویل ته لیونی یې ، ته غواړې دیوې پوډرۍ ا وبې اندېښنه نجلۍ له کبله خپل موقف او عزت په خطر کې واچوې ، ښه به داوي چې داکار ونکړي !
زما چیغې دحمید خبره په نیمایي کې ورغوڅه کړه او ورته مې وویل ما داکار کړی او له خپله هوډه په هېڅ وجه نه اوړم ، حمید چې کله زما بې کچې ټینګار ولید له خپلې خبرې واوښت او نوریې هېڅ ونه ویل.

پنځم څپرکی

بله ورځ په ډېرې وېرې او خپګان شرکت ته ولاړم او بې له دې چې څوک ما ته ځیر شي یا پر ما شکمن شي په خپل کار مې پیل وکړ ، کله چې شرکت رخصت شو او خلک لاړل نو راساً رویا ته ولاړم هغه تر ټولو ورځو ښایسته او جذابه ښکارېده کله مې چې سترګې دهغې سترګو ته ځیر شوې نو احساس مې وکړ چې زړه مې له ډېر ه هیجانه لړزېږي چې ګواکې ته به وایې دهغې په مینه کې بریالی شوی یم له ځان سره مې وویل د رویا ددې دومره معصومیت او محبت پروړاندې ځان هم ارزښت نلري په خوشحالۍ مې دهغې په ویښتانو لاس راکش کړ او وروسته مې دپیسو چمتو کولو په هکله له ځانه یو لوی داستان جوړ کړاو ورته مې وویل چې داپیسې مې له خپل یو نږدې ملګري څخه واخیستې په داسې حال کې چې په شکمنه توګه یې ماته کتل ډېرې پوښتنې او ګروېږنې یې راڅخه وکړې چې ربښتیا ورته ووایم خوم مایې ټولې پوښتنې په یو ډول او بل ډول ځواب کړې ، هغې ته چې هم نورې پوښتنې بې ځایه ښکاره شوې نو تسلیمه شوه او نوریې څه ونه ویل، پرېکړه مې وکړه چې دهماغې ورځې په مازیګر له حمید سره یو ځای

ځانګړي روغتون ته چې ټاکل شوې وه ، درویا درملنه په کې وشي لاړ شو اودکارونو اوډنه (ترتیب) ورته ووایو . په داسې حال کې چې رویا ډېره خوښه وه له مایې مننه وکړه له دې چې رویا مې ډېره خوښه او هیله منه ولیده نو په خپل غلط کارمې حتیٰ یوه کوچنۍ پښېماني هم ونکړه . ځکه دهغې خوشحالۍ ماته یوه نړۍ ارزښت درلود . ما او هغې کولای شول د روږدېدلو له درملنې څخه وروسته یې یوښه او نوی ژوند پیل کړو ، له دې خبرو وروسته چې غرمه نږدې وه وړاندیز مې وکړ چې ډوډۍ په یوه رستورانټ کې وخورو ویې منله او په ډېره مینه یوه رستورانت ته لاړو او ډوډۍ مو وخوړه ، وروسته سینما ته لاړو او بیا مې رویا کورته ورسوله او وټاکل شوه چې رویا به وروسته له غرمې خپلې کورنۍ ته درواغ وایي چې نومړې دخپلو ټولګیوالو سره یو ځای دیوه جمعي ګرځیدو او علمي پرکټیک په موخه دیوه اوږده وخت لپاره دهېواد بېلا بېلو سیموته ځي او وروسته بیا باید دهماغې سینما مخې ته ودرېږي چې یو ځای په ګډه ځانګړي روغتون ته لاړ شو .

ساعت په شپږو څرخېده چې په عجله مې خپل کالي واغوستل او حمید ته مې هم ټیلیفون وکړ ، چې کوم ځای کې موچې له رویا سره ژمنه کړې راشې او وروسته له هغې دکوره رابهر شوم .

کله چې نومړي ځای ته ورسېدم رویا تر ما دمخه راغلې وه خو دحمید لا درک نه و په دې وخت کې دیوه مات ګوډ ټیکسي چې رنګ یې هم شړیدلی و دبریک وچ غږ دفضا چوپتیا وڅیرله او شېبه وروسته حمید ترې راښکته شو . درویا او حمید له ورپېژندلو وروسته درې واړه دروغتون پر لور چې په هماغه نږدیو کې و روان شوو دپنځو او شپږو بجو شاوخواکې موږ روغتون ته ورسېدو ، داطلاعاتو مسوول تن موږ دانظار خونې ته بوتلو او اړوند ډاکټر ته یې ټیلیفوني اطلاع ورکړه څو شېبې وروسته ډاکټر راغی او موږ یې خپلې کوټې ته بوتلو ، له ډېرو خبرو وروسته زه او ډاکټر دې پایلې ته ورسېدو چې رویا همدلته بستر کړواو وروسته مې بیا ددرملنې پیسې تحویلې کړې او په څنګ کې مې لږې روپۍ رویاته هم ورکړې چې ویې لګوي او په ځان تنګسه تېره نکړي ، په ډاکټر مې ټینګار وکړ چې درویا خیال وساتي ډاکټر هم ژمنه وکړه چې تر خپله وسه به کوښښ وکړي . او رویا به خوشحاله وساتی او په څنګ کې یې ډېر ژر به سیستماتیک ډول درویا درملنه وکړي. او دغه راز رویا به دتل لپاره له دې وژونکي ناروغۍ څخه وژغوري.

په دې وخت کې ډاکټر موږ هغې کوټې ته بوتلو چې رویا په کې بستربده ډاکټر ووت او حمید هم په یوه پلمه له کوټې بهر شو. زه او رویا یوازې په خونه کې پاتې شو کله چې یوازې شو نو رویا ناڅاپې خپل ځان زما په غېږکې راغوځار کړ او په شهکوشتکو یې وژړل او دلومړي ځل لپاره یې شونډې زما پر شونډې کېښودې او دمینې په نړۍ کې سره ورک شو ، بدن یې سوزونکي ګرمي درلوده ، او سترګې یې له اوښکو ډکې وې ځېرې یې یو ه عجیبه اکر درلود . داشپه زما لپاره هم دنه زغم وړوه او داسې احساس مې وکړ چې زه هم ژړېږم ، کوښښ مې وکړ چې ځان په واک کې کړم خوبې اختیاره مې اوښکې توېدې ، زما اوښکې دهغې په صورت او دهغې اوښکې زما په صورت تویدې ، یو بل مو ښکلول ځکه دجدايي او بېلتون زغم مو نه درلود .
ډېر وخت په همدې ډول تېر شو څو عادي اکر ته راغلو او چې کله عادي شو نو دخدای په امانۍ او وداع وخت رارسېدلی و . په دې وخت کې حمید هم کوټې راغی ددې لپاره چې ډېر په تکلیف نشم رویا له ما غوښتنه وکړه چې ډېر ژر له روغتونه لاړ شم ، سره ددې چې اماده نه وم روغتون پرېږدم او لاړ شم خو درویا ټینګار اړ کړم تر څوورسره خدای په اماني وکړم او وروسته ترې دحمید سره یو ځای دډاکټر له خونې راووتو ، رویا زموږ دبدرګې لپاره دکوټې تر وره راووته او په دیوال یې تکیه وکړه او زموږ پر ګامونو کې یې سترګې ښخې کړې.
کله چې دهلیز ختم شو او غوښتل مو چې له نوموړي ځایه ووځو چې درویا غږ په دهلیز کې انګازې جوړې کړې ، بهمنه زما پوښتنه ژر ، ژرکوه ، زما پوښتنه ژر ، ژر.... نور ژړا مهلت ورنکړ او خپلې کوټې ته ننوته مایې چې کله دوره دبندېدو غږ واورېده نو نه پوهېږم چې څه حال به مې درلوده او دحمید په مرسته له روغتون څخه بهر شوم ، کله چې له روغتونه رابهر شو نو شپې خپلې وزې خورې کړې وې او ستورو هم په سترګک وهلو پیل کړی وو . زما صمیمي ملګری حمید چې زما وضع ته ځیر شوی و ډاډ او زړه ور توب یې راکاوه ، هغه شپه ماته ډېره سخته او دردونکې شپه وه ، په داسې حال کې چې درویا له بستربدو څخه مې زړه راضي و خو خپل ځان مې هغې غلا له کبله مسکین حس کاوه.
اوس نو زه په یوه خراب اکر کې وم نه پوهېدم چې پایله به یې څنګه وي یا څنګه کېږي ځکه پلار مې دې شرکت ته ورپېژندلی وم ، نه پوهېدم چې که داخبره بربنډه شي څه به کېږي ، دهغه چالپاره چې ټول ژوند یې په ابرو او عزت کې ژوند کړی وي ، ښکاره ده چې دداسې کس لپاره غلا ښه نه ده . زه پخپله هم پوهېدم چې دیو انسان ژغورنې لپاره مې

غلا کړې ده خودادلیل دټولنې لپاره دمنلو وړ او معقول نه و ځکه غلا ، غلا ده که دیو انسان دژغورنې لپاره وي او که دژوند تامینو لو لپاره.
دغې افکارو زه بې کچې زورولم خو څه مې کړی وای چا ره نه وه ، او باید ځان مې دبرخلیک لوبوته تسلیم کړی وای ، زما لپاره چې په دې وخت کې څه راپیښ شوی ویوداستان و چې هېڅوک یې په پای نه پوهېده !په همدې ګډو وډو افکارو کې ډوب وم او بې موخې خوشې په خوشې په واټونو کې ګرځېدم راګرځېدم، حمید غریب که هرڅومره نصیحت راته وکړ خو پرمایې لږه اغېزه هم ونکړه اخر مې له حمیده سره مخه ښه وکړه او بېرته دکور پر لور ستون شوم ترو خپلې کوټې ته ولاړم او دډېرې ستړیا او نا ارامي له امله په کټ کې وغځېدم او په سوچونو کې لاهو شوم ، سوړ باد له ونو راتېرېده او په کړکیو لګېده، زه بې حاله اوله وېرې سره سوچونو وړی وم او په پایله کې له خپلو سوچونو ستړی شوم او دهمدې سوچونو سره خوب یووړم.
په دې ورځ لږ څه دمخه دنورو ورځو په پرتله را پاڅېدم او په ډار او وېرې شرکت ته ولاړم کله چې شرکت ته ورسېدم او دننه شوم غیر له ساتونکو، نور څوک لانه و راغلي ، خپل دفتر ته ننوتم بې سابقې وېرې مې زړه رامحاصره کړی و له ځانه سره به مې ویل هره ګړۍ دا شونتیا شته چې دشرکت مشر له ارې سکالو خبر شي او ما زندان ته ولېږي.
ددې سوچ له کبله چې ما به زندان ته لاس تړلی بوزي ډېر وېرېدم حتی لړزې هم پسې را اخیستی وم ، خو چاره څه وه ، ځکه ما پخپله خپل ځان برخلیک ته سپارلی و او دا دبرخلیک خوښه وه چې څه یې زما پر سر راوړل ، زه یوه داسې څپه وم چې غاړې ته په رسېدلو سره له منځه تللم ، او نابود کېدم، په دې اساس ما باید ځنډ ایستلی وای چې په دې وخت کې برخلیک زما په سر لوبه پیل کړه او په دغه جوارۍ یانې لوبه کې برخلیک کامیاب شو !
نږدې غروب و چې دشرکت یوه مشر دیوه مهم قرار داد لپاره زما څخه دصندوق دپیسو غوښتنه وکړه، زه ګونګ او ګنګس شوم نه پوهېدم څه وکړم، دستي مې دحمید کور ته ټیلیفون وکړ خو بیا هم له بده مرغه چې هغه نه و، یو څوک مې دپلار پسې ولېږه خو پلار یې زما پیدا نه کړ، بالاخره کومه بدبختی او رضالت چې ما پخپله په ځان راوړی و دشرکت خاوند پرې خبر شو او لکه څنګه چې نوموړی زما دپلار ملګری نو په هماغه شپه یې زما پلار شرکت ته راوغوښت او دغلا خبره یې ورته وکړه ، پلار مې هم په ښکاره دشرکت مشر ته وویل: لکه څنګه چې زه مې د زوی معرف یم نو پولیسو ته یې وسپارئ تر

څو ورتېل شي او خپله سزا وويني ځکه نو موږ ی غل دی او څوک چې غلا کوي باید سزا وويني ولو که زما زوی هم وي.
کوم ځواب چې زما پلار د شرکت مشر ته ورکړو نو هغه هم اجباراً زه پولیسو ته وسپارلم او زه په داسې حال کې چې د پولیسو ټولو پوښتنو ته بې ځوابه وم دوسیه یې راته جوړه کړه او د محاکمې په موخه یې زندان ته وروستم.
درې میاشتې وروسته یې زه د محاکمو په یوه محکمه کې محاکمه کړم، هغوی ټینګار کاوه چې زه ورته د غلا لامل ووایم ، خو د خبرې له سپیناوي او حقیقت څخه مې سترګې پټولې ځکه داسې ونه شي چې خلک زما او رویا له داستانه خبر شي.
په همدې دلیل د قاضي پر وړاندې غلی او بې ځوابه ودرېدم او چوپتیا مې غوره کړه ، کله چې قاضي ځیرشو چې زه غلی یم او په هېڅ وجه ورته د غلا لامل نه وایم نو مجبور شو زه یې لس زره تومانه د غلا په تور په یو کال بند محکوم کړم.
مهمه نه وه چې زه یې د غلا په تور دیوه کال لپاره محاکمه کړم او محکوم شوم او دې کار راته کوم اهمیت نه درلود چې زه د غله په نامه پولیسو ته ور وپېژندل شوم او تریوه کاله پورې هلته بندي واوسم. بلکې زما لپاره مهم او اړین د رویا ژغورل و چې ما دزړه له تله دهغې دژغورلو لپاره دا کار وکړ او دهغې د روغتیا لپاره مې دا قرباني ومنله او یو کال زندان مې په پراخه ټنډه ومانه.
په هر حال هغه مهال ما چوپتیا غوره کړه او دا پړه مې په ځان ومنله که ربنتیا ووایم هغه وخت اصلاً زه هیڅ په خپل حال نه وم ،یوازني شي چې ماته ارزښت درلود ، درویا صحت او روغتیاوه او د همدې کبله مې هم دا پیټی په خپلو اوږو واخیست اونړۍ ته مې ځان دغله په نامه ورو پېژانده خو خپل وجدان اوضمیرته نه وم پړځکه ما دخپلې مینې لپاره قرباني ورکړې وه اودغه قرباني مې دزړه له تله ومنله اویو کال زندان ته مې ټېرودرزاوه.
په زندان کې و چې زه د ژوند ترخه حقیقت سره آشناشوم اوداحس مې هلته وکړچې ربنتیاهم آزاري څومره خوند لري .ځکه اوس نو آزادۍ اوزندان ترمنځ یوه جګ دېوال وجوددرلود.له دیواله هاخوا آزادواونېکمرغوخلکوژوند کاوه اوهم دخپل ژوند دجوړېدوپه هلوځلو کې ول ،خوله دېواله دېخواکیسه بل ډول وه ،بس یوازې ورځې دشپې اوشپې د ورځې په نامه سباکېدلې ،ترڅومحکومیت یاکومه سزاچې ورته ټاکل شوې وه بشپړه کړي.

انسان په زندان کې دځینوزندانیانوله روحیې څخه سخت په تعجب کې کېږي چې ښه بېلګه یې هغه شمېر زندانیان دي چې داعدام یاابدي حبس حکم پرې صادرشي خودوی هېڅکله خپل اُمید له لاسه نه ورکوي اوهېڅکله دخدای له درباره نه ناهیلې کېږي.
دوی چې هریو ډېر بداوناوړه برخلیک لري هېڅ کله نه غواړي چې خپل خوږژوندیې په داسې ځایونو(زندان) کې په حبس تېرشي اوډېری یې نه پوهیږي چې ولې برخلیک په یوه داسې برخلیک اخته کړل اوهمدارازهغوی په دې ګروهه دي چې انسان په هرځای کې چې وي اوپه هرپېرکې چې وي بویه ناهیلی نشي.
کله چې قیدیان زماله بنده خبرشول نوټول راڅخه راټول شول اوراته یې وویل خوشحاله اوسه ډېر نېکمرغه سړی یې ځکه ته یوازې یوه ورځې دلته یې اوبېرته آزادیږې ،ربښتیاهم چې خبرې یې ماته له تعجب ډکې وې خوچې کله یې بشپړه توضیح ورکړه نوهغه وخت پوه شوم چې دوی رښتیاوایي ځکه هغه څوک چې دابدحبس یااعدام په حکم محکوم شوي هغوی ته یوکال یوازې یوه ورځ ده اوبس او هرڅنګه چې وي دایوکال تېرېږي اوپه پایله کې قیدي آزادېږي خو څوک چې دابدي حبس یااعدام په حکم محکوم شوي وي هغوی ته بیایوکال او اوولس (١٧) کاله کوم ځانګړې ارزښت نلري، خوددې سره سره بیاهم هغوی هیله لري چې ګوندې یوه ورځ عمومي بښنه اعلان شي اودوی دابدي حبس یااعدام څخه خلاصی ومومي.
خو پخپله دطبعي غریضې له پلوه هرانسان ته ځان خوږدی او دې ته چمتودی چې دزندان د دېواله ترشاه هره ورځ مړشي اوبیاژوندی شي خوهېڅکله نه حاضریږي چې اعدام شي!!
دغه ډله خلک سره ددې چې پوهېږي مرګ حتمي دی اویوه ورځ نه یوه ورځ سړی مړکېږي خوبیاهم بې کچې زیارکاږي چې په اسانۍ مرګ ته تسلیم نشي ، ددوی په اند ددوی مبارزه بایدیوه پنداوعبرت وي دهغه چالپاره چې په خوراوړې اشتباه ځان معدوم شوی حس کوي!
کله به چې ماهغوی ته درویاپه اړه خبرې ویلې اوکله به مې چې خپل احساس اومینه درویاپه هکله دوی ته وویله نوهغوی به راته وویل ، ناهیلې مه اوسه مبارزه اومجاهده وکړه ،موږهم مور ،پلار، خور،ورور،ښځه اوبچي لرو،خو په زندان کې مو هېڅکله هغوی هېر نه کړل اوهېڅکله ناهیلي نشو، ددوی خبرو به ماته نوی ژوند راوبخښه اوهیله من کولم به یې او کله به مې چې له ځانه سره سوچ وکړ چې زما په بندي کېدو دبل انسان

ژوند له خطره بچ کېږی او له مرګه ژغورل کېږي نو دخوشحالۍ احساس به مې کاوه ، رویا زما لپاره هرڅه وه او دهغې له کبله زما زنداني کېدل ماته هېڅ ډول ارزښت نه درلود .

ژوند په زندان کې له بهر سره غیر له محدودیته دومره توپیر نه درلود ، په دې مکان کې چې په واقع کې یوځانګړی ښار و دجګو دېوالو تر شاه یې یو شمېر انسانانو دخپل ژوندي پاتې کېدو له کبله یوازې ژوند کاوه ، زه هم ددغې انسانانو په منځ کې دیوې ښې ګاندې په هیله وم او دزندان شپې او ورځې مې سبا کولې زندان ته غیر له حمیده نور مې نه هېڅ خپلوان او نه ملګري پوښتنې ته راغلل او یوازې هماغه و چې زما پوښتنه یې کوله او په څنګ کې یې زما او رویا ترمنځ اړیکه هم وه ما حمید ته دنده سپارلې وه چې هرڅنګه کېږي زما دبندي کېدو څخه رویا ته څه ونه وایي او هغه هم راسره ژمنه کړې وه چې خپله پوره وسه به وکړي چې دا خبره ترې پټه وساتي او رویا ترې خبره نشي. سره ددې دومره ډاډګېرنې چې زندانیانو ماته راکولې خو بیا هم ماځان یوازې بې له رویا مړ ګاڼه ، په ورځو به مې سوچ کاوه اوپه شپو شپو به بې خوبه وم داسې ونه شي چې رویا ماله یاده وباسي. خو لکه څنګه چې مې په خپله مینه باور درلود نو داسوچ به مې ډېر ژر له سره لاړ او... له بله پلوه تریوې اندازې مې خیال هم ارام وځکه حمید ته مې دنده سپارلې وه چې رویا ته ووایي زه یې په اجباري توګه یو اوږده مسافرت ته لېږلی یم او دا باید تر راستنېدو پورې انتظار وکاږي ، خونه پوهېږم چې ولې هر وخت په زندان کې درویا په سوچ کې وم اوبې دلیله مې زړه درزا کوله ، ډېر ځلې مې داهیله کوله چې ای کاش درویا رخصتیدو پرمهال (له روغتوون څخه) زه هم آزاد وای او تر کوره مې بدرګه کړی وای ، او یو بل مو په غېږ کې ټینګ کړی وای او ښکل کړی مو هم وای.

او دغه راز ما ورته د پوډرو دترکېدو مبارکي هم ورکړی وای ، زړه مې غوښتل چې وروسته له روږدېدا څخه یې یونوی اوسوکاله ژوند سره یو ځای پیل کړو او نېکمرغه واوسو خوافسوس چې هېڅکله مې داهیله ترسره نشوه ، ځکه زما لا تازه پنځه میاشتې په جبل کې تېرې شوې وې چې رویا له روغتون څخه رخصت شوه ، خو زما چې دوه میاشتې په محاکمه او درې میاشتې په زندان کې تېرې شوې نو بویه چې پاتې اووه میاشتې نورې هم په زندان کې تېرې کړی وای.

په هر حال دې سکالو زه خورا ډېر زيات زورولم په داسې حال کې چې مطمئن وم حميد زما په غياب کې په خورا ښه توګه درويا پالنه کوي تر څو له زندان خلاص شم نو په دې وجه ډېر کلک دخپلې او رويا راتلونکي ته په تلوسه کې وم.
يوه ګونګ او مبهم احساس شپه او روځ په زندان کې زورولم ، کله به چې غروب پيل شو او ورځ به مړه شوه نوزه به په يوه کونج کې کښېناستم او په سوچ کې به ډوب شوم.
ښايي تاسې باور ونکړئ ، خو په جرات ويلای شم چې غم لړلی او خپه کوونکی غروب دزندان غروب دی ، ټول شيان په زندان کې د غروب پرمهال رنګ الوتي او مړه ښکاري ، حتیٰ غړونه هم د ورځې په دغه وخت کې محزون تر غوړو کېږي دجېل غروب ددغې ځانګړتياوو په درلودلو سره زه اور تـــــه راکاږلم او په خورا سرعت سره يې زه غم ځپلې او خپه کولم ، په داسې حال کې چې وايي خورا غم لړلی غروب دژوند غروب دی ، خو زه په دې ګروهه يم چې دزندان دغروب څخه بل غم لړلی او غمګين غروب وجود نلري.
دژوند له غروب سره سړی دتل لپاره دخاموشۍ نړۍ ته ځي خو په زندان کې دغه ځان وژونکې او دردونکی غروب هره ورځ تکرارېږي.
په واقعيت کې دجېل دغروب پېلېدل زما دغمونو ، رنځونو او تر خو اوښکو پيليد ل ول.
دغروب ژړا مې دزړه يوه تياره سلول ته آرامي بخښله ، کوښښ مې کاوه چې ځان دجېل له چاپېريال سره عادت کړم او خواه ناخواه لکه څنګه چې انسان په ژوند کې له هرشي سره عادت کوي ماهم په پايله کې دزندان له چاپېريال سره عادت وکړ. کله به مې چې زړه تنګ شو او د رويا يادونه به راپه زړه شول نو لکه ماشوم او ښکې به مې تويېولې خو بيا به مې هم زړه ته تسکين ورکاوه ، ځکه يوه ورځ نه يو ورځ به له جېل څخه خوشې شم او بيا به خپلې محبوبې رويا سره کښېنم او مجلس به کوم. خو افسوس چې انسان هېڅ کله دخپلو هيلو او غوښتنو په خلاف هغه څه چې پېښېږي فکر نه کوي خو په حقيقت کې انسان بويه هېڅ کله په دې هيله ونه اوسي هغه څه چې غواړي هرومرو رښتيا شي. هرڅوک بويه دا ومني هغه پېښې چې اټکل يې هم نه کېږي ممکن هره شېبه دانسان مخې ته راشي او دژوند لاره يې وربدله کړي. لکه ماته چې په اټکلي توګه راپېښه شوه او مايې په خوب کې هم اټکل نه کاوه.
دهغې ورځې نېټه ليک (تاريخ) مې سم په يا دنه دی خو تقريباً دوه مياشتې مې آزادۍ ته پاتې وې چې يوه ورځ حميد مې دحال پوښتلو ته راغی ، څېره يې دمخکې په څېر نه وه ، له ورايه ښکارېده چې په کوم کړاو کې راښکېل دی ، کله مې چې ترې دورپېښې شوې

ستونزې په اړه پوښتنه وکړه ، نو لومړی یې پر ما ژمنه (قول) وکړه چې خپه نشم ، ما ورسره ژمنه وکړه ، نو په لړزېدلي اوازيې داسې بې له سریزې (مقدمې) پیل وکړ : ((بهمنه: رویا غواړي چې په مسافرت ولاړه شي !))
ددې خبرې په اورېدو مې تیندک (ټکان) وخوړ او بې اختیاره مې چیغه کړه.
((ولې ؟ولې حمیده ؟ دڅه لپاره غواړي ولاړه شي ؟))
حمید په تاسف سره سروخوراوه ویې ویل: ما ډېر کوښښ وکړ چې دهغې (رویا) مانع شم خو هغه له حقیقت څخه خبره نه ده او داسې ګومان کوي چې زه ورته دروغ وایم او تا هغه دتل لپاره پرېښې ده ، ځکه خویې پرون له ما څخه ستا دځای ځایګي پوښتنه هم وکړه او ویل یې چې زه لیک وراستوم ، خو ما بیا هم هماغه زړه خبره ورته تکرار کړه او منفي ځواب مې ورکړ ، نو ځکه یې دمسافر ي هوډ وکړ او چې کله مې ترې لامل وپوښت ویې ویل : ته په هرڅه پوهېږې او ماته درواغ وایې ، زه بهمن دتل لپاره خوشې کړې یم که نه هېڅ شونتیا نلري چې هغه دې په دومره وخت کې زما پوښتنې ته رانشي او ته ددې لپاره ماته درواغ وایې چې حقیقت زما دخپګان لامل ونګرځې او زه هم په اجباري توګه مسافرت ته ځم ؛ څو لږ ارام وکړم. سترګې مې په ډېرې نا هیلۍ دحمید پر لور وروا ړولې او ورته مې وویل: حمیده که هغه نه پوهېږي چې زه چېرې یم نو ته خو پوهېږې ! ؟
((هو : زه پوهېږم خو څه وکړم ، چې زما کوښښونه درویا دقانع کېدو لپاره بې پایلې شول هغه نور په هېڅ صورت زما خبرې نه مني او وایي که بهمن په مسافرت تللی نو لږ تر لږه پته (آدرس) خو یې ماته راکړه ترڅو یو لیک خو ورته ولیکم ؛ رویا وایي: بهمن خو یوه شېبه هم له ما پرته نشوه تېرولای ، اوس څنګه میاشتې او کلونه له مالیرې تللی دی ؟
په همدې دلیل هغه نور په هېڅ وجه زما خبره نه مني او زه ورته دیوه دروغجن په توګه معرفي شوی یم !)) تر لږ سوچ وروسته ځیر شوم چې حمید رښتیا وایي ، خو ماهم چاره نه درلوده ځکه ما خو ترنن ورځ پورې ټولې خبرې پټې کړې وې نو څنګه دحمید په وسیله ټولې خبرې رویا ته ووایم په داسې حال کې چې دزندان موده مې هم نږدې په بشپړېدو وه . نه هېڅ کله ، نه ، داغیر ممکنه وه ،داسې مې انګېرل چې هر څه پای ته ورسېدل او ما رویا له لاسه ورکړه دامهال مې درویا نه شتون ښه په کلکه احساس کړ خوددې ټولو سره سره به مې بیا هم ځان ته تسکین ورکاوه چې هرڅنګه کېږي باید دزمانې له تاړاکونو سره مقابله وکړم ، او کېدای شي هرڅه سم شي خو له بده مرغه دمقاومت کولو توان هم له ماکډه کړې وه ، په همدې دلیل په ناڅاپي توګه مې په ژړا پیل

وکړ او له خپل ملګري حميد څخه مې د مرستې غوښتنه وکړه ، هغه په ډېرې ارامۍ سره چې زه اذيت نشم وويل : ((بخښنه غواړم بهمنه په دې اړه چې زما څومره توان و مرستې مې وکړې خو اوس هېڅ هم نشم کولای !)) په داسې حال کې ډېر خپه ، نا چار او اوتر وم خو بيا مې هم له حميد څخه هيله وکړه چې په دې اړه هرڅنګه يې چې خوښه وي ، څه کاروکړي ، څو رويا پاتې شي او د مسافرۍ خيال له دماغه وکاږي ، هغه هم په کلکه ژمنه وکړه چې تر خپلې وسې به لازيات يوځل بيا کوښښ وکړي او له دې وروسته يې له ما سره خدای په اماني وکړه او ولاړ.
زړه مې ډېر ناکراره و دزندان يوې خونې په کونج کې سوچونو پسې واخيستم اسمان لړلړ توربدو ، درنا استازو خپل ژوند له لاسه ورکاوه ، اوپرځای يې دشپې تورې تيارې او ظالمې وړانګې چې غولۍ غولۍ راروانې وې او دخاموشۍ انګازې يې خورولې ځای ونيو.
وخت بې له وقفې پرمخ روان و اوپېښو هره شيبه دلسګونو او سګونو ژوند اخېستو زه هم په يوه بوي ناک کونج کې دخپل تباه شوي ژوند او برخليک په سوچ کې وم ژړل مې بې له دې چې زه وغواړم او که نه ، غتې او ترخې اوښکې چې يوازې قلم يې انځورکښلای شي تويېدلې. البته دا اوښکې يوازې زما دسترګونه وې بلکې زړه مې هم ورسره ژړل او وينې يې تويېدلې ، داسې احساس مې وکړ چې دلومړي ځل لپاره په رښتيني توګه دماشومانو په څېرله زړه نه ژاړم ، ټول هغه سړي چې په ژوند کې ژړاته اړکېږي او دکومې ستونزې له کبله ژاړي نو هغه وخت زما ؛ په حال ښه پوهېدای شي او زما دزړه درزا اورېدای شي او هغه وخت بيا پوهېږي چې دمجبورۍ او غم ژړا څومره ترخه او ستونزمنه ده ، سړی چې کله د ذليل توب او غم احساس وکړي او غرور يې ترې واخيستل شي نو نور ژوندی نه دی ، او هسې دبُت په شانې جسماً موجود وي او ما هم په هغه وخت کې همداسې يو اکر درلود ، هېڅ چاره مې هم نه درلوده ، نو مجبور وم چې په دغو لمبوکې وسوځم او ځان ورسره عادت کړم.
هغه شپه مې ډېره په سختۍ او کړاو سره په زندان کې تېره کړه او کله چې سهار شو بې له دې چې دسهار چای وڅښم دزندان په غولي کې مې په قدم وهلو پيل وکړ ، له هېڅ چا سره مې خبرې نکولې او يوازې دخپلو ګونګو او مبهمو سوچونو په درياب کې ډوب وم.

غرمه مې هم دبې اشتهايۍ او زړه بدوالي له امله ډوډۍ ونه خوړه او همداسې ځو غرمې سهار او شپې مې ډوډۍ ونه خوړه او يوازې مې دزندان په غولي کې ګامونه اوچتول ځو چې حميد مې پوښتنې ته راغی.
دهغه راتګ ماته يو ډېر بد زېری و، او ډېر کوښښ يې هم کړی و خو ، بالاخره ترې رويا شېراز ته تللې وه. ددې خبرې په اورېدو سره زه ډېر خپه شوم خو حميد ماته ډاډ ګيرنه راکوله ، او راته ويل به يې چې ستا دبند وخت هم نورلږ پاتې دی او کېدای شي ډېر ژر په دې نږدې وختونو کې راخلاص شي ، نو بيا ته پخپله هم کوای شې چې شيراز ته درويا ليدلو لپاره ورشې اوسربېره دبخښنې په غوښتو سره چې دادومره موده نه وې ورسره يو ښه ژوند پيل کړې او .....
که رښتيا وو ايم نو دحميد خبرو په هغه وخت کې ډېر تسکين راکاوه او ځو شپې به قرار کېدم له هغه مې هيله وکړه چې زما ترخلاصېدو دمخه دې يوځل هرومرو شېرازته ولاړشي او درويا پوښتنه دې وکړي او د ډاډګېرنې ترڅنګ دې زېری هم ورکړي چې زه په دې نږدېو کې له مسافرت څخه راځم......
حميد راسره ژمنه وکړه چې ولاړبه شي خو په تلوتلو کې يې بيا هم ټينګار وکړ چې خپګان ډېر ونه کړم ، او ددې تر څنګ يې درويا يو ليک هم راکړ ي دتګ پرمهال يې ليکلی و او په هغه کې يې دخپلې سيمې پته راته ليکلې وه چې زه ورشم نو په هغې پته ورسره اړيکې ټينګې کړم.
دحميد له تګ څخه ورسته په ډېره تيزۍ خپل ځای ته راغلم او په ډيره بېړه مې درويا ليک پرانيست چې وګورم څه يې راته په کې ليکلي دي ،کله مې چې درويا ليک پرانيست نو رويا ډير ښايسته ،دزړه له سوزه او د احساساتو څخه ډک ليک يې ليکلی ؤ.
((زماګرانه بهمنه....
دا ليک ديوې غمجنې او يخې ورځې په پای کې ليکم ،اسمان ډېرو بدو تورو وريځوپوښلی دی ،او زه ډېرخپګان پسې اخستی يم ، ستا انځوراوجسم هروخت راته مخکې مخکې کېږي ،اوپرمايې خوب اوارام زهر کړي دي.
زما ګرانه بهمنه: نن ښايي زما په ژوندکې ترټولوبده اوکرغېړنه ورځ وي ،ځکه د لومړي ځل لپاره ما ديوه تريخ اوزړه دردوونکې مېنې څکه وکړه ،نن مې وانګيرله چې ته نور له ماسره مينه نه کوې او دتل لپاره دې ترک کړې يم.

زما ښایسته ګله ،زما ښایسته بهمنه ،ته دومره بې مینې اوبې وفا وې چې زما دناروغۍ پرمهال حتیٰ یوځل هم زما دپوښتنې لپاره روغتون ته رانغلې ،په داسې حال کې چې زما سترګو ستا انتظارکاوه ،ماتل داسې فکر کاوه چې ته به یوه ورځ ضرور زماپوښتنه کوې اوزمادغه سترې انتظاربه پای ته رسوې.

خوافسوس چې دایوه تیروتنه وه او تا ترآخرې شیبې پورې په روغتون کې زماپوښتنه ونکړه اوزماسترګوهمداسې ستاراتګ ته لارې اوشیبې څارلې.

زمادژوندهیلې ، زماډېرښایسته محبوبه ،زمادزړه سره ،زه درسره ډېره ډېره مینه کوم ،حتی غواړم عبادت دې وکړم ،خوڅه وکړم په خپله بې مینې اوبې وفا وې داته وې چې زه دې یو ځلې پرېښودم اوحتی یووړوکی لیک چې ډېر څه په کې پراته وي راته ونه لیکه ،خوزماګرانه بهمنه پدې خبره پوه شه چې زه تل له تا سره مینه کوم اوترڅوچې ژوندۍ یم ستا مینې ته به وفاداره یم.

ته زمادژوند د ښکلاوګل یې ،ته یوازنی کس یې چې زماویجاړ شوی زړه دې ورغاوه ډاډه اوسه چې بې له تا به هېڅوک زماپه زړه کې ځای ونه نیسي اونه به ورته ځای ورکړم.

دادرسره زماژمنه ده ،زما ګرانه بهمنه ،غواړم چې کله مړه شم نوقبرمې وسپړې او وګوره چې زماپه زړه څه لیکل شوي ،اوکه چېرې په هغې ورځ هم ستامینه زماپه برخه شوه نووبه ګورې چې زما پرزړه یې لیکلي یوازې له تاسره مینه کوم.

زماګرانه بهمنه ،ستاښایسته اوجذابې سترګې ماته الهام راکوي اوزه بې له دې هېڅ یم مړی یم ،خونه پوهیږم چې ولې دې ونه غوښتل چې هغه زماشي ،نه پوهیږم نه پوهیږم ولې دې یوازې پرېښودم اوراځخه ولاړې ، آخرولې ؟

اې زماګرانې ګلې کاشکې چې ته پوهیدای ،څومره درسره مینه لرم ،اوڅومره مې زړه غواړي چې ستاپه څنګ کې واوسم،اوستانه بغیرخو زه هېڅ یم ،هېڅ.

زماښایسته بهمنه ،زمادژوندښکلا خوښونکیه ،زړه مې غوښتل چې تاهم لکه زما په څېرماسره مینه کړې وای.

کاشکې چې ته پوهیدای چې په داسې یوچټل اوناولي وخت کې یوه غریبه ،مظلومه اوبې کسه نجلۍ ستاپه پاک اوسپېڅلي عشق کې سوزي،لمبه کیږي چې داعشق اومینه یوازې ستاده.

بهمنه او....

زماګرانه ،هیله درڅخه کوم چې حداقل هېره مې نکړې ځکه زه هېڅکله تا نه هېروم .زه نن شپه چې یوه توره تیاره شپه ده ستا په یاراوښکې تویيوم ،اوبویه ووایم چې نن شپه ما لپاره داوښکو تویيولو اودغم شپه ده .

زه اوس مهال دخپلو برباد شویو هیلو پسې افسوس کوم ، او نه پوهېږم چې ستا دناڅاپې تېښتې او لیرې والي لامل څه و ؟

زما ګرانه بهمنه ، که چېرې په رښتیني توګه یوه نجلۍ میینه شي نو هېڅکله ددویم سړي مینې ته په خپل زړه کې ځای نه ورکوي ، او ای زما دزړه ټوټې زه ستا په هکله داسې یم .

زما بهمنه ، زما ډېر ګرانه ، که چېرې دې ولېدل چې کومه ځوانه نجلۍ دهدېرې پر لور بیایي نو زما لپاره یو څو ګامه دهدېرې پر لور ورسره لاړ شه او څو اوښکې پسې تویې کړه ، ځکه دغه جسد سم زما دبې ځانه جسم په څېر دی چې سوی او ایرې شوې دی ، اولکه څنګه چې له خاورې نه جوړ شوي یو بېرته خاورې کېږو .

زما ګرانه بهمنه ، نن چې دغه دخاطرو او شېبو ښار پرېږدم او ترې ځم پوهېږې څومره راته ګرانه او ستونزمنه ده او پوهېږې څومره پرې زورېږم ، دلومړۍ ورځې اشنایي او دساعتونو مزې او خوندونه چې سره یو ځای وو راپه زړه کوم او بې اختیاره اوښکې تویيوم .هغه اوښکې چې دتللې مینې او شېبو استازي کوي، دهغې مینې چې تل به زما په زړه کې ځای لري ، خو له بده مرغه چې تا هغه مینه ډېره زر وېره کړه او وېره څه چې لاپر قبر دې ورننویسته ، زما لپاره هم خدای جل جلاله یو دی او هم بهمن ، دادهرې رښتیني او پاک لمنې نجلۍ سیندکې (قاموس) دی چې دیو چاسره دزړه له کومې مینه کوي .

زما دزړه سره زه ځم او اطمینان لرم چې یوه ورځ به ته ددغې تللې مینې پسې خپه شي او پښېماني به ښکاره کړې ، او په ژوند کې به دې تل افسوس کوې چې زموږ مینې ولې ثمره نه درلوده .خوګرانه بهمنه دایوه خبره په یاد وساته او هغه داچې داته وې چې زموږ دمینې دبوالونه دې رنګ کړل او زموږ دزړونو ماندې دې وشکولې خو زه هېڅ کله دربنتیني مینې په منځه تللو باندې ایمان نلرم ، مینه که په رښتیني توګه واوډل شي نو تل پاتې کېږي . او مرګ هم زړه نشي کوای چې رښتیني مینه له منځه یوسي . خو دغه نېکمرغي او خوشحالي اوس دتل لپاره له منځه تللې او مړه شوې ده ، او داسې کېدای هم شي چې زه داسې تصور کوم چې دتل لپاره مړه شوې ده .

زه یوازې دخپلې لېوالتیا او ستا په نغوته (اشاره) چې زه دې پوهولم چې وېره کړې دې یم له تا څخه بیله شوم ، په داسې حال کې چې زما زړه یوازې ستا دمینې پسې درزېږي او

لکه ویشتلې مرغۍ دړپسې تږپونه وهي تر څو چې زه ژوندۍ یم هېڅ کله به دې هېر نکړم او تل به مې په یاد اوسې ، د خدای په امان زما ګرانه بهمنه خدای په امان ای زما د زړه او ژوند عزیزه ، خدای په امان ...))

څوک چې هېڅ کله تا نه هېروي ((رویا))

کله چې مې درویا لیک ولوست نو لیک مې بې اختیاره له ګوتو وغورځېدا او پرځمکه ولوید زړه مې غوښتل چې چیغې ووهم او رویا ته ووایم چې زه بې وفا نه یم ، او دا بیلوالی ، مصلحتي دی ، غوښتل مې چې رویا دلته وای او هرڅه یې لیدلای وای او په دې هم پوه شوی وای چې زه ولې او دڅه لپاره په زندان کې پروت یم ، او ولې یې لېدو ته نه ورتلم ، خو افسوس مخکې له دې چې چیغې او کوکارې مې د رویا غوږو ته ورسېږي زما په ستونې کې زندۍ شوې او دبې پایه دریاب په څپر سوچونو کې ډوب شوم .

شپږم څپرکی

ورځې او اونۍ تېرې شوې او په پایله کې زه دخپل پاتې شونې قید له تېرولو څخه وروسته آزاد شوم په کومه ورځ یې چې ماته خبر راکړ خوشې کېږم نږدې و چې

دخوشحالۍ نه ليونی شم په ببره مې دزندان له ملګرو سره خدای پاماني وکړه او په داسې حال کې چې دهغوی د ژړخلاصېدو هیله مې هم کوله دزندان له تورو او خېجنو تمبو راووتم او خپلې جامې مې وځنډلې.
دپسرلي يوه ښايسته او سینګار شوې ورځ وه ، ګلانو ټولنې ته رنګارنګي ورکړې وه د ونو پاڼې شنې او طبيعت په بشپړه توګه پسو ل شوی و ، دپسرلي زوړ او غوغا انسان ته نوی رنګ او قوت ورکاوه، ډېر ښايسته او پوست باد (نسيم) چې د ونو له پاڼو څخه تېرېده اويوه ترنمي فضايې جوړه کړې وه ، زما پر وجود ډېر خوږ او ارام ارام لړېده ، زه دښار غټو او بر لرونکو سړکونو ته ورسېدم اوس مهال له يوه کال بند وروسته بيا هم دخپلو خلکو او هېوادوالو په منځ کې وم ، دآزادۍ احساس مې په ټول وجود دخوشحالۍ واکمني کوله ،دخلکو له زوړ ، غوغا او راکړې ورکړې څخه مې بې ګڼې خوند اخېسته. هغوی آزادول او هر کار يې چې زړه غوښنه کوو يې ، يوه شبېه خو ګونګو او مبهمو سوچونو ددوی په هکله پسې راخيستی وم. خووروسته مې په ښار او واټونو کې هلکان او نجونې ليدلې چې په واټونو کې لاس تر لاس او څنګ ترځنګ ، ميده ميده روان دي. او دخپلې ګاندې لپاره ځان سره نقشې مطرح کوي.
لاسي پلورونکي مې ليدل چې په خپل ماهرانه او جګ اواز چيغې وهي او خپل مال پلوري. دسينما ترڅنګ ګڼه ګونه خورا زياته وه او هرچا سينما ته دتللو لپاره صفونه جوړ کړي وو، زوړ او ځوان ، وړ او غټ ټول په خپلو کارونو بوخت ول او ددوی غوغااو شور ماشور دښه اوخوشحاله ژوند زيری ورکاوه.
دنيوونونو (ځراغونو) بېلا بېلو رڼا ګانو يو ډول ځانګړې ښکلا ښارته وربخښلې وه او ما لکه دلومړي ځل لپاره چې په دې ښارکې پښه ايښې وي ګونګ او مبهم روان وم ، هرڅه راته نوي برېښېدل ،زړه مې غوښتل چې دجېل يوکال بند ، عذابونو غمجنيو او ستونزو څخه وروسته په آزاده توګه ښارکې وګرځم او خپلې تېرې خاطرې دويم ځلې راژوندۍ کړم ، ساعتونه بې موخې په ښارکې دخپل خلاصون دنمانځنې په ياد وګرځېدم ، دشپې نهه نيمې بجې وې چې ستړی ، ستومانه او خوشحاله دحميد کور ته ورغلم. هغه زما له ليدلو څخه ډېرخوشحاله شو او دواړو مو يوبل په غېږکې ونيول په دې وخت کې زما له سترګوبې اختياره اوښکې را بهېدې ، حميد ددې لپاره چې دخوشحالۍ په وخت کې درويا ياد را په زړه نشي مخ راواړاوه او ويې ويل: بهمنه اوس هرڅه پای ته ورسېدل او ته يو ډېر نيکمرغه انسان يې که څه هم په جېل کې پرتا سختې ورځې تېرې شوي خو اوس

مهال چې را خلاص شوی یې کوای شې چې شېراز ته ولاړ شې او هلته له رویا سره نوی ژوند پیل کړې په داسې حال کې چې ما پلټنه وکړه هغه دم ګړی په شېراز کې دخپل تره (کاکا) سره اوسېږي او ته کوای شې چې هغه په شېراز کې پیدا کړې او دنوي ژوند په هکله سره خبرې وکړئ ، په غالب ګومان تاسې به ښه او نېکمرغه جوړه یاستئ ،ځکه رویا نوره معتا ده (پوډری) نه ده او ګولای شي چې له واده وروسته ښه ژوند ولرئ ، او ددې دومره کړاونو وروسته یو نوی او خوشحاله ژوند پیل کړئ.

په دې وخت کې چې ستړی هم وم او دحمید دنه مزاحم کېدو هڅه مې هم کوله حمید څخه مې زیاته مننه وکړه او له ځایه راجګ شوم چې ارام وکړم، خو حمید ټینګار وکړ او پرې نه ښودم چې ولاړ شم ، نو دکور مزدور ته یې امر وکړ چې ماته ځای په همدغه خونه کې جوړ کړي ، ځو ویده شم شپه مې دحمید په کور کې تېره کړه ،دبلې ورځ پرسهار حمید څه پیسې دپور (قرض) په نامه راکړې او ما پرې دشېراز ټکټ واخیست په داسې حال کې چې حمید مې هم دبدرګې لپاره راسره راغلی و ورسره مخه ښه وکړه او په موټرکې سپور شوم ، څو شېبې وروسته چې حمید راته دخدای په امانۍ په نغوته لاس ښوراوه موټر دشېراز پر لور حرکت وکړ ، موټر دښار له جګو او اوږدو ، ودانیو او واټونو څخه واوښت او شېراز پر مستقیم سړک سیخ شو او ... اسمان خورا تېزشین رنګ خپل کړی و اود ډېری مغازو څراغونه روښانه ول. موټر دښار له وروستي واټن څخه وروسته دلین سړکه ته سیخ شو ، زړه مې ډېر درزېده ، سوچ مې کاوه چې په شېرازکې درویا سره څرنګه مخ شم ؟ که رښتیا ووایم نو دهغې په هکله سوچونو هم خوشحاله کولم زړه مې غوښتل چې څنګه له موټره کښته شم رویا پیدا کړم او له هغې څخه ددې دومره مودې دناځاپي ورکېدو بخښنه وغواړم ، که رښتیا ووایم په مخکې ځل چې شېراز ته دخپل خور کره تللی وم ، چندان خوشحاله ترې نه وم نو همدا لامل وچې شېراز مې ښه نه ایسېده خو داځل مې موخه دخور کورنه و ، په داسې حال کې چې کوای مې شول دخپلې خور په ښایسته او مجلله کور کې یې هم واړوم ، خو دخور کور نه راته دسړک پریوه څنډه پرېوتل هم ښه ښکارېدل ، نه دخور کور.

له هغې مودې مې را په دې خوا له خورڅخه ډېره کرکه کوله ، هغه یوه ډېره پسته او رذیله ښځه وه ځکه پیسو او دنیا یې سترګې ړندې کړې وې او هېڅ چا یا څېز ته یې پاملرنه نه کوله.

خور مې ددې ټولې پانګې سره سره ماته لس زره تومان رانکړل ، په داسې حال کې چې زه يې نږدې څوک هم وم او ددې لس زرو روپو له کبله ما ميا شتې ، مياشتې په زندان کې تېرې کړې. وروسته له زندان مې له ځان سره پرېکړه وکړه چې نه يوازې دخپلې خور بلکې دخپلې ټولې کورنۍ سره اړيکې ونه نيسم او ځان ترې څنګ ته کړم او دا کار مې هم وکړ.
دهغوی ټولو څخه مې کرکه کوله ، ځکه هغوی زه ربښتينی او امين نه بللم په داسې حال کې چې هغوی په ميليونونو روپۍ درلودې اونه يې غوښتل چې دهغې څخه لس زره روپۍ ماته دپور په ډول راکړي ربښتياوايي دځينوچې پيسې زياتې شي انسانيت يې هم کمېږي.
زمادبړايه کورنۍ انسانيت هم مړشوی وو.هغوی حتی په جېل کې هم يوځل زماپوښتنه ونکړه اويوځل لپاره يې هم زماتېروتنه ونه بخښله اوهېڅ کله يې ونه غوښتل چې يوځل زمادغلاد لامل پوښتنه وکړي چې ماولې غلاکړې ده ؟
پلارمې هم يوځل زماليدو ته رانغی اوهېڅ کله يې ونه غوښتل چې حقيقت له ماڅخه وپوښتي نوپه دې توګه ددغې کورنۍ سره زماتړاوکومه مانانه درلوده اوپه واقعيت کې زمااودهغوی ترمنځ يوه فاصله پيداشوې وه چې دافاصله به زمادژوند تروروستۍ سلګۍ پورې دوام ولري ،په دې توګه مادخپلې کورنۍ سره داړيکوشکېدلوپه هکله دخپل وجدان په محکمه کې خورازيات سوچ وکړ خوغيرد رويا بل هېڅ څوک ماته دکورنۍ غړي نه برېښېدل اويوازې رويا ته مې ذهن تللوکله چې شېراز ته ورسيدم بې له دې چې سوچ وکړم کومه خورهم پدې ښارکې لرم راساً ميلمستون ته ولاړم اويوه خونه مې اجاره کړه کله چې مې ټول څيزونه په خونه کې ځای پرځای کړل دميلمستون څخه د رويا دپيداکېدلوپه موخه راووتم اودرويا دتره پته چې راسره وه دهمغې پرلور مې حرکت وکړه ډېره شېبه دکوڅې سرکې يې ودرېدم چې ګواکې رويا پخپله دتره له کوره راووځي خونه يوازې رويا بلکې هېڅ څوک درويا دتره له کوره راونه وتل.
په همدې پارمې مخپټيينه وکړه چې هر څنګه کېږي درويااله حاله ځان خبرکړم په دې اند دکوڅې برسرکې دوکان ته چې خاوندېې دميز ترشاه څوکۍکې ناست و ورروان شوم چې له هغې څخه پوښتنه وکړم کله چې وروړسېدم نويوه يخه پيپسي مې هم ورڅخه واخسته اوپه دې پلمه مې درويا دتره په هکله ترې پوښتنې اوګروېږنې پيل کړې ،دزاړه دوکاندراره له خبرو پوه شوم چې درويا تره دکورنې سره يوه ورځ دمخه د دې ښار څخه بهر يوه کلي ته دسياحت لپاره تللي دي.

ددکاندار له دې خبرې وروسته راته څنډ ښه ښکاره نه شو او له هماغه ځایه مستقیماً دمیلمستون پرلوري روان شوم.
هغه شپه تر سهاره خوب یو نوړم او تر سهاره مې درویا په اړه فکر کاوه، کله مې له ځانه سره اند کاوه چې که رویا ما له دې دومره وخت وروسته وګوري ، مخ رانه ونه ګرځوي او ما دتل لپاره له ځانه ونه شړي، او کله به مې په خیا ل کې لیدل چې رویا له یوه بل هلک سره په ګرمو خبرو بوخته ده او کله به مې سوچ کاوه چې رویا زما له لیدلو څخه ډېره خوشاله شوې او دواړه دخوشالې له امله ژاړو او اوښکې تویېو.
التهدا ټول خیالونه او اندونه ول او هېڅ یوه تر دې دمه حقیقت نه درلود.
دا ټول هغه سوچونه دي چې یو رښتینی مین یې مخکې له مخکې په خپل ذهن کې جوړوي او خپل زړه ته پرې تسلیت ورکوي، هغه شپه ما هم داسې یو اکر درلود او هر څه چې مې کوښښ وکړ ویده شم ونه توانېدم دومره په یو او بل اړخ واوښتم راواوښتم چې اخر سهار شو.
کله چې دلمر زرینې پلوشې دغاړه غړې، غرونوڅخه په ناز او نخرو راواوښتې زه دخوب له ځایه راپاڅېدم او دسهار له چای څښلو وروسته مې له ځانه سره تصمیم ونیو چې نن به ټوله ورځ دشېراز په ښکلیو ځایونو او منظرو کې چکر وهم.
دهمدې تصمیم پر بنسټ لومړی دحافظ صاحب او وروسته دسعدي مزارونو ته ولاړم او له دې وروسته تر مازدیګره پر تاریخي لیدنو او ښکلو ځایونو وګرځېدم، دشپې ستړی ستومانه مېلمستون ته ولاړم او په خپله خونه کې تر سهاره ویده شوم، دبلې روځې پر سهار د (جمشېد تخت) ته ولاړم دلمر پرېواته پر مهال چې کله بېرته شېراز ته راستنېدم د (کریم خان زند) داثارو دلیدلولپاره هم ورغلم، کله چې دشېرازله عمومي ښارګوټې تېرېدم یوه نه باورکېدونکې صحنه مې ولیده ، لومړی خو مې فکر وکړ چې دا هر څه اشتباه ګورم خو چې کله ښه ځیر شوم که کسم هغه څه چې وینم حقیقت دي.
په یوه زېړ بوخونې موټر کې دننه چې دپارک په څنګ کې ولاړ دی رویا ناسته ده او مجله لولي، اوتر (ترور) شوی وم ، غوښتل مې چې وړاندې ورشم چې په دې وخت کې یو سړی د ډوډۍ پلورنځي (نانوایی) څخه راووت او دموټر جلب ته کېناست او مخکې له دې چې زه کوم ګام دهغوی په لور ورجګ کړم موټر حرکت وکړ.

هغه موټر کې چې رویا او هغه نابلده سړی پکې ناست وو ولاړ خو زه لا هاغسې په خپل ځای کې لکه بت ولاړ وم او دهغوی تش ځای ته مې کتل، په پایله کې مې د ډېر ځنډ او خوشې دریدو وروسته په ډېره غوسه او نا ارامۍ سره دیوې ودانۍ پر لور حرکت وکړ.
اسمان کې وریځې تاوېدې راتاوېدې او دلمر کوم درک نه معلومېده ، ډېر ښایسته خوږ بادلګېده او زما ویښتا نوته یې یوه ځانګړې ښکلا ورکوله ، ما دهغه نا پېژندل شوي سړي په اړه چې رویا ورسره موټر کې ناسته وه او تردې دمه مې نه پېژندلی فکر کاوه ، کله به دې خبرې چې خدای جل جلاله مه کړه رویا او داهلک یا سړی سره ملګري ونه اوسي زورولم ، خو کوښښ مې کاوه چې په حقیقت پوه شم ،خو بیا هم دې اندېښنې دومره زورولم چې دجنون اکر ته نږدې وم.
داسې مې انګېرله چې زما مینه لکه چې داغل شوې او له منځه ولاړه ، او له ځان سره مې قسم وکړ که چېرې دغه ناپېژندل شوی هلک درویا ملګر اویانامزد واوسي نو ډېر بد او خطرناکه غیچ به ترې واخلم ، خونه پوهېږم چې ولې هروخت مې دغچ اخېستلو فکر کاوه ، نه مې غوښتل چې درویا پر وړاندې کوم کار وکړم ، زړه مې نه غوښتل چې دهغې پروړاندې کوم ډول ګړ نه وکحرم اوزړه مې دې ته نغوته کوله چې زه درویا سره دزړه له تله مینه کوم. ما په رویا باور درلود . هغه څه چې رویا په لیک کې راته لیکلي ول ،هغه به نه ترېښو لاندې کوي او زه ډاډه وم چې رویا به غیر له ما بل دهېڅ چاسره مینه ونه کړي ، خو هغه ناپېژندل شوی هلک څوک و ؟
هر څومره به مې چې سوچ کاوه ذهن مې کار نه ورکاوه ، یوازنۍ دحل لاره داوه چې په خپله رویا ووینم او هغه وخت به هرڅه روښانه شي ، په همدې ګډو وډو سوچونو کې ما یوه ورځ بله هم تېره کړه ، تر څو چې بله ورځ دمیلمستون څخه دوتلو پرمهال په ناڅاپي توګه په پاتخو (زینو) کې له رویا سره مخامخ شوم. سم نه پوهېږم چې په هغه شېبه کې به ما څه حال درلود . خو دومره پوهېږم چې هغه شېبه ټول رپېدم ، اوښکې مې په سترګو کې ډند شوې وې او دنور تلوتوان مې نه درلود ، اوس نو رویا څو ګامه وړاندې زما پرلور مخامخ رارو انه وه خو ماکې نور دومره توان نه و چې وړاندې ورشم ، همثله یو ځل په خپل ځای کې ودرېدم ، هغه وړاندې راغله او دومره رانږدې شوه چې نور ماته مخامخ ولاړه وه ، ما په ډېره ټیټ اواز چې تا به ویل له څاه څخه راوځي بې اختیاره ورغږ کړ: ((ته یې......رویا)))

هېڅ يې ونه ويل ......په کراره مې خپل لاسونه وراوږده کړل او دهغې لاسونه مې په خپلو لاسوکې راټينګ کړل ، دواړه غلي وو ، که رښتيا ووايم په داسې يوه ښکلې او هيجاني شېبه کې زموږ ستوني زندۍ شوي ول او ژبې مو ګونګې وې ،سترګې مو دخوشحالۍ نه داوښکو ډکې وې ، ډېره شېبه هوا سړه وه او زموږ ترمنځ سکوت واکمن و څو شېبې وروسته بې له دې چې څه ووايو په لاره روان شو او ميده ميده ګامونه مو پورته کول. ددې ناڅاپي ليدو له امله زموږ دواړو ژبې ګونګې شوې وې او دا چې پس له ډېرې مودې بيلتون يو له بل سره يوځای مخامخ شوي وو هېڅ يو هم دخبرو توان نه درلود زړه مې غوښتل چې چيغې ووهم ، هغه په غېږکې راټينګه کړم او په چيغو چيغو وژاړم ورته ووايم چې دادومره موده يوازې ستا په پار په زندان کې وم او ورته ووايم چې دزړه له کومې درسره مينه کوم ، خونه مې شول کولای، يانې ددې خبرو توان مې نه درلود ،او ښايي نه مې غوښتل چې هغه پوه شي چې دادومره موده دهغې له کبله په زندان کې وم ، حتیٰ حاضروم چې هغه ماته بې وفا او بې مينې ووايي خو هېڅکله مې نه غوښتل چې هغه زما دغلا او زندان په هلکه پويه شي ، خو اړ (شرط) داو چې آخر هم بويه خبرې وکړو او تردې زيات سکوت او خاموشي زموږ په منځ کې ښه نه وه. ددې لپاره چې دغه اکر مې بدل کړی واوسي او دخبرو لړۍ مې پيل کړې وي دهغې نه مې غوښتنه وکړه چې کوم ارامه ځای ته لاړ شو ، کښېنو او سره خبرې وکړو ، او ددې دومره ناخوالو او ليرې والو وروسته سره لږ څه بنډار وکړو. ويې منله او دواړه يو هوټل ته ولاړو او دچای فرمايش مو ورکړو، کله چې هوټلي چای راوړاو چای مو وڅښونو رويا په ګيلو او دنکلو شروع وکړه او څومره يې چې وسه رسېده زه يې ودګلم ، زه غلې ناست وم اوهغې ته مې لېدل احساس مې وکړ چې زړه مې غواړي نورهم ورنږدې شم او ټول ژوند يې په څنګ کې واوسم او يوازې هغې ته وګورم او ښکل يې کړم ،خو دا يوازې په ګيلو او داوبوخته وه ، غير دبې وفايۍ او ګيلويې نورې خبرې نه کولې زه يوازې غلی وم او ددې خبرو ته مې غوږ ايښی و.

وروسته له دې چې ګيلې او خپګان يې خلاص شول ، دهوټلي پسې مې ورکړې او بهر ددې لپاره چې لږه آزاده هوا مو تنفس کړې وي له هوټله راووتو او په هغه لاره چې دښار له لوري راغلې وه په قدم وهلو پيل وکړ ، کله چې واټ پای ته ورسېدنو ديوه زاړه او پخواني چنار ترڅنګ چې هېڅ څوک نه ترسترګو کېدل ودرېدو په دې وخت کې هغې زما

په غېږکې ځان راغوځارکړ او ناڅاپي يې په ژړا پيل وکړ داسې يې ژړل چې ټوله ورسره رپېده ، ماهم دخپل مهارت نه کاروا خيست او په يو ډول نه يو ډول مې غلې کړه .
په هغه خوندوره شېبه کې مې احساس وکړ چې زموږ تېرې خوږې خاطرې يو ځل بيا راژوندۍ شوې دي او زموږ مينه بيا ژوندۍ شوې ده او په دې دومره موده کې مو چې هرډول ستونزې ګاللې وې نورې ټولې پای ته رسېدلې او دسوکالۍ شېبې مو رارسېدلې دي ، او اوس مهال چې دواړه يو ځای شوي يو دژوند خوږې شېبې مو بيا پيل شوې دي .
هغه ورځ ما نېکمرغي يو ځل بيا لاس ته راوړې وه او ددې مينې لپاره ما په زړه کې دخوشحالۍ ګوړې ماتولې ،ساعتونه يې له ما سره خبرې وکړې او زه يې له خبرو پوه شوم چې زما په مينه کې وفا داره پاتې شوې ده .
کله مې چې د ژېړبخن موټر په هکله ترې پوښتنه وکړه چې هغه ورځ په کې ديوه هلک سره ناسته وه ويې خندل او ويې ويل چې هغه مې دکاکا زوی دی .
ددې خبرې له اورېدو ډېر خوشحاله شوم ، دامهال نو رويا دخبرو لوری بلې خواته واړاوه او ويې ويل چې په دې يو ورځ دوکې يې دکاکا کورنۍ ټول تهران ته ځي خودا به په کومه پلمه ترې دده په خاطر پاتې شي. درويا له دې تصميم څخه ډېر خوشحاله شوم . نا وخته شوی و او دهغې پاتېدل راته نور جايز نه ښکارېدل ، نو مخکې تردې چې دشپې تياره ټوله فضا په خپل غېږکې ونيسي او په غرونو خپلې وزرې خورې کړي . هغه مې دتره ترکوره ورسوله او ژمنه مو سره وکړه چې په دې دوو ورځوکې چې دده دتره کورنۍ اصفهان ته ځي بيا سره ووينو ، هغه دامهال چې دلنډې او موقتې مودې لپاره يو له بله بېلېدو، هغه د ودانۍ پرلور لاړه ، کومه چې دده دتره کور سره نږدې وه هغې خدای په اماني وکړه او لاړه ، زه په داسې حال کې چې دهغې تلل مې څارل ترډېره هملته ودرېدم او هغې همداسې مسلسل دخدای په امانۍ په توګه لاسونه ښورول او وروسته ترهغې دخپل دتره کور په وره ورننوته ، ميلمستون ته ولاړم او درويا له ناڅاپي ليدو څخه ډېر خوشحاله وم ، هيله مې درلوده چې درويا دتره کورنۍ له تګ وروسته يو څو ورځې يو ځای له هغې سره په شيراز کې تېرې کړم او دخپلې ګاندې په هکله يوه مخپتيينه وکړم او ......خودڅو لنډو ، لنډو ليدنوو روسته يوه ورځ رويا راته وويل چې دتره کورنۍ يې ټول اصفهان ته ولاړل او دا دخپل يو ډېل پېرړ تره سره د ډېر ارام په پلمه ستنه شوې ده.
په کومه شپه چې درويا تره هم ولاړ ما او رويا سره يوه ناسته درلوده ، رويا راته وويل چې دابه په يو ډول نه يو ډول خپل پېرړ تره راضي کړي چې ددې او بهمن ملګرتيا باندې غلطه

اشتباه ونکړي او دوی دځو ورځو لپاره پرېږدي چې دښارځخه بهر په یوه ښکلي ، هوا داره او منظره لرونکي ولسوالۍ کې دپام غلطېدو لپاره وخت تېرکړي.
دا کار وشو او درویا تره وروسته تر ډېرو زاریو ومنله ، بله ورځ زه او رویا دښارپه پنځلس کیلومترۍ کې دښاره څخه بهر دیوې شانداره او مزې داره ولسوالۍ په موټر کې کښېناستو او دهماغه ځای پرلور مو حرکت وکړ.خوشبې چې زه اورویا سره څنګ په څنګ ناست وو،موټردشېراز ښارڅخه دټاکلي واټن پرلورحرکت وکړ ،داځل رویاترهرځل ښه اوښایسته ښکاریده.
دموټر دشیشو له درزڅخه چې کوم پوست اومزیداره بادراتلودرویا وېښتانوته یې ښکلا ورکوله ،اولکه ګل یې خوشبویې نوره هم زیاتېده ،هغې غلې غلې دسړک دواړو خواوته دالله تعالی ،طبعي مناظرو ته کتل چې په څومره مهارت سره یې تخلیق کړی وې.
په دغو طبعي مناظرو ،غرو،رغونو اودښتو کې خلک دخپل روښانه راتلونکي لپاره په بېلابېلا کارونو بوخت ول ،ښځواوسړو څنګ په څنګ کارکاوه ،شپنو هم خپلې رمې دغرو په لمنو کې دځرولو په موخې خوشې کړې وې او دوی په ارام د ونې سیوري ته ناست وو اوخپلې ننبې یې ویشتلې ،رویا دخدای دې عجیبه اوښکلي نظام ته په سوچ تللې وه او هر لوري ته یې ښه په ځیر ځیر کتل ،په دې وخت کې یې مخ زماپرلور راواړوه اوویې ویل :رښتیا داخلک څومره نېکمرغه دي ،دوی په دوستۍ او صمیمیت سره خپل کارونه پرمخ بیایي ،مینه کوي او په پاکۍ ،ساده ګۍ اوخلوص سره خپل ژوند کوي.
ددوی به زړه کې دچل ،دوکې ، حسد او کینې هېڅ ننبې نه لیدل کېږي ،هرڅه چې لري اودي په ظاهراوباطن دواړه یوشان دي.
نوکه خویندې اولورانې یې مینه وکړي لیونۍ دې په ریښتیني،حقیقي اوپاک زړه لیونۍ خوکه هلکان یې مینه وکړي نوترابده به په خپلو مینوکې وفاداره پاتېږي ،څنګه ،همداسې نده ؟ دسرپه ښورولو مې دهغې خبره تائید کړه دخوشبېولپاره بیاهم مااوهغې چوپتیاغوره کړه خوپه موټرکې دننه غوغا اوهاها وه دهلکانو اونجونو ،زوړاووړېتولو یواوبل سره خبرې کولې !
هریودیوې سکالوپه اړه خبرې کولې اوکله کله دا خبرې به دومره تېزې اواوچته شوې چې خلکو به ګومان کاوه چې ګواکې ننبته یا دعوه ده خوحقیقت داسې نه ؤبلکې دا سورې اوهاها دهغوخوږواوترخو خاطرووچې پخوا تېرې شوې وې اواوس یې دخپلو ملګروپه منځ کې یادولې.

زه اورويا په خپلومنځوکې يودبل په ليدلوبوخت وو اوداسې موانګېرله چې هرګوره هېڅوک نه وينو ،رويا کراره ناسته وه اوګومان يې کاوه چې زه دهغې له ليدلو څخه خونداخلم دهغې څېره په هغه وخت کې دومره ښايسته اومعصومه شوې وه چې زما ژبه يې له ستاينې نه ګونګه شوې وه اوپه هغه څېر مې نه شوه ستايلای ،زړه مې بې اختياره درزيده ،هغه مې ديوې پرښتې په څېرليدله چې غيردمينې ،پاکۍ ،او وفادارۍ بل توکی يې په څېره کې نه برېښېده.

رويايوه پرښته وه پاک لمنې اومعصومه چې په سترګو کې يې له ورايه سحراوجادو نغښتی وه اومااحساس کاوه چې بويه ددې پرښتې قدروپېژنم.

په همدې سوچونو کې ورک وم چې دموټر بريک له خيالي نړۍ راپه خودکړم اوويې ويل خپل ټاکلي ځای ته ورسيدو ،دا ډېرښايسته اوسينګارشوی ځای وو ،کله چې له موټره راښکته شو دکلي واړه ماشومان چې نجونې اوهلکان ول اودميوډکې ټوکرۍ يې پرسروې زمونږ دښه راغلاست په موخه راغلل ،دموټرخواوشا کې عجيبه هاها اوغوغا جوړه شوه ما ديوه کليوال ماشوم څخه ميوه واخيسته او رويايوسورګل ديوې کليوالې نجلۍ څخه دډالۍ په توګه واخيست ما رويا ته ميوه ورکړه اوهغې راته هغه ګل راکړ ،ورسته چې مو يوبل ته لاس ورکړ دخلکو له منځه ووتو اودکلي دکورونو پر لورچې دموټر له تم ځای نه لرليرې ول روان شو ،کله چې کلي ته ورسېدودخلکو په لارښوونه دکلي ملک (وکيل) کره ورغلو ،ځان مو ورته دښځې اومېړه په نامه ور وپېژندل اودا پلمه مو ورته وکړه چې دعسل (رخصتۍ) مياشتې لپاره راغلي يو ، دکلي ملک ته مو وويل چې مونږدلته ديوخوشپواو ورځو تېرو لو لپاره راغلي يو ،دکلي ملک هم په پراخه تندړه ومنله اودکلي يوې اويا کلنې ښځې کره چې يوه خونه يې دکراه لپاره درلوده بوتلواوهغه خونه يې راته په کرايه راکړه اوددې ترڅنګ يې په زړې بوډۍ ټينګارهم وکړچې زمونږښه پالنه اوسمبالنه وکړي ، بوډۍ چې په ملاهم کړوپه شوې وه له مونږ څخه ښه پالنه وکړه اوهغه خونه چې دکورسره يې نږدې وه زمونږپه واک کې راکړه ،دبوډۍ يوه بيداره اوژوندۍ ښځه وه مننه موورځنې وکړه ، لکه څنګه چې غرمه نږدې شوې وه نو روياهم يوه نيم خامه هګۍ راپخه کړه اوپه ګډه موډوډۍ وخوړله ، رويالږه ستړې شوې هم وه نودواړه بيده شوو.

مازيګرپرمهال دکلي ښايسته ،اوپسول شوي غرونوته دڅکرلپاره لاړو آسمان صاف اوشين ؤ،لمرخپلې وروستۍ آتشينې وړانګې دغروشاته پټولې غرونه دپسرلي په شنوپوښل شوي وو اولمنې يې دطبعي ګلانو څخه ډکې وې.
مااوهغې دخپل سري راشنه شويوګلانو په منځ کې په قدم وهلوپيل وکړاو د سحرايي ګلانوپه منځ کې بې له کومې وېرې دخوندونوپه نړۍ کې روان وو ،په لاره کې به چې هغې کوم سورسحرايي ګل وليدهغه به يې له بوټي راوشکاوه اوماته به يې په ډېره مينه راکړ مابه هم هغه ګلان چې زمامحبوبې راکول ګېډۍ کول ،دسحرابېلابېل اورنګارنګ ګلان موسره ټول کړل اوهمداسې روان و ځويوه لښتي ته ورسېدوچې ګردچاپېره ځنې ونې ولاړې وې،مورږهم په ډېرې مينې اوتلواردېوې ونې لاندې ودرېدو ! زمورږخواوشاسره سپين ،زيړ او... سحرايي ګلان غوړېدلي ول ،اوبه هم په يوه تنګ ځای کې يوه سندريزه فضاجوړوله ، اويوخاص موسيقيت يې دې سيمې ته وربخښلې وو.
اسمان هم خپل رنګ لړلړ کماوه اودورځې واکمني يې شپې ته سپارله ،دوه کوترې چې يوه سپينه اوبله توره وه دپروازپه حال کې وې ،مادطبيعت دښکلا نه خوند اخيسته اوکه رښتياووايم نوتراغيزې لاندې يې هم راغلی وم ،رويا چې ډېروخت را څخه ليرې وه ، خواته مې رانږدې کړه ، په غېږکې مې ټينګه کړه اوښه خوندوره بيچو(مچو) مې ترې واخيسته.هغې ددې مچو پروړاندې چوپتيا غوره کړه او ځو شيبې ورسته يې موسکا پر شونډو خوره شوه اوزما سترګوته يې وکتل.
يوځل مې بيا هغه په غېږکې ټينګه کړه اوشونډې مې دهغې پرشونډوکېښودې ،داځل لکه څوک چې دځُمار له اکره راوتی وي،لا سونه يې زماتر غاړې حلقه کړل اوخپلې ګرمې ،شرابي شونډې يې زماپه شونډوکې کېښودې.
دهرې مچوسره مودمينې لمبې لاپسې زياتېدې او ځوشيبې وروسته مې په بشپړه توګه دهغې دبدن ګرمي احساس کوله ،هغې لکه څانګې ، د ونې په خوا کې خپل سر زماپرولي ايښی ؤ ،اوويښتان يې زماپرمخ لکه ملهم ،ورو ورو مږل.
په دې حال کې چې زمورږ مچوګانې پرله پسې يودبل شونډې ښکلولې ،دې په لړزېدلي اوازوويل:((وېرېږم بهمنه... وېرېږم...))
ومې ويل: دڅه شي څخه ؟))
ځواب يې رانکړ ،لاسونه مې له ملا څخه يې خلاص شول ،سره ګلان دځمکې پر مخ ولوېدل هغې وژړل ،فکر مې وکړ چې زما دکړنې (کار) څخه لکه چې خپه شوې ده په

همدي دليل مې په غېږکې ټينګه کړه اودبخښنې په غوښتو سربېره مې ورته وويل چې مينه درسره کوم او دخپل ناڅاپي کړنې بيا هم بخښنه غواړم ،په خداى مې ورته قسم ياد کړ چې مينه ورسره لرم ،هغې په داسې حال کې چې داوښکو ډکې سترګې زما پرلور راواړولې او يوې خوندورې موسکا يې شونډوته دګلانوڅېره ورکړه زماپه ځواب کې يې وويل:

بهمنه زه هم قسم کوم که چېرې له مرګ سل کاله وروسته مې قبر وسپړې او زړه مې شته وي نو وبه ګورې چې پرې ليکلي يې دي يوازې له تا سره مينه کوم

په داسې حال کې چې دتل لپاره به زموږمينه ژوندۍ وي اودواړه به خپل قسم په ياد ساتو او وفادار به يې اوسو.

که څه هم زه هېڅکله تردې دمه دخپلې مينې څخه نه يم غافل شوى اوتر څو چې ژوندى يم وفادار به يې اوسم.

په دې نه هېرېدونکو شېبو کې دڅه مودې لپاره زه اوهغه دواړه د ونې لاندې ولاړ وو او ورسته په داسې حال کې چې څوبېلابېل ډولونه ګلان موسره راټول کړي ول دکلي پرلورروان شو دلارې په منځ کې داسې يو ځاى ته ورسېدو چې غرونه سره غاړه غړې شوي ول اوغرپکې منعکس کېده اوبېرته اوربدل کېد ه په دې ځاى کې زه هم د رويا په غوښتنه ودرېدم او هغې چې سترګې زما په سترګو کې خښې کړې ،نارې کړې:

بهمنه مينه درسره کوم ....غږ په غرونوکې تاوراتاو شواوبېرته زموږ غوږوته را ور سېد ،په ځواب کې يې ما هم په چيغووويل:

(زه هم تاستايم ،اوحاضريم چې ځان....)

لاسونه يې زما پر شونډوکېښودل اوپرې نښودم چې خپله خبره بشپړه کړم.په دې وخت کې مې خبره په غرونو کې وڅرخېده اوواپس منعکس شوه.

وروسته له دې چې زموږ دخندا کتهاړټول غرونه محاصره کړي ول بېرته دخپلې خونې پر لور روان شو ،له نيم ساعت مزل وروسته خپلې اجاره کړې خونې ته ور سيدو دخونې وره سره مو بوډۍ ښځه ولاړه وه اوښه تود هرکلي يې بيا هم وکړ د شپې ډوډۍ لپاره يې ډېرښايسته اوخوندور کليوال ماسته راکړل له هغې مومننه وکړه اوخپلې خونې ته ننوتو او وروسته له ماښامي چې رويا راتيارکړى و،په خبرو موپيل وکړ،په هماغه نه هېرېدونکوشېبوکې چې موږدواړه يوځاى وو ما ځان نړۍ کې دځمکې پرمخ نېکمرغه

احساس کاوه ،په هغه نه هېرېدونکو او زړتېرېدونکو شېبوکې چې موږ دواړه سره یوځای وو رویا ښوخوځلې قسم وکړ چې دزړه له تله را سره مینه لري اوما دهغې دمینې پروړاندې ځان نا چاراوذلیل احساساوه ،که رښتیا ووایم دهغې دمینې ژرګندولوپر وړاندې ما هېڅ نه درلودل ،چې ورته مې بیان کړې وای ،غیرله دې چې عملي مې ورته ښودلې وای چې زه هم ورسره دزړه له کومې مینه کوم.

هغه شپه ما اوهغې دخپلې مینې په اړه په ساعتونو خبرې وکړې ،نږدې دشپې دولس بجې وې چې دیوې ښایسته اونه هېرېدونکې ورځ په یاد مودخوب ځایو نو پرلوري چې رویا تیارکړي ول ولاړو ښوشبې وروسته دسپوږمۍ په رڼاکې چې د رویا بدن ته یې یوډول ځانګړې ښکلا ورکوله زما غېږکې پرېوته او ویې ویل:(آه ، زما ښایسته ګله ،زما بهمنه ،زما دژوند هیلې اوامیده ،زما ګرانه اومحبوبه....)

بې له دې چې کومه ګناه یا خطا وکړوترسهاره یودبل به غېږکې لکه دوه صمیمې ملګري په خواږه خوب ویده شو.

اووم څپرکی

وخت په تېزۍ تېرېدو ،ما او رویا په ښکلي اوسینګارشوي کلي کې دخوښۍ شپې اوورځې سبا کولې ،هره ورځ به چکر ،تفریح اوآس ځغلولوته تللو اودشپې به خپلې کرایه شوې خونې ته تللو اوارام خوب به موکاوه ،ما اوهغه دواړه چې سره یوځای وو اوشپې او ورځې مو په خوښۍ تېرولې لذت وړ،خوله بلې خوستونزه داوچې هم ما اوهم رویا سره پیسې مخ په خلاصېدو وې اوستونزمنه خولاداچې درویا تره او کورنۍ بېرته په دې نږدېوورځوکې له اصفهان ځخه شېرازته راتلل ،پایله داشوه چې یوه شپه ما اوررویا تصمیم ونیوچې سبا سهار به په خبر سره شېرازته ولاړ شو،زه چې څنګه شېرازته ولاړم نوله هغه ځایه به تهران ته ولاړشم اوځانته به دځه کار ، او روزګارغم وکړم ،اوخپل ویجاړ شوی ژوند به بېرته راجوړکړم او رویابه هم دغه حال خپل تره ته واي څوتره یې دپلارسره خبرې وکړي اوپلاریې راضي کړي چې موږ دواړه دهغوی په خوښې اومشوره واده وکړو.

دهمدې مخپتینې پرېنسټ موسبا دکلي له ملک ،سپین سرې بوډۍ ، او ټو لو هغو کلیوالواونوروخلکوسره چې په دې څوشپوورځوکې یې له موږ سره ملګري شوي ول

،خدای په اماني وکړه اودشېرازښارپرلورموحرکت اوچې کله ورسېدو نو رويا دخپل تره کره ولاړه اوژمنه مووکړه چې سبابه په خيرسره ووينو ،به کومه ليدنه کې چې سبا ما اورويا سره درلوده خپلې ټولې وروستۍ خبرې مې ورته وکړې اوومې پتييله چې زه به تهران ته ولاړشم ځانته به يومناسب اوښايسته کاروګورم ،وروسته له هغې به راشم اودرويا له پلاره سره به خپله د واده خبره وکړم.

کله چې سره بېلېدو رويا يوځل بيا راغاړې وته اوقسم يي وکړچې هېڅکله به بې وفايي ونکړي ،غيرله مابه بل هېڅ چا سره مينه ونکړي اويوازې مرګ کولای شي چې زموږ په منځ کې بيلوالی راولي،هغه مهال زموږ د دواړوسترګې له اوښکوډکې وې يو له بل څخه جلا شواودراتلونکي ليدنې پرېکړه موپه تهران کې وټاکله .ديوې نړۍ هيلواوغوښتنوسره او د رويا له هغې مينې سره چې دم ګړۍ رايادېده دشېراز د شپې موټروپه يوه موټرکې کښېناستم اوتهران ته ولاړم کله چې ورسېدم نو نږدې سهار و لومړی خو مې زړه و چې دحميد دوی کره ولاړ شم خو چې کله مې له ځانه سره سوچ وکړ ، نو دا راته ښه ونه ابسېده ځکه زه دحميد پور وړی وم ، او ما سره هېڅ پيسې هم نه وې ، نو له ځان سره مې هوډ وکړ چې ترڅو مې همدلته ځانته يو مناسب کار نه وي پيدا کړی دحميد کورته نه ورځم ، ځکه اوس څه بل ډول ګومان ونکړي نو همدا لامل و چې ترو (راساً) درميلمستون پرلور ورغلم او يوه خونه مې په کې اجاره کړه ، سبا ورځ چې راته کوم ځای معلوم و اوڅوک مې پېژندل ټولوته ورغلم خو له ټولو ناهيلې راغلم او بېرته مې په ميلمستون کې ستړې اوستومانه واړول ، څو ورځې همداسې سرګردانه او لالهانده دکار پسې وګرځېدم ، هر دفتر ته به چې ولاړم غير دمنفي مې بل ځواب نه اورېده ، اوس مې نو کار داو چې هره ورځ به مې داعلاناتو د ورځپاڼې لومړي کالمونه لوستل چې چېرته او کوم دفتر څوک جذبوي ، کله به مې چې دکوم دفتر اعلان وليد نوسمدستي به مې ځان ور ورساوه خو له بده مرغه هلته هم دپېژندګلوۍ ناروغي وه ياني خبر به شوم چې ددفتر رئيس صاحب دلته دخپل يارانو او دوستانو ، زامن ، لورياني يا دهغوی کوم بل څوک جذب کړي دي او زموږ بست نوربشپړ شوی دی !

په پايله کې دمجبورې ورځې دحميد کورته ورغلم ، حميد زما په ليدلو ډېر خوښ شو ماهم ورته دخپل راتګ څخه تردې دمه ټول حال ووايو ، پوه شو چې له يوې خوابې کاره يم او له بلې خو ا پيسې نلرم نو ولاړ او له پلار څخه يې څه روپۍ دخپلې اړتيا په نامه واخيستې او ټولې يې ماته راکړې او ټينګار يې راباندې وکړ چې دستونزو پروړاندې

ودربږم ، ځو يو مناسب او ښه کارپيدا کړم له هغه مې مننه وکړه او د خپل ميلمستون پته مې ورکړه ، نږدې يوه مياشت کار پسې وګرځېدم او ډېر کوښښ مې وکړ چې يو مناسب کار ځان ته پيدا کړم او درويا پسې په مرکه ولاړشم خو بيا هم له بده مرغه چې بريالی شوم .

يوه ورځ چې ډېرخپه په ميلمستون کې ناست وم ، حميد راغی او يو ليک يې راکړ چې رويا د ده دکور په پته ماته را استولی و ، خو حميد ډېر مهم کار درلوده نو له ما څخه يې اجازه وغوښته او ژمنه يې وکړه چې بيا هم زما ليدو ته راشي ، دحميد له تللو وروسته ما په بيړه درويا ليک راخلاص کړ او په لوستلو مې پيل وکړ خو دهرې کرښې په لوستلو مې دسترګو ديد پسې کمېدو او نږدې و چې په ټپه کښينم ، کله مې چې ليک بشپړ کړ نو ومې ويل نه ، باور نه کوم ، هغه څه چې مې لوستي دي حقيقت وي . هرو مرو يې رويا د دې ليک ليکلو ته اړکړې ده !
خو نه ، دا د رويا ليک و ، مګر رويا خو قسم کړی و چې ترابده به زما سره مينه کوي رويا خو به تل دمينې او صميمت خبرې کولې ، نو څنګه يې ټولو شيانوته دپای ټکې کېښود او ټول هغه څه او اړيکې چې زما او ددې ترمنځ وي سره ويې شکولې . شايد ددې ليک يوه موخه به داهم وه چې زه د رويا دوی کورته په مرکه ورنشم په هرحال ددې خبرې دسپيناوي او مشورې لپاره دحميد کورته ورغلم ، دليک ټول متن مې ورته شفاهي ووايه او هيله مې ترې وکړه چې يوه دحل لاره راته وښايې او په دې هکله راسره مرسته وکړي نو لکه څنګه چې درويا دتره دکور ټيليفون نمره راسره وه نو دحميد څخه مې هيله وکړه چې خور يې هم له مور سره لاړشي . ځو يو ولسي ټيليفونځي (P.C.O) څخه ورته ټيليفون وکړي او رويا ټيليفون ته راوغواړي او څنګه چې رويا غوږی واخيست نو ټيليفون ماته راکړي چې زه په خپله ورسره خبرې وکړم او حقيقت معلوم کړم.
حميدښه کلکه ژمنه وکړه او ټول جريان يې خپل خورته ووايه او وروسته درې واړه ديوولسي ټيليفونځي پرلور روان شو ، ماشېرازته زنګ وواهه ، کله چې درويا دتره په کور کې چا غوږی پورته کړ نو ما سمدستي غوږی دحميد خورته ورکړ دحميد خور درويا پوښتنه وکړه او ټينګارېې وکړ چې غوږی رويا ته ورکړي ، خو مخامخ (مقابل) لورې ووېل چې رويا له خپل نامزد سره دواده سامانونو داخيستلو لپاره تللې ده او شونتيا لري چې ډېره وځنډېږي.

کله مې چې داخبره واورېده نو نږدې وچې په چیغو چیغو وژاړم ، اوس مې نو باور وکړ چې دالیک پخپله رویا لیکلی و ، په همدې دلیل حمیداوخورېې ډېر ټینګار وکړ چې دهغوی کره ولاړشم ، خو دهغوی څخه مې بخښنه وغوښته او وروسته تردې مې ورسره خدای په اماني وکړه او په ډېرکرغېړن اکر له هغه ځایه دمیلمستون پرلور راروان شوم ، کله چې میلمستون ته راورسېدم نو درویا لیک مې یو ځل بیا پرانیست او په لوستلو مې پیل وکړ ، رویا په دې لیک کې داسې لیکلي ول:

((زما ګرانه بهمنه !

سلام ګرانه ، یوه میاشت زما او ستا دلېدنې څخه تېره شوه ، خو تا بیا هم دخپلې کړې ژمنې په خلاف زما پوښتنه ونکړه او یو ځل مې هم پوښتنې ته رانغلې . زما سترګې تل منتظرې وې او ستا لیارې یې ځارلې ، خو تا بیا هم هغه ددغې کړاو څخه ونه ژغورلې ، رښتیا چې یوه میاشت ډېر وخت دی چې دانسان په ژوند کې بدلونونه راولي ، ته بویه زما دژوند په اړه ډېر ځیر واوسې او زماژوندته ډېره پاملرنه وکړې په د ې دومره وخت کې زما پلار ارام ناست دی او زما دژوند په هکله بېلابېلې مخپټیینې کوي چې له بده مرغه ستا ډېر ځنډېدل لامل شول چې زه دهغه دغوښتنو څخه یوې غوښتنې ته تن کېږدم .

زما ګرانه بهمنه ، ممکن دا زما وروستی لیک وي چې تاته یې دراستوم ، خو له تا څخه هیله کوم ، پرځای ددې چې له ما څخه کرکه وکړې دا لیک ، زموږ دمینې دوروستۍ خاطرې په څېر له ځان سره کلک وساته ، په هرحال دا تا پورې اړه لري چې څه پرې کوي . که نه غواړې چې ویې ساتې ، نو ویې شکوه ، ویې سوزوه او هرڅه چې دې زړه غواړي هماغه چم پرې وکړه .

زما دزړه سره ،زه چې اوس دالیک تاته لیکم نو شپه له نیمې تېره ده ، یوه ډېره توره او تیاره شپه او شاید خطرناکه هم !

ښه پوهېږم چې په دې دومره اوږده مهالي واټن کې تا زمالپاره ډېر بې خرته کارونه کړي دي او شاید یوه شپه هم زما له کبله په ارامه او اوسیله ویده شوې نه اوسې خو اوس چې دالیک لیکم هیله کوم چې نازکې او ښایسته سترګې دې هرګوره په ګلورین خوب وېدې شوي وي .

څومره درسره مینه کوم ، حتی دومره مینه درسره کوم چې اټکل یې هم نشم کولای ډېرمې زړه غوښتل چې یوځل بیا تا وګورم او هغه ځارونکو سترګوته ووایم چې نور زما ځار ونکړي ځکه نن شپه چې دمیاشتې وروستۍ شپه هم ده هرڅه پای ته رسېدلي دي .

نن شپه ترټولو شپو هم توره او هم تیاره ده ، رښتیا نن شپه نهه ویشتمه شپه ده او سپوږمۍ هم له اسمان څخه مروره شوې او تللې ده . خو سهار سهار چې لمر بیا خپلې زرینې وړانګې خوروي او خلک بیا خپل کار له سره پیلوي نوره به دلته نه یم .
رښتیا زه نور نشم کولای چې دلته پاتې شم ! زه اوس په زوره د احمد چنغله (نامزد) شوې یم ، لکه څنګه چې پخپله هم ښه پوهېږې چې زما دلیوالتیا په خلاف داکار شوی دی ، او احمد چې له هرډول مهارت او مکارۍ څخه چې کار اخیستی زما پلاریې راځي کړی . او ته یې دیوه بدمرغه او بدفعله سړي په توګه ورته پېژندلی یې او وروسته له هغې یې په خپله ګرنه (اصطلاح) زه ددې لپاره چې ژغورل شوی واوسم او ژوند مې له تباهۍ نه بچ شوی وي خپله کړې یم......
پلار مې چې هم یو بدمرغه او ځان غوښتونکی سړی دی ، د احمد خبرې یې منلي او بې له دې چې د خبرې سپیناوی وکړي زه مجبوره کړم چې د احمد سره ګډ ژوند پیل کړم او ټاکل شوې چې په دې نږدې راتلونکي کې سره واده وکړو .
زما ګرانه بهمنه ، له بده مرغه باید ووایم چې د اڅو ورځې کېږي چې ما د احمد په وسیله خپل تېر عمل (پوډر) له سره پیل کړل ، زه اوس یو ځل بیا بده او چټلې نجلۍ شوی یم او ستا په څېر دیوه پاک او سپېڅلي انسان هېڅ کله ښځه کېدای نشم ، زه اوس فاسده یم او باید لکه احمد دفاسدانو او پلیتو خلکو سره واوسم ، پلارمې په دې خبره چې زه به د احمد سره واده وکړم ډېر خوشحاله دی ، ځکه احمد پېژندل شوی دی . هرڅه ورسره دي ، پیسې لري ، دشهرت څښتن دی ، او بالاخره موټرې او نور توکي لري او زما پلار هم ددې پیسوپسې نه ګرځي چې دایې له کومه کړي او آیا دحلالې لارې یې ګټلي او که له حرامې ، هغه ته یوازې پیسې ارزښت لري او بس !
اصلاً هغه نه غواړي چې د انسان باطن وګوري یوازې د ظاهر پسې یې ګرځي او د احمد په څېر هلکان چې دده زومان شي نو هغه خو پرځای پرېږده خو افسوس دا چې زما پلار هېڅ کله ماته ونه کتل او څه یې چې زړه غوښتل هماغه یې وکړل چې ښه بېلګه یې دادی نننۍ ورځ ده چې دخپلو غوښتنو لپاره یې زما ژوند قربان کړ .
زما پلار له دې پیوستون څخه ډېر خوشحاله دی ، او د احمد پشې شاه هم دهغه دموټرو مال ، دولت ، نفوز ، او نورو شیانو په اړه خبرې کوي ، دهغه پاملرنه یوازې همدې توکوته ده . خو دانه ګوري چې احمد څومره پست او بې شخصیته انسان دی چې په دې اړه د احمد په اړې څېرې راسپړلو کې زما زیارونه هم عبث شول او زما چیغو او کوکارو

www.sikaraam.com

زما دپلار په زړه باندې زره اغیزه هم ونکړه ، او هماغه خپله رندړه (ضد) یې ټینګ کړی دی او غواړي چې زه او احمد سره واده وکړو . شاید ډېر مور وپلار همداسې وي ، هغوی فکر کوي چې نېکمرغي او خوشحالي یوازې په پیسو او دولت کې ده ، دداسې مور وپلار لپاره هېڅ کله دا ارزښت نلري چې دغه پیسې له کومې لارې لاس ته راغې آیا حلالې دي او که حرامې ، هغوی حتیٰ خپلې پېغلې خویندې او لوڼې زړو سړوته هم دپیسو پروړاندې ورکوي او که ساده یې ووایم نو خپل اولاد او دزړه ټوټې دپیسو پروړاندې پلوري او په دې اړه هېڅ کله سوچ هم نه کوي چې زموږ دلورانو ګانده به څنګه وي ؟ !

زه هم ددغو غلطو او احمقانه فکرونو قرباني یم چې مورپلار مې دخپلو غوښتنو قرباني کړې یم .

احمد زه ګوانبلې یم چې څومره ژر کېدای شي دغه ښارپرېږدو ، ځکه هغه زما اوستا په هکله په هرڅه پوهېږي ، نوددې لپاره چې کومه ستونزه ورته پیدا نشي ، غواړي چې موږ چېرې لرې ددې ښاره څخه ولاړ شو او هلته ښه په ټنګ ټونګ خپل واده ونمانځو .

بهمنه ، له تا څخه په ډېر درنښت هیله کوم چې ددې سکالو پروړاندې کلک او غلط غبرګون ښکاره نکړې ، ځکه زه نور واقعاً ستا په ښه نه راځم او ددې لپاه چې زه بیا هم په پوډرو روږدې شوې یم نو ته هم داخل زما ددرملنې توان نلرې نو هیله کوم چې ما هېره کړې او رښتیا احمد هم داکار په قصدي توګه کړی دی ، ځکه چې زه یې تل په پنجوکې محاصره اوسم او بیا هم له تا څخه هیله کوم هغه کوم رحم ، زړورتوب او ځواني چې ستا په وجود کې ده دهمغې له مخې ما وبخښې او ما دتل لپاره هېره کړئ. سبا به زه او احمد زما دخاطرو له ښار څخه کډه وکړو خو زما زړه به همدلته پاتې وي. ځکه یوه نجلۍ یو زړه لري او کله چې هغه چاته ورکړي نو غیر له هغې هېڅ کله هغه بل چاته نشي ورکولای .

زما په اړه خو همداسې دی . زما ګرانه بهمنه ، زما مینې او هیلې ، له تا څخه هیله کوم پرځای ددې چې اوښکې تویې کړې ، خپل زړه ته غم ورکړې او په غوسه شې کوښښ وکړه چې ما هېره کړې . او زما لکه دغره په څېر عظیمه ګناه راته معاف کړې ، البته یوازې همد ا یوه غوښتنه زما نه ده بلکې بله غوښتنه هم شته هیله لرم چې زموږ دپاکې او رښتینې مینې په پار ورته داحترام په سترګه وګورئ ، او زما دګناه کارې ، ناولې او پلتې نجلۍ چې په خپلو ګناهونو کې به سوځم او کېدای شي په همدې ګناهونو کې مړه هم شم ، هیله ومنې ٌ !

زما ګرانه دالیک به هغه وخت تاته در رسېږي چې زه به نور ستا په څنګ کې نه یم او ته به ما همداسې سر په سر ښکنځې او لعنت به را باندې وایې ، تل به مې له بې وفايۍ او دغه ناکاره کړنو خبرې کوې، خبرې څه چې اوښکې به هم لکه سیلاب تویېږي ! خو دزړه سره: ته بویه هېڅکله اوښکې تویې نکړې ، وخانده ، دومره وخانده ، چې ټول غمونه دې په خنداکې ورک شي.

وروسته له هغې ما سره ژمنه وکړه ، که چېرې دې په کومې نجلۍ سترګې خوږې شوې او دزړه مراندې دې ورسره وګنډل شوې نو په ربښتینې او حقيقي توګه ورسره مینه وکړه ،دومره مینه چې زه دې بیخې هېره شم !

دا دیوې مظلومې نجلۍ عاجزانه غوښتنه ده چې دژوند تروروستۍ شېبو پورې یې درسره مینه کوله.

بهمنه ! زه هغه وخت ستا له مینې خبره شوم او پرې پوه شوم چې زما زړه نور مړو او خپله مې هم په فساد کې ډوبه شوې وم ، نو په همدې وخت کې و چې زه په یوې نوې سکالو پوه شوم ، او ډېر زیات تعب مې وکړ ، له هغې حقیقت څخه خبره شوم چې تا له ما څخه پټ کړی و او زه چې کله ترې خبره شوم نو په خپل ځای کې همداسې وچه شوم او له ډېر هیجان او ستاله قربانۍ نه په ژړا شوم چې حتی لکه باد چې پاڼه رپوي ورسره رپېدم هم ، خوستا له نیت او خلوص څخه بویه دهمداسې کارونو تمه وکړو ! نه پوهېږم په کومه ژبه او په څه ډول له تا څخه مننه وکړم ، ددې لپاه چې زما ددرملو له کبله دې پوره یو کال په جبل کې تېر کړ او دغلا په نامه هغه دروند او وزمین پیټی دې په خپلو ولو واخیست خو هېڅ کله دې ونه غوښتل چې زما ابرو او عزت برباد شي.

زه نه پوهېږم چې څنګه ستا داډول مینه او قرباني جبران کړم ، هېڅ نپوهېږم چې څنګه ؟ هېڅ کار هم نشم کولای غیر له دې چې ستا مېړانې ، مینې او انسانیت او سړي توب ته په کراتو کراتو آفرین ووایم، او اوس چې تا نشم لیدلای نو مجبوره یم چې ستا انځور (عکس) ته په ګونډو شم او لکه مار اوښکې پسې تويې کړم.

تا هرڅه حتی ، کورنۍ ، کار، ابرو ، عزت او ....نادیده ونیول ، هرڅومره ملامتي تورونه اوپرې دې په سرواخیستې او زما درملنه دې وکړه ، خو زه دې ددې دومره کارونو پروړاندې څه کولای شم ، هېڅ ، بس یوازې هېڅ !

رښتیا دامهال زما ژبه بنده شوېده زړه مې مړ شوی دی او روح مې هم نه پوهېږم چې څه پرې شوی دی. نورمې سترګې دکاغذ پرمخ کرښې نه وینې او لاسونه مې هم دلیکلو توان نلري ، اوښکې مې نورنه پرېږدي چې خپل لیک وغځوم.
اوه ، زما خدایه نور دخپل زړه درزا اورم ، وینه مې بدن کې وچه شوېده ، لاسو او پښو مې کار پرېښی دی.
ستا دښایسته سترګو سره نوره خدای به اماني کوم ، اوښکې تویېوم ، او بیا هم هیله کوم چې ما وبخښه ، زه یوازې ستا څخه بخښنه غواړم !
هیله منه یم ، چې دګاندې مینه او ژوند کې دې خوشحاله واوسې ، دومره خوښ او خوشحاله چې خپل تېر ژوند دې هېر شي چې ګوندې تا هم ((رویا))په نامه دکومې نجلۍ سره مینه کوله .
په دې توګه له تا سره دتل لپاره خدای په اماني کوم او هیله لرم چې په خپلو کارونو کې بریالی واوسې ، هغه څوکه چې دژوند ترپایه پورې تانه هېروي او دتل لپاره تاسره مینه کوي ، ستا رویا .))
درویادلیک له پرله پسې لوستلو څخه نږدې ول چې لیونی شم خو یوازې مې په اوښکو بسنه کوله او لکه څنګه چې ډېر ناکراره وم له میلمستون څخه بهر راووتم دساقي خانې پرلور چې دمیلمستون سره نږدې وه روان شوم او ښه ډېر شراب مې وڅښل ، وروسته له هغې بې له دې چې کومه موخه ولرم او یا چېرته کارولرم په کوڅو سرشوم ، په یوې او بلې کوڅې کې ګرځېدم.
زما دژوند بربادي له همدغه ځایه پیل شوه ، اوس نو زما ژوند رنګ نه درلود او نور نو دیو ښه او مناسب کارپسې نه ګرځېدم ،هرډول کاربه چې په مخه راغی دخپلو شرابو داخیستلو لپاره به مې کاوه ، حتی موټرې به مې هم وینځلې ځکه چې پسې لاس ته راوړم .
کومې پیسې مې چې ددې لارې لاس ته راوړلې په هغې به مې هره شپه شراب څښل او ساقي خانو کې به ورپسې ګرځېدم ما دځان سره تصمیم نیولی و چې ځان تباه او برباد کړم ، او زما دبربادۍ لپاره ترټولو ښه لاره همدا وه.
شپه او ورځ به مې دخپل غم دلیرې کیدلو به پار دومره شراب څښل چې حتی نور به ګنګس او مست شوم او لرې شپې لپاره به دشرابو په زور هرڅه رانه هېر شول.

رښتیا هم که دغه کار اومستي نه وای نو پوهېږم چې څنګه به مې ددغې غمونو او رنځونو پروړاندې مې مقاومت کړای وای او څنګه به ددغې غمونو څخه تښتېدلای وای او شاید که ساقي خانې نه وای نوزه به تراوسه دغمونو او رنځونو دلاسه خاورې شوی وم . یوازې دساقي خانو غېږې وې چې دڅو تېرېدونکو شېبو لپاره یې زما هرڅه هېرول ، ځینې شپې خو به مې دومره شراب وڅښل چې خپل واک به مې له لاسه ورکړ او دساقي خانې څخه به دراوتللو پرمهال ددیوالو نو سره ټکر کېدم او هماغسې مست او خوشحاله به مې ځان په راښکودو ، راښکودو یو کونج ته رساوه او همله به ترسهاره ویده وم ،ددې لپاه چې په کراتو کراتو یې زندان او روغتون ته په همدغې جرم بوتل شوی وم نور نو دهر ځای پازه والو زه پېژندلم او چې چېرته به پروت وم نو چا به راسره کار نه درلود . زه اوس یو بشپړ شرابي شوی وم او یو داسې شرابي چې ګومان مې کاوه که شراب ونه څښم نو مړ به شم ، کله به چې شراب راونه رسېدل نو ډېر بد ځان درد او لړزې به پسې واخیستم ، پښې او لاسونو به مې کار پرېښنود ، ژبه به مې وچه شوه ، او ستونې به مې داسې بند ، بند کېده چې ما ویل او س ګواکې مړ کېږم.

هره ورځ به مې تربلې ورځې زیات شراب څښل ، دومره به مې وڅښل چې دخلکو به راباندې زړه خوږېده او همداسې پرله پسې به یې راته نصیحت کاوه چې نور دا فضول او بې ځایه شراب څښل بس کړم.

هغوی به ویل که زه همداسې شراب څښلو ته ادامه ورکړم نو لیرې نه ده چې یوه ورځ دهمدې ساقي خانو په یوه کونج کې همداسې بې کسه او بې وسه مړ شم ! او ما چې یوازې دمرګ غوښتنه درلوده نو خپل کارته مې ادامه ورکوله او هېڅ ډول وېره مې له مرګه څخه نه درلوده ، خو له بده مرغه چې دمرګ هم زه وېر شوی وم او په هېڅ ډول کړنو مې پوښتنې ته نه راتلو .

زه یو جوارګر وم داسې جوارګر چې دخپل ژوند په (دو) کې مې هرڅه بایللي ول ، یوازې غرورمې پاتې و . هغه غرور چې دمینې له چینې څخه یې اوبه څښلې . او همدا مینه وه چې ماورته دخپل ژوند څخه هم ډېر ارزښت ورکړی و. عجیبه خو داوه په ساقي خانې کې به چې زه کله دچاسره مخ شوم نو هغوی به هم زما په څېر د ورته ناروغۍ څخه سر ټکاوه او ساعتونو ، ساعتونو به سره ناست وو ، چې په پای کې به موږ ټولو یوځای دډېر خوږو او ترخو خاطرو وروسته سره ژړل.

ښه مې ياد دي چې يوه شپه يو ځوان سره مخامخ شوم چې هغه هم په مينه کې ماته خوړلې وه او ماسره يې يوځای شراب وڅښل ،ددې له کبله چې ما ډېر ژړل او اوښکې مې تويېدلې نو زما ژړا ته ټينګ نشو او خدای په اماني يې وکړه او ولاړ د هغه له تګ وروسته زما ژړا زوره وره شوه ،او دومره کوکارې مې وکړې چې په ساقې خانې کې ټولو ناستو کسانو اورېدلې او په لوړ اواز مې درويا نوم په وار وار تکراراوه او پر ځمکه ،ځمکه مې سر واهه .په دې وخت کې يوه ښځه چې تل يې شراب څښل او زما څوکۍ ته مخامخ ناسته وه او زما دژړا څخه هم اريانه درېيانه شوې وه مخ زما پر لور راواړاوه او ويې ويل:

(ملګريه ،زما واوره ،هېڅکله دښځې پسې مه ژاړه)

هغې ته مې وويل (اخر ما خو دهغې سره دزړه له کومې مينه کوله ،نشم کولای چې هېره يې کړم ،نشم کولای.)

په تېزۍ سره زما دخبرو په منځ کې راولوېده او ويې ويل :(يوه ښځه که هرڅومره ښايسته حسينه ،زړه راښکوونکې او....او سې هېڅکله ستا په يوې اوښکې هم نه ارزي ، زما واوره ، ديوې ښځې له کبله هېڅکله اوښکې مه تويېوه او...

خوايا ما کولای شول چې درويا پسې ونه ژاړم ،او آيا ما کولای شول چې هغه هېره کړم !

نه هېڅکله ،ما نشو کولای چې رويا وېره کړم ،نو همدا لامل و چې دخپل غم غلطولو لپاره به مې شراب څښل.

رښتيا شراب څه ښه شی و د دردمنو لپاره او يا هم زما لپاره ؤ ،ما په ځينې شپې دشرابو په څښلو کې دومره افراط وکړچې نور به بې هوښه شوم ،دومره شراب به مې وڅښل چې ځيګربه مې سوځيده او ځان به مې اوروا خيست او دومره به بې ډبه شوم چې دخپل ځان واک به مې دلاسه ورکړ.

يوه شپه چې دعادت سره سم يوې ورې ساقې خانې ته ننوتم نوتصميم مې ونيوچې ترنوروشپو زيات شراب وڅښم .همدا سې پرله پسې مې دشرابو غوښتنه کوله دساقې خانې مالک څوځلې شراب راولېږل خو ما همدا سې پرله پسې پيکونه (ګيلاسونه) په سراړول ،اخر مې دومره افراط وکړچې دا شپه نورله پښو وغورځېدم او ځای په ځای لکه معيوب کښېناستم ،او ترلږې شېبې وروسته بې هوښه شوم چې وروسته بيا راته دساقې خانې خاوند کيسه وکړه چې کله بې هوښه شوم نو حالات مې خراب شول هغه دوارخطايۍ له امله ډاکټر راغوښتی وچې ما معاينه کړي.

ډاکټرله معاينې وروسته امرکړی وچې هرڅومره ژرکېږي ما روغتون ته بوزي دساقي خانې خاوند هم چې لاس اوپښې شوې و سمدستي پوليسوته خبر ورکوي اوټول حالات ورته بيانوي ،پوليس امبولانس راغواړي اوما روغتون ته رسوي.
نږدې شل ساعته به روغتون کې بې خوده (بې هوشه) پروت وم خوکله مې چې سترګې وغوړولې نا څاپه دروړيا سره مخ شوم چې زماسر ته ولاړه وه !!
اوه ، زما خدايه ، آيا اشتباه خو مې نه کوله ، او آيا دا زما رويا وه ، چې دډاکټرانو سپينه چپنه يې په ځان کړې وه او زما دمرستې لپاره راغلې وه ؟
په هرحال په هر اکر کې چې وم ډېر خوشحاله وم ، کوم حال چې ما پيداکړی و ډېر ترې خوشحاله وم او که ربښتيا ووايم نوددې ټولو ستاينه هم نشم کولای ، بيا هم هرڅه چې ول زماپه زړه کې ول او ما ترې ډېرخوند اخيسته.
زړه مې غوښتل چې دروغتون له کټ څخه راټوپ کړم او رويا په غېږکې واخلم او له هغې مننه وکړم چې يو ځل بيا هم زما پرلوري راغلې ده ، زړه مې غوښتل چې چيغې ووهم او هغې ته ووايم چې اوس هم ورسره مينه کوم او ستاله کبله په دغې اکر کې راښکېل شوی يم !
خو افسوس چې توان مې نه درلود او ددې شيمه مې هم نه درلوده چې کومه خبره په ژبه راوړم ، يوه شيبه همداسې اريان دريان پاتې وم ، او له هغې څخه مې سترګې نه اړولې ، هغه هم همداسې غلې زما سرته وولاړه وه ، او ماته يې ځيرځير کتل ، خو زما پر لور کتل يې سوچه پردې ول ، داسې برېښېده چې ګواکې زه او هغه سره هېڅ نه پېژنو.
لږ وخوځېدم او ځان مې ځای پرځای کړ . هغه هم ټيټه شوه ، لاسونه يې زما پرسينه کېښودل اوپه ارامۍ سره يې وويل:
((لطفا مه خوربږه ......))
آه ، زما خدايه !دا درويا غږ نه و ، خيردا نو رويانه وه ؟
دا زما مينه او هيله نه وه ؟نه هغه دروغتون نرسه وه ، خو عجيبه داوه چې کټ مټ درويا په څېر وه ، او داسې ګومان کېده چې دوه جوړې خويندې دې واوسي . ډېره شيبه مې همداسې اريا دريان ورته کتل او هغه هم بې له دې چې څه ووايي غلې ولاړه وه ، او په رډو رډو يې ماته کتل ، په دې وخت کې يوه بله نرسه خونې ته راننوته او هغې ته يې وويل:
((شهلا جانې ، نامزد دې راغلی دی ، غواړي تا ووينې ، ګومان کوم څه کار درسره لري ، زه ولاړه شه ، ترڅو چې ته بېرته راستنېږې زه ددې ناروغ خيال ساتم او...له دې خبرو

وروسته هغې نرسې چې درویا سره کټ مټ ورته والی درلود . او نوم یې شهلا وه له خونې ووته.
دهغې له وتو وروسته چې زما حال هم لا څه ښه شوی و دنوې رانغوتې نرسې څخه مې دشهلا په اړه پوښتنې او ګرو ېږنې وکړې. نوموړې نرسې وویل: که ربښتیا وو ایم نو شهلا اوس ، اوس دې روغتون ته راغلې ده او زه هم ورسره لا دومره صمیمي نه یم او زه یې په هکله دومره معلومات هم نلرم.،
دشهلا دنامزد په هکله مې ترې پوښتنه وکړه ویې ویل: په دې هکله هم دومره معلومات نلرم ، خوکوم سړی چې شهلا وایي نامزد یې دی ښه ویلون غږ ونکی دی، چې کله ناکله دشهلا سره هم تمرین کوي ، ځکه شهلا ښه اواز لري او دشهلا له قوله دغه سړی دوه میاشتې مخکې په یوه میلمستیا کې دشهلا سره مخ شوی وروسته له هغې چې کله دې سړي دشهلا اواز اوربدلی نو هغې ته یې دتمرین وړاندیز کړی چې ورسره تمرین وکړي ، شهلا هم دغه وړاندیز منلی او تمرین یې ورسره پیل کړی دی چې په همدې لړکې ددواړو دپېژندګلوۍ په بهیر کې سره نامزد شوي دي ، نو په دې اساس هره ورځ چې دشهلا ددندې وخت پای ته رسېږي دهغې نامزد راځي او دواړه سره یو ځای کورته ځي.
ددې لپاره چې نرسه پرما بدګومانه نشي او زما ګرو ېږنې پرې ناوړه اغېزه ونکړي نورې پوښتنې مې ترې ونکړې ، زما معلومات دشهلا په اړه همدومره ول ، خو په دې هم ښه پوهېدم چې هغه کټ مټ زما دورکې شوې په څېروه ، که چېرې ددې او رویا پیدا ایښت په یوه وخت کې او یو ځای کې شوی وای نو ما به هېڅ کله هم ګومان نه وای کړی چې دادې شهلا اوسي ، په دې اکر کې چې زه په همدې سوچونو کې ډوب وم ډاکټر را دننه شو او ماسره یې په خبرو پیل وکړ او زما دحال پوښتنه یې وکړه ، دیوې وړې او سرسري کتنې وروسته چې دویم ځلي روغ شوی وم اوهغه دچا خبره دمرګ له خولې بچ شوی وم راته مبارکي وویله په دې وخت کې شهلابېرته راستنه شوه ډاکټر چې شهلا ولیده نو دهغې بلې نرسې سره چې تردې دمه مې دهغې نوم هم زده نه و ، ووتل اوزه او شهلا یې یوازې پرېښودو . دهغوی له تګ وروسته ما غوښتل چې دشهلا سره دخبرو لړۍ پیل کړم ، خو له بده مرغه چې دخبرو کولو توان هم راکې نه و.
هغې زما دملاستې ځای جوړ کړ اوروسته له دې چې پوښتنه یې راڅخه وکړه چې څه شي ته اړتیا لرم او که نه راسره خدای په اماني وکړه او لاړه ، دتللو پرمهال یې ماته وویل که چېرې مې کوم شي ته اړتیا پیدا شوه نو دټالۍ (زنګ) بټن دې ووهم

دهغې له تنګ څخه وروسته مې يوې نا څاپي کرکې ټول بدن محاصره کړ او لامل يې هم همدا چې ددې نجلۍ (شهلا) په ليدلو راته درويا خوږې او ترخې خاطرې را په يا دشوې .

په هرحال په هغه بحراني شېبه کې له هغې څخه مې ډېربد راغلي ول او نور په هېڅ وجه حاضرنه وم چې په دې ساعت کې هغه ووينم.
په همدې موخه کله چې ډاکټر مې خونې ته راغی او زما په کتنې يې پيل وکړ ماورته دخپل ژوند ټوله کيسه وکړه او له هغه څخه مې وغوښتل چې نور شهلا زما دچوپړ لپاره راوانه ستوي او دهغې پرځای يوه بله نرسه زما ددرملنې او خونې ارامتيا لپاره راولېږي ، ډاکټر ومنله او دهغې پرځای يې راته يوه بله ډېره تېزه ، بد رنګه او کم اوسېلې (حوصلې) نرسه راولېږله ، دغه نرسه نسبتاً غمجنه او غوسه ناکه برېښېده.
په هرحال هغه چې هرڅه وه ماته دشهلا څخه ډېره ښه و ، دې نرسې په دېر زړه سواندې زما پالنه کوله. نه پوهېږم چې ډاکټر دې ته څه ويلي ول چې پرما دومره مهربانه وه او ځينې وخت خو به لاساعتونه زما دچپرکټ ترخنګ ناسته وه او ماسره به يې خبرې کولې او ما ډېرکوښښ کاوه چې ددغې غمجنو نتوب او خپګان لامل چې ددغې نرسې په څېرې کې له ورايه برېښېده پيدا کړم ترڅو چې يوه ورځ په خبرو کې دهغې له خبرو څخه پوه شوم چې هغه دخپل بدن دبدرنګ والي څخه رنځ وړي او دخپګان آر لامل يې هم همدا دی. داسې برېښېدل چې هغه ډېره مغروره ده او په هېڅ وجه راځي نه ده چې کوم سړی دهغې دصورت دبدرنګوالي له کبله په هغه رحم وکړي او يا پرې زړه وسوزوي او مينه ورسره وکړي ، نو همدا لامل و چې دې موضوع يې غم لاپسې زيا تاوه.
ددې نرسې دخپګان دلامل په پوهېدو ډېر خپه شوم او دځان سره مې وويل چې رښتيا هم طبيعت څه کارونه کوي ، يوه ښځه دومره ښايسته پيدا کړي چې دحسن ملکه شي او بله دومره بدرنګه شي چې حتی څوک ورته ګوري نه ، او پخپله هم له ځانه وېره کوي او تښتي.
ددې ترخنګ دې ټکي ته هم ځېر شوم چې نومونږي نرسه نه غواړي په دې هکله ترې ډېرې پوښتنې او ګروېږنې وشي. نو دخبرو لوری مې بل لورته واړاوه. بله ورځ هغې دخپل کار په پای کې ، کله يې چې غوښتل له خونې څخه ووځي مخ زما پرلور راواړاوه اوويې ويل: رښتيا ټاکل شوې چې سبا دناروغانو دروحي درملنې په موخه دروغتون په تالارکې يوه غونډه يا کنسرت دڅو خوږ ژبو سندغاړو او هنرمندانو په ګډون جوړ شي ، ستاسې هم

اوس دخدای (ج) په فضل حال لږ ښه شوی او کوای شی چې په دې کنسرت کې ګډون وکړئ ، هغې سره مې ژمنه وکړه چې هرو مرو به ورځم ، سبا زه سره دځو نورو ناروغانو چې لږ څه یې حال ښه شوی و دروغتون ځانګړې شوې تالار ته چې کنسرت په کې ترسره کېده ورغلو ، دې کنسرت ته دهېواد ډېر تکړه او پېژندل شوي هنرمندان راغلي ول چې دناروغانو لخوا په خورا چکو چکو او چیغو بدرګه شول.
په دې وخت کې ناڅاپي ویاند خبر راکړمېرمن شهلا چې دروغتون یوه ډېره لایقه او ماهره نرسه ده او مېړه یې چې یو پېژندل شوی ویلون غږونکی دی غواړي په خپل خواږه او زړه راښکوونکي اواز ستاسې چوپړ په پاریو څو خوندورې سندرې ووایي.
شهلا دخلکو دهاها او بدرګو له منځه ددریځ مخې ته جګه شوه او ترځنګ یې یو بل سړی هم روان و چې وروسته خلکو وویل داپې نامزددی ، دواړو په ګډه په خپل زړه راښکونکي اواز سندرې ویل پیل کړل.
دشهلا نازک او زړه راښکوونکي اواز دباور وړنه و ، مخکې تردې مې هم دشهلا داواز په اړه ډېرې ستاینې اوردېدلې وې خو هېڅ کله مې فکر نه کاوه چې دهغې اواز دې دومره زړه راښکوونکي ، جذاب او خوندور وي.
هغې په دومره شور او زوږ سندرې ویلې چې هرڅومره کلک او سخت زړه یې نرماوه کله یې چې لومړۍ سندره پای ته ورسېده نوخلکو دومره بدرګه کړه او دومره چکې چکې یې ورته ووهلې چې ترډېره یې دتالار فضا نیولې وه ، نو همدا د اورېدونکو غوښتنه وه چې هغې څو نورې سندرې هم وویلي ، بیا هم ګډونوالو ټینګار کاوه چې څو نورې سندرې هم ووایي خو شهلا بخښنه وغوښته اوورته یې وویل چې تردې زیات وخت نلري ، او هیله یې وکړه چې ترې خپه نشي ، په داسې حال کې چې بیا هم خلکو په ځټاکو بدرګه کوله ددریځ څخه راښکته شوه.
کله چې کنسرت پای ته ورسېد زه هم دخپلې خونې پرلور روان شوم په داسې حال کې چې دخپلې کړنې څخه چې دنرس شهلا په برخه کې مې کړې وې ډېر پښېمانه وم.
دشهلا اواز پرماڅوره اغېزه کړې وه دهغې اواز یوه نغمه او یو ترنګ و چې دزړه له تله یې اوبه څښلې او دحنجرې له لارې یې زړونو ته ژوند ورباښه. دهغې اواز دومره خوندور او زړه راښکونکی و چې ما په رښتینی توګه ځان دهغې داواز مین باله.

ځيني وخت دا شونتيا هم شته چې ځيني لاملونه په انسان ژوره اغېزه وښندي او ورسته دهماغې لاملونو پروړاندې دانسان اند بدلون ومومي ، دشهلا په اړه ما هم همداسې يو اکر درلود او اند مې دهغې په اړه په بشپړ توګه بدل شوی و .
حيران وم په دې چې هغې ددې دومره زړه راښکوونکي اواز سره سره ولې دسندرو فن نه وټاکلی یا ولې سندر غاړې شوې نه وه ، شايد کوم لامل به يې درلود چې زه يې په اړه نه پوهېدم له هغې ورځې وروسته نور ما دشهلا څخه تېښته نه کوله ، بلکې ليوال وم چې دهغې سره خبرې وکړم خو کله به چې موقع لاس ته راغله او دواړه به سره مخامخ شونو هغه به زما له مخې تښتېده او هڅه به يې کوله چې له ما سره مخامخه نشي.
سره ددې چې هغې ته مې ځوځلې ځواب وراستولی و او دغلط پوهېدنې څخه مې په کراتو کراتو بخښنه غوښتې وه خو هغې بيا هم ددې ټولو خبرو سره سره ما سره سم چلند نه کاوه دې اکر تر ډېره ادامه درلوده ، ترڅو چې يوه ورځ ډاکټر زما دکتنې لپاره راغی کله يې چې زما دوسيه او کتنه (معاينه) بشپړه کړه ويې ويل:
((خوشحال يم په دې تاسې ته خبر درکوم چې ستاسې صحت په بشپړه توګه ښه شوی دی او تاسې کوای شئ چې کورته ولاړ شئ !))
ددې لپاره چې يوځل بيا په بشپړه توګه ښه شوی وم ډېر خوشحاله وم ، ځکه پوهېدم چې نورمې دناروغې مهال پای ته رسېدلی دی. غوښتل مې چې ژنګه دروغتون څخه رخصت شوم ، ولاړ شم او دځان لپاره کارپيدا کړم او په دې توګه وکولای شم خپل ژوند بيا له سره جوړ کړم. په همدې موخه مې دډاکټر څخه هيله وکړه چې دهماغې ورځې پرمازيګر ماته رخصت راکړي. ډاکټر هم اړوندو څانګو باندې په دې اړه ماته امر راکړ. دهغې ورځې له غرمې وروسته مې خپلې جامې دروغتون له دفتره واخيستې او وروسته دخپلو ګاونډيانو ناروغانو خونوته دخدای په امانۍ په پار ورغلم او رورروسته له هغې څخه دنرسانو خونې ته هم ولاړم ترڅو دشهلا اويو شمېر نورو نرسانو سره خدای پا مانې وکړم له نېکمرغه شهلا هم په خونې کې وه او څنګه يې چې سترګې پرماولېږېدې ، بې له دې چې څه ووايي له خونې بهر ووته او زما دخبرې ځواب چې دخدای په امانۍ لپاره راغلی يم همداسې پاتې شو.
په داسې حال کې چې دشهلا ددې کار څخه سخت ناخوښه شوی وم نورو نرسانو ته ورغلم او دخدای په امانۍ ترڅنګ مې ځانګړې مننې هم له هرې يوې څخه وکړې او بخښنه مې

ترې وغوښته چې زما سره په دې دومره وخت کې په تکلیف شوې وې، وروسته له هغې همداسې ترو ((مستقيماً)) له روغتون څخه ووتم.
کله چې د ورونو (دروازو) له چوپړ کوونکو سره په خدای په امانۍ بوخت وم ، يوه نرسه په منډه ، منډه راغله او يو ورليک يې ماته راکړ او راته يې وويل چې شهلا راکړی دی.
ما هغه په جيب کې واچاوه او دچاپړاسيانو سره دخدای په امانۍ نه وروسته د روغتون څخه ووتم.
دروغتون څخه بهر آزادې هوا ماته يو ډول ځانګړی خوندراکړ چې زما روح يې تازه کړ ، داسې مې انګېرله چې ژوند په خپل طبيعي اکر پرمخ ځي او هرڅوک په خپلو کارونو بوخت ول ، دپنځ څرخ هماغسې په خپل اکر ګرځېده او دانسانانو برخليک يې لټاوه ، دهغو انسانانو چې ډېری يې دژوند له خوږو او ترخو سره بلد نه وو او هماغسې په احمقانه توګه يې خپلو هڅوته دوام ورکاوه ، چې دتل لپاره ژوندي پاتې شي !!
زه هم ديو ډېر وخت بستربدو ، ستونزو ، اوکړاونو څخه وروسته دهمدغې خلکو په منځ کې بېرته په عادي اکرراغلی وم ، دهغو انسانانو په منځ کې چې سره يو ځای اوسېدل ، خيانت يې کاوه يو دبل پښې يې وهلې ، يو له بل سره يې ښه کول ، يو له بل څخه يې غچ اخيسته او بالاخره دا چې خپلې موخې ته درسېدو په خاطر يانې يوازې دژوندي پاتې کېدو په پارنه بلکې دژوندکولو په پار وو راغلی وم.
حتیٰ داسې انسانان هم په دې ټولنه کې ژوند کوي چې يوازې دانسان نوم لري نور هېڅ ډول سپي توب او لوفري ترې پاتې نه ده .

زه هم ديو څه وخت وروسته بېرته همدې ټولنې او همدې انسانانو ته چې هم ښه او هم بد په کې اوسېدل راغلی وم. په داسې حال کې چې برخليک لاهماغسې زما په ژوند لوبې او نخرې کولې.

اتم څپرکی

هغه شپه زه دويم ځلې هغه ميلمستون ته چې ترمخه مې په کې ځان ته خونه په کراه نيولې وه ورغلم خو داځل يې هغه خونه بل چاته په کرايه ورکړې وه او ماته يې بله کوټه راکړه کله چې کوټې ته لاړم نو يوه شېبه خو همداسې په کوټې کې بې موخې ګرځېدم راګرځېدم څه شېبه وروسته دکوټې په يوه کونج کې کښېناستم او په ښه ژور سوچ کې ډوب شوم تېر شوی ژوند راته په ياد شو يوه شېبه خومې بې واکه وژړل، داسې ګومان مې کاوه چې ممکن په ژړا مې لږ زړه سپک شي او څه غم مې کم شي.

خو له بده مرغه چې اوښکو مې هم زړه ته تسکین رانکړ ، دغم مراندو مې لاهماغسې زړه سکونده ، او په ارام یې نه پرېښودم ، په همدې وخت کې ول چې ناڅاپي د ((شهلا)) لیک را په زړه شو ، هغه مې له جیب څخه رابهر کړ او ومې لوست ، هغې په دې لیک کې د ډېرسپما څخه کاراخېستی و او خُلاصه یې لیکلی و چې داسې و : پرون زموږ نامزدي لغوه شوه ، که غواړې چې ما ووینې نو زما پته داده ... دوه درې ځلې مې کاغذ واړاوه راواړاوه خو نور څه په کې نه ښکارېدل ، دشهلا ددې کار څخه چې یو دم یې خپله ګروهه بدله کړې وه ، ډېر خوشحاله شوم او په داسې حال کې چې حیران هم وم لیک مې ونغښت او دخپل پطلون په لاندېنې جیب کې مې کېښود او دامې دځان سره وپتییله چې که چېرې وخت راسره پیداشو او مناسبه موقع په لاس راغله نو یوځل به سرورښکاره کړم په هغه شپبه کې مې بېلابېلو او ډول ډول فکرونو ذهن محاصره کړ ، کله خو به مې وویل چې همدا اوس دشهلا کورته ولاړ شم اوورته ووایم چې ما نور ددې اکره وژغوري ، ددې لپاره چې دا درویا سره کټ مټ ورته والی لري نو زما سره دې واده وکړي چې درویا یاد پرې تازه کړم او په دې پلمه به زړه ته مې هم تسکین وشي.
خو ډېر ژر پښېمانه شوم او دیو ډول نا اشنا کرکې احساس به مې وکړ او ددې لپاره چې هغې تردې کچې درویا سره ورته والی درلود نو ما به رنځ وړ ، سربېره پردې کله چې زه په روغتون کې بستر وم او ددې کړنې به را په زړه شوې نو نور به هم پسې غوسه شوم ، نو همدا لامل و چې په دې شپه مې دهغې کورته له ورتګ څخه ډډه وکړه او داکار مې دګاندې مخپتیینې لپاره پرېښوده ، وروسته تردې دسلګونو سوچونو سره په خپل ځای کې پریوتم او سکریټ مې ولګاوه ، خو لکه څنګه چې ټوله ورځ ګرځېدلی وم او بې ګچې مې دستړیا احساس کاوه نو سکریټ مې په نیمایي کې مړ کړ او یوه شېبه وروسته په درانه خوب ویده شوم.
دهمدې شپې پر سبا دنورو ورځو په پرتله چې هره ورځ به روغتون کې راپاڅېدم ناوخته راوېښ شوم ، دمخ او لاسو وینځلو اودغه راز دسهار چای څښلو وروسته له میلمستونه رابهر شوم ، تصمیم مې ونیو چې لږ دښار په پراخه ارتو ، اوښایسته پارکونو او ځایونو کې وګرځم ، تر څو ددې څو روځو دناروغۍ ستړیا او خپګان چې ماپه روغتون کې تېرکړې وجبران کړم اولږخپل پام هم غلط کړم ، دهمدې مخپتیینې په پارلومړی ((نادري)) پارک ته ولاړم ، وروسته له هغې چې هغه ځای مې په بشپړه توګه وکوت داسلامبول پارک له لیارې لاله زار پارک ته ولاړم ، په دې ځای کې د موټوټګ راتګ ، دلاسي

پلورونکو شور او هاها ، دکورونو ، مغازو ، او په سلگونو نورو شیانو موجودیت چې په ټولنه کې یې یو خاص ډول نظام جوړ کړی و ډېر خوند راکړ ، ځکه زه ډېر وخت دروغتون په ارامه او زړه نیونکي چاپېریال کې رابنکېل شوی وم او اوس آزادۍ فضا ډېرخوند راکاوه.
ډېره شېبه دخلکو په منځ کې یوه خوا اوبله خوا وګرځېدم ، آخر مې تصمیم ونیو چې دوخت تېرولو لپاره سینما ته ولاړشم چې په همدې نږدیو کې وه ، سینماته ولاړم خو دفلم پیل کېدو ته لاوخت پاتې و نو ځکه دسینما اجاره دارانو هم ټکټونه نه خرڅول او په تمه ول ترڅو وخت یې راورسېږي ماهم ددې لپاره چې نوبت مې نیولی وي ډېر لیرې ولاړ نشوم او په سینما کې مې دلګول شویو انځورو نو په لیدلو پیل وکړ ، وروسته له هغې دمیوې داوبو یوه دوکان ته ننوتم ، ترڅو دفلم پیل کېدو پورې همدلته کښېنم او اوبه به هم وڅښم ، خو دمیوې اوبه مې لانه وې څښلې چې په ولې مې یو لاس کېښودل شو ، کله مې چې مخ شاته واړاوه نوحمیدوچې دیوې ډېرې ښایسته نجلۍ سره څنګ په څنګ او لاس په لاس راته مخامخ ولاړو ، یو بل ته مو سره غېږه ورکړه او مخونه مو سره مچې کړل ،وروسته له دې هغه ، هغه نجلۍ چې ورسه څنګ کې ولاړه وه او دخپلوانو له ډلې څخه یې وه ماته راوپېژندله دحمید له لیدلو څخه ډېر خوشحاله شوم که ربښتیا ووایم نودروغتون دفارغېدو څخه وروسته مې ښه حال نه درلود او بله دا چې دهغه ډېر پوروړی هم وم نو ځکه یې لیدوته نه ورتلم ، نو په همدې موخه کومه ښایسته او نازکه نجلۍ چې دهغه سره ولاړه وه ما دهغې له کبله په خپله خوله مهرولګاوه او دخبرو وار مې هغه ته ورکړ ، ډېر ټینګار یې وکړ چې سره یو ځای واوسو ، دناکامه مې ومنله په یوه ټیکسي کې سپاره شو او هغه نجلۍ مو خپل کورته یې ورسوله او دخدای په امانۍ نه وروسته حمید بار بار خپګان څرګند کړ چې ولې مې ددې پوښتنه په دې دومره وخت کې نه ده کړې نو په همدې کې دحمید په نغوته دپهلوي واټ ته ولاړو ، بیا هم دحمید په غوښتنه یو رستورانت ته ننوتلو او دډوډۍ فرمایش یې ورکړ ترڅو چې ډوډۍ رارسېده ماټول هغه څه چې پرما تېر شوي ول حمید ته کیسه وکړه.
وروسته دډوډۍ له خوړولو یوه شېبه غلي او بې خبرو کښېناستو ، حمید په داسې حال کې چې سترګې زما په وجود کې خښې کړې وې بې له سریزې وویل:
((ربښتیا بهمنه ، دبستر په وخت کې دې کله ورځپاڼې هم لوستلې ؟))
((نه ، ډېر کم))

يوه شبېه يې چوپتيا غوره کړه او وروسته له هغې په داسې حال کې چې ديوې کرغېړنې خبرې څرګندتيا يې کوله ، وويل : ((بهمنه غواړم يوه پوښتنه له تاوکړم ، آيا اوس هم دپخوا په څېر له رويا سره مينه کوې ؟)) البته که څه هم هغې زه هيرکړی يم ،خوزماتل په ياده اوتل يې ستايم.

غواړې داډېر وخت چې دې نه رويا ليدلې اونه يې له حاله خبريې په باره کې ځينې معلومات ترلاسه کړې اودرته يې وواېم ،که غواړې چې درته يې وواېم نوترهرڅه دمخه به راسره ژمنه کوې چې ناکراره کېږې به نه ،اونه به هم کومه ګډوډې را منځته کوې.

فکرمې وکړ چې شايد داحمد اوروياداوده په هکله راته څه وواېي په همدې موخه مې ورته وويل اوورسره مې ژمنه وکړه چې نه خپه کېږم.

بيايې هم مکث وکړ داسې برېښېده چې ګواکې ډارېږي خوزه يې چې په اکر پوه شوم اوګومان مې کاوه داحمداورويا دواده په اړه راته څه وايي نوپه کراتو ،کراتومې ورسره ژمنه وکړه اوټينګارمې وکړ چې هېڅکله نه خپه کېږم ځکه مې قسم هم وکړ په يوډول ناباوري مې ژمنه ورسره وکړه ،ځيرځيريې راته وکتل ورسته له دې يې کوښښ کاوه چې خپل عادي اکروساتي يوه شبېه خويې حاشيه رويې وکړه دمرګ اوژوند په هکله يې خبرې وکړې اوويل يې چې موږټول بويه په مرګ ګروهه ولرو ځکه يوه ورځ نه يوه ورځ ټول مرو ،زه پوه شوم چې دی حاشيه رويې کوي او غواړي چې ددې لارې بالاخره آره خبره چې درويا اواحمد واده دی راته وکړي ، نوځکه هم ما بيا هم ټينګاروکړ اوقسم مې ياد کړ چې زه هېڅ ډول ناکراي نه کوم ، نوهيله کوم چې، خبره ډېره اوږده نکړي اوخپله موخه راته ووايي داځل يې به تشويش وويل: څه وخت مخکې مې په کور کې ورځپاڼه لوسته چې ناڅاپه مې داحمد اورويا په نامه ديو هلک اويوې نجلۍ په انځور سترګې ولګيدې خبره ،مې ورته دټوکې په ډول غوڅه کړه اوورته مې وويل : (اوورسره ليکل شوي ول چې دواړو واده کړی دی !).

(نه ليکلې يي وچې ، په ډيره ناکرارۍ يي بياهم مکس وکړ !)

ومې ويل: (څه يی ليکلې ول ؟)

(ليکلې يي و .....هغوی دواړه په يوه ترافيکې پېښه کې مړه شوي دي ! !)

مايوسانه اوپه نه باورۍ مې وويل:

(مړه شوي دي ؟ !)

(ياني رويا مړه شوې ده ؟)

(له بده مرغه هوکې هغه مړه شوه اوپه ډېر ویاړ هم مړه شوه)
ددې ناڅاپي خبرله اوریدو څخه ډېر ناراحته شوم ،یوډول اذیت اولړزې مې ټول بدن محاصره کړ ،غاښونه مې سره جنګېدل ،غوښتل مې چې په خپل ټول توان سره چیغې ووهم اووژاړم خو اوښکې مې هم وچې شوې وې.
په ډېرې ستونزې مې خپلې شونډې خلاصې کړې اوله حمید څخه مې پوښتنه وکړه
(آخر څنګه مړه شوه ؟)
وروسته له دې چې ځواب ته په تمه شم خپلو خبروته مې ادامه ورکړه اوورته مې وویل: نه ،هېڅ کله نه ،زه باور نشم کولای ،هغه وخت مې نولاسونه مخ ته ونیول اوپه چیغوچیغو مې وژړل اوحمید ته مې په ژړا ژړا کې وویل :عجیبه بد بخته انسان یم ،عجیبه مسکین اوبې وزلی انسان یم او.... !
حمید چې زما اکرولید نوزما په ډاډ ګیرنې یې پیل وکړ اوکوښښ یې وکړ چې ما غلی کړي اویا مې پام بلې خواته راواړوي خونه کېده ،که هر څومره مې کوښښ وکړ چې زړه تسکین کړم نه کرارکېده ،آخر حمید اړ شو اوراته یې وویل غلی شه بهمنه ،کوښښ وکړه چې ځان کنټرول کړې اودرستورانت نظم وساتې.
ما هم ددې لپاره چې حمید سره مې ژمنه کړې وه اوقسم مې هم یاد کړی و نو سره ددې دومره ډېرو ستونزو اوغمونو مې کوښښ وکړ چې ځان کنټرول کړم او ټول بوج په خپل زړه واخلم:
وروسته مې له حمیدڅخه وغوښتل چې ټول بهیر راته په بشپړه توګه په تفصیل سره ووایي هغه هم چې په تاسف سره سر ښوراوه ،پېښه یې راته داسې بیان کړه:
څه وخت مخکې مې یوه ورځپاڼه لوسته چې ناڅاپه مې د پېښو په مخ کې داحمد اورویا انځورونه ولیدل چې ورلاندې لیکل شوي ول : دوه ځوان نامزادان چې دخپل واده دکارونودترسره کولو لپاره ښارته روان ول په یوه ترافیکي پېښه کې دشیراز په ښارکې خپل ژوند له لاسه ورکړ.
په داسې حال کې چې په ورځپاڼوکې خبریالانو دشیرازاواصفهان دلارې خبرورکړی ؤ رویا دموټر جلب ته ناسته وه چې په یوه نامعلوم لامل دشیرازاو اصفهان دلارې په منځ کې موټر یوې کندې ته دلوړې مورې څخه لویدلې او وروسته یې اور اخیستی دی چې په دې اورکې دواړه سوځېدلي اومړه شوي دي.

ځېړونکو دپېښې لامل دموټردسرعت تېزوالی اود ډرېوربې احتیاطي ښودلې ده ،
دڅېړنکو په اند پېښه دموټر تېزوالی اودرویا بې احتیاطي وه چې کندې ته خطا شوی دی
اودواړه مړه شوي دي ،خودمرګ څخه يي درې ورځې وروسته يو ليک زما لاس ته
راورسېده ،ډېرتريخ اوزړه دردونکی لیک ؤخو حقیقت تل بویه ومنو ،یانې درویا پېښه
دپولیسو اوڅېړونکو په اند یوه ترافیکي پېښه وه خو آره خبره داده چې دایو تصادف نه
بلکې پلان شوی کارؤاوپه قصدي توګه شوی دی ؟
دغه لیک رویا دشېراز له تګ څخه مخکې زماپه پته رالیږلی ؤ، اوکله چې مالیک
پرانیست نو پوه شوم چې لیک ستالپاره لیکل شوی دی ،خو لکه څنګه چې له تا څخه
خبرنه وم اونه دې راته پته معلومه وه نو لیک مې دځان سره وساته په دې وخت کې
حمید یولیک د خپل څنګ کې وړ بکس څخه راوکېښ اوماته یي راکړ په چټکۍ سره مې
لیک پرانیست اوپه لوستلو مې پیل وکړ ،رویات په دې لیک کې د سلام اونېکوهیلو
څخه وروسته داسې لیکلې ؤ: زما ګرانه بهمنه ،ژوند ژر یا وروسته پای ته رسېږي اوموږ
ټول به یوه ورځ مړه شو ، یو شمېر په ما شومتوب کې مري ،یو شمېر په ځوانۍ کې اویو
شمېرهم په زړه ښتا وبوډاتوب کې ،خو هرومرو بویه مرګ ته تسلیم شو .
مرګ حتمې دی اوله انکار کولو څخه یي ځان تېرویستل نه دي په کار،موږ بویه په نړۍ
کې هرڅیزته دفناکېدونکوپه توګه وګورو ،حتی مینه هم په دې دومره شور ،زوږ
اولړمون خورئ سره یوه ورځ پای ته رسېږي خو ځینې داسې خلک هم شته چې ربښتیني
مینه کوي خاطرۍ یې ژوندۍ پاتېږي ،اودخپلې مینې یادګار غواړي دتل لپاره ژوندی
اوتل پاتې وساتي نوزما هیله داده چې زموږ مینه هم همداسې تل پاتې واوسي.
ماپه خپل تېرلیک کې چې تاته لیکلې ؤداسې لیکلې ول چې خپل ژوند ته په عادي توګه
دوام ورکړه او دامې هم ویلې ول چې ما داحمد سره کوژدنه کړې ده ،نو اوس ټاکل شوې
چې موږ په دې نږدېو کې تهران ته ولاړ شو اوهلته دخپلو څوخپلوانو اوملګرو سره ووینو
او وروسته له هغې دخپل واده په پار یو ښارته ولاړ شو اوښه په درز کې واده وکړو .
حتی په دې کچه چې دواده دسپین کمیس سره چې داسمان دپرښتو جامه ده سره سره هم
دخپل مېړه سره یو ځای واوسم چې داکار ما زوروي او رنځ ترې وړم.
شاید تاته ترننه پوې داپوښتنه راولاړه شوې وي چې داحمد سره زما اړیکې دومره
ټینګې شوي دي چې زه دې وېرکړی یم ،خو ډاډه اوسه ،هېڅکله به پرې نږدم چې احمد
خپلې موخې ته ورسېږي ،ما تصمیم نیولی دی چې یا تا سره ژوند وکړم او یا مړه شم ،خو

اوس چې په دې ونه توانېدم چې ستا سره ژوند وکړم نو مرګ مې غوره وباله ، نه پوهېږم چې څنګه ددغې ستونزمن او کرغېړن ژوند څخه ځان خلاص کړم خو په هر حال دا کار کوم.
ډاډه اوسه دالیک به هغه وخت تاته درولېږم چې زما مرګ ته نور ډېر کم وخت پاتې وي او هغه وخت به یې ته ترلاسه کړې چې زه نوره په دې نړۍ کې نه اوسم ،خو لکه څنګه چې مې په مخکینې لیک کې درته لیکلي ول ،حتی راضي نه یم چې زما لپاره یوه اوښکه هم تویه کړې اوتاته زموږ په پاکې مینې قسم درکوم چې هرکله دې کومې نجلۍ ته زړه لیوالتیا وښوده هغې سره زما په خاطر دمینې تار وځغلوه اوزموږ دګډ ژوند مړې خاطرې پرې راژوندۍ کړه اوپه دې هم ډاډه اوسه که چېرې تا داکار وکړ نو زما روح به ارام اوسي.
بهمنه ،پوهېږم چې ته زما د رضایت لپاره دا کارکوې او هرومرو یې کوې ،خو هیله کوم چې داسې کوم تصمیم ونه نیسې چې زما روح په عذاب کړي.
زه غواړم چې ته خپل ژوند ته ادامه ورکړې اوتړلوته دا زبات کړې چې سره ددې چې لومړی ما اوبیا زمانې دې وزرې درماتې کړي دي خو ته دا توان لرې چې خپل ژوند ته په سمه اوعادي توګه ادامه ورکړې او دپخوا په څېر یې پرمخ بوزې.
رښتیا هم به تړلنه کې ډېری داسې پېښې پېښېږي چې انسان دخپل قانوني حق څخه محروم کوي چې دابې عدالتې دژوند په هره برخه کې لیدل کیږي.
او آر لامل یې هم دادی چې ډېر بې باکه اوچړوس خلک دمقام ،ځوکۍ ، پیسو ، او......ترلاسه کولو په موخه داکارکوي.
خوزما ګرانه بهمنه ،ډاډه اوسه چې دخدای ج عدالت تل په دې نورو قوانینو او عدالتونو حاکم وي ،اوهغه کسان چې دخپلو کټو لپاره دنورو ګټې او ژوند ته زیان رسوي په دې دې پوه شی چې یوه ورځ یې آخرمرګ سرته راځي ،اوهغه وخت مجبوردی چې ژوند سره یاپه خوښه اویاپه بې خوښۍ مخه ښه وکړي ،خو په یقیني توګه په دې نړۍ کې دښو اوبدو کارونو نوم تل ژوندی پاتېږ ي،زما کورنۍ هم اړه ده چې زما ترمرګ وروسته په دې ننګ اوغیرت سره چې زما په برخه کې یې کړې دي نوم ژوندی پاتې شي.
په واقعیت کې دا همغوی (کورنۍ) ول چې زما ژوند یې را خراب کړاوزه یې دخپلو غوښتنو قرباني کړم ،خو همدا مرګ ؤچې زه یې له دوی څخه وژغورلم اوهېڅ کله ددوی غوښتنوته تسلیم نشوم او اوس دادی نږدې دی چې په ډېرې سرلوړې ور ودانګم اودتل لپاره ځان ددې لانجمنې نړۍ څخه فنا کړم.

زیات له دې درته نور مزاحمت نه کوم اودیوه ښه ژوند هیله درته کوم اوداهم باید ووایم چې نه پوهېږم په کوم ساعت او په څه ډول خپله طرحه پلې کوم.خو په هرحال دالیک به زما ترمرګ وروسته تاته دررسېږي !

دا مه هیروه چې ما په تا باندې په خپل مخکیني لیک کې ژمنه کړې وه اوقسم مې درباندې کړی ؤ چې ته به زما خبره منې اوزما ترمرګه وروسته به خورا وړوکی غبرګون هم نه ښکاره کوې ،داځکه چې که سبا خدای مه کړه ته کوم عادي کار هم وکړې خلک به زموږ په مینې باندې ملنډې ووهي اوډرامې به پسې جوړوي او ډاربږم لا په دې چې خلک به وایي ما دخپلې بد نامۍ تاب نه درلود نوځکه مې ځان وژلی دی ،نوجوته ده چې ته دخلکو دا توهین زما په برخه کې نشې زغملای ،زه مطمینه یم.

ښه ګرانه له تاسره خدای ج په امانې کوم ،اوستا څخه هیله کوم چې دټولنې دخلکو په اند زه نامزد لرم نودې لیک ترلوستلو ورسته دالیک وسوزوه.

هغه څوک چې تل تا نه هیروي (رویا)

دلیک ترلوستلووروسته مې بدن ټول کلک خوږېده اودکرکې اور مې په وجود کې مړ شو ،اوس راته هرڅه څرګند شوي وو.

رویا زموږدپاکې مینې ددرناوي په پار دموټرچلولو په وخت کې په قصدي توګه موټرکندې ته ورمخامخ کړی دی اودخپل ځان په مرګ یې دخپلې مینې ټینګښت اوپایښت څرګند کړی دی.

هغې دهغه قسم په اړه چې زموږ دمینې په هکله یې راسره کړی ؤ اودخپلې دوستې په هکله چې تردې دمه ما غلطه انګیرله ،ځان قرباني کړئ ؤ.

هغې لکه څنګه چې یې په خپل لیک کې لیکلې ول ددې دردونکې اوزړه زورونکي ژوند څخه دابدیت پرلوروردانګلې ول ،خوزه لاتراوسه دهغې په خوښه اوهیله ژوندی ګرځېدم اوپه دې کارمحکوم شوی وم یا داسې ګومان مې کاوه چې ګواکې دهغې اواز مې په ټول بدن اورېده چې چیغې یې وهلې : (زما ښایسته ګله ،که سل کاله وروسته مې هم قبر راوسپړې اوزړه مې شته وي ،نووبه ګورې چې پرې لیکلې یې دي: یوازې له تا سره مینه کوم)

رښتیا انسان دژوند دپېښوپروړاندې څومره کمزوری دی اورښتینې مینې په هکله هم.

انسان هرکله دخپلې رښتینې مینې لمبې په یو ډول نه یو ډول بلوي خو د زمانې تاړاکونه اوتېره بادونه یې په ډېر ناړامه توګه مړه کوي.

رویا هم دمینې یوه لمبه وه چې دمرګ په رارسیدوسره یې دتل لپاره مړه شوه اوزه اوس یوازې دژوند ترخواوتیارو ته پاتې شوم اوترهغې به په همدې تیاروکې اوسم څوزه هم تیاره شم اووجودمې ددې نړۍ څخه پناه شي.

قسم یادوم چې دژوندپه دې تیاروشپېوکې مې دمرګ غوښتنه کوله ،غوښتل مې چې مړشم اودژوند ترپایه پورې نور همداسې ستونزې ونه وینم ،خوکله مې چې درویادلیک کرښې راپه زړه شوې نو ځان ته به مې ډاډ ورکاوه اوکوښښ مې کاوه چې اوس لپاره دمرګ غونډله (جمله) له خولې څخه وغورځوم اوهیره یې کړم ترڅوپه دې توګه وکولای شم درویاغوښتنې اوهیلې ته مې درناوې کړې واوسي.

نه پوهېږم چې رویا ولې زماد داسې اکرپه هکله اند ونکړاوولې یې زه دخپل مرګ وروسته داسې پرېښودم اوپه دې توګه یې وغوښتل چې زه دژوند ترپایه همداسې غمونه وزغمم ،په داسې یوه دردېدونکې شپه کې مې څه کولاتی شول چې وکړم ما دخپل ژوند یو ډېرارزښتمن څیزاوکس له لاسه ورکړی ؤ ،ولې باید زه ژوندی پاتې شوی وای ؟

ځواب مې خپلوپوښتنوته نه پیداکاوه ،یوازې داچې لکه څنګه چې هغې ویلې ول چې ژوندی پاتې شم اوغمونه وزغمم څویوه ورځ زه هم دهغې په څېردې فانې نړۍ څخه دتل لپاره کډه وکړم.

کله چې مې دا اند وکړنوناڅاپه مې په کټ کټ او چیغوچیغو په ژړاپیل وکړ،داسې چې هرڅوک زموږ مېز سره نږدې ناست ووزموږمیزته ځیرشول ،حمید چې زما دا حال ولید نو زما لاس یې ونیو اودپیسو دورکولو وروسته یې درستورانت څخه بهر راویستم.

هېڅ څیز د پخواسره توپیرنه درلود یوازې ماتوپیرکړی ؤ،ځکه زه اوس ذلیل او مسکین شوی وم اودیوساعت مخکې خوښۍ اوسوکالۍ ننبه راکۍ اوس نه برېښیده ،زړه مې سخت راښکېل شوی ؤ اوسترګومې هم تورکاوه ،شاید که حمید له ما سره نه وای ځوځایونوکې مې چې واک له لاسه ورکړنوولیدلی به وای .مرال مې دیوساعت مخکې سره ځمکې او اسمان توپیردرلودهیله مې کوله چې ای کاش هغه شپه چې دساقي خانې په یو کونج کې بې سده شوی وم اوډاکټرانوروغتون ته بولی وم اوبسترکړی یې وم چې داکارېې نه وای کړی اوهلته ترسهاره مړوای څومره به ښه ؤ ،خوافسوس چې داکار ونه شو.

درویا له مرګ نه وروسته به ژوندماته څه خوند راکړی وای یا څه ارزښت به یې راته درلودای ،دهغې مرګ اوداسې په نره مرګ یوځل بیازما په زړه کې حماسي مینه

راژوندی او په ولولو کړه او داسې مې وپتییله چې په دې زمانې کې هم داسې خلک شته چې د ربښتینولۍ او مینې لپاره ځان قربانې کوي.
درویا مرګ زما زړه اوجرات دواړه ووژل ،اودا احساس چې زه به وروسته هم ژوندی پاتېږم ډېردردولم اوکړولم ،اودتل لپاره به مې ژړل ،خوحمید به راته ډاډ راکاوه ،نه پوهېږم چې په دې ورځ به په دې لار څرنګه دحمید سره تللی وم خوځیروم چې حمید په بشپړه توګه په پوره هوښیارۍ زما کړوو ړوته ځیردی.
حمید په دې شپه پرېښودم چې میلمستون ته ولاړشم اوخپل کورته یی بوتلم ،شپه مې دحمید په کورکې په ډېرتکلیف اوستونزی سره سباکړه.
ټوله شپه ویښ وم اوخپلې تېرې خوږې خاطرې مې راپه یادولې ،اودهغوی په را یادولوبه دمره ناکراره شوم چې نږدې ول لیونی شم.
دسهارپه وخت کې چې حمید وکتل ډېرپه ستونزه کې راښکېل یم نودوه ډوله ګولۍ یې راکړې ،که څه هم مانه خوږې خوپه زوره یې رابانې وخوړې اوشېبه وروسته په ښایسته خواږه خوب ویده شوم ،خودې خوب له نورو خوبونو سره ډېرتوپیردرلود ، یانې که خوږهم ؤیوډول غم او رنځ په کې پوښل شوی ؤ.

نهم څپرکی

مهال بې له ځنډه پرمخ تللو ،زما ناکراره روحيې بدلون نه وموندلې ،حتی دورځوپه تېريدوهم ونشوکړای چې زما څخه درويا مرګ وېرکړي ،هره ورځ به مې دهغې اوقهرمانۍ په هکله يې فکرونه کول اودهغې نېکې خاطرې به مې رايادولې او دا چې له هغې څخه راوروسته دهغې په غوښتنه او دالله په رضا ژوندی پاتې وم ډېر رنځېدم ،خوافسوس چې غير دسوځيد واوزغم څخه مې بله چاره نه درلوده ، سر بېره د رويا په مرګ بې کارۍ اووزګارتيا هم رنځولم ،او نورمې ددې مخ نه درلود چې له چا څخه پور واخلم.

ددې لپاره چې هم بوخت اوسم اوهم مې يو څه پيسې لاس ته راوستې وي په چټکۍ مې دکارلټون پسې پيل وکړ اودامې وپتييله چې دهر ډول ابرومنداواعزتمند کار وړاند يزکه راته وشي نوهرومروبه يې کوم چې په دې توګه وکولای شم هم دنده پيدا کړم اوهم خپله ګانده جوړه کړم.

نو لکه څنګه چې ددولتي اوشخصي کارونو څخه نا هيلی شوم د ډريورئ اسنادو (ليسنس) په فکرکې شوم او دهمدغې اسنادوپرپنسټ دډريورۍ په لټه کې شوم که ګوندې کوم ځای کې ډريوري پيدا کړم خو بيا هم له بده مرغه چې حتی په کوم ځاې کې چا دډريور په توګه هم له ځان سره ونه نيولم ،هرځای ته به چې ولاړم نويوازې همدا ځواب به مې اورېده ،زموږ داستخدامي کارلښتليک (لست) بشړ دی اونويو کسانوته اړتيا نلرو.

کله چې دټولو ځايونوڅخه نا هيلې شوم نو ديوکريابۍ مديرپه وسيله مې خپل تعليمي اسناد سره د ډرېورۍ اسنادو دکاريابۍ وزرات ته واستول.

دوزارت په غولي کې ډېرى خلک ولاړوو ،زه هم په نوبت ددوى سره يوځاى ودرېدم ډېر وخت همدلته ضايع شو ترڅو چې راته وار راورسېد ،کله مې چې غوښتل خونې ته دننه ننوزم ،چوپړکوونکې (ملازم) له مټه ونيولم اوراته يې و ويل : ښاغليه ، بخښنه غواړم لاتر اوسه ستاسې وارنه دی رارسېدلې !
وروسته يې يوځوان ته چې د ودانۍ ترڅنګ د پاتخو (زينو) سره جوخت ولاړؤنغوته وکړه ، ما داځوان تردې دمه په نمبرکې نه ؤليدلى ويې ويل (وارد دغه ښاغلي دى نه ستاسې !)
دچوپړکوونکي دې خبرې سخت په غوسه کړم اوپه نارو اوسورو مې پيل وکړ اوپه زغرده مې ددې ملازم نه سروټکاوه ،زما به چيغواوغالمغال دوزارت يومامور خبر شواودخپلې خونې څخه رابهرشو ،کله چې ما ته رانږدې شو نوچپ چپ يې راته وليدل اوبيايې وويل ولې دې چيغې جوړې کړې ښاغليه ؟ چوپړکوونکى ورور‌اندې شو په داسې حال کې چې حق په جانبه څېره يې غوره کړې وه ورته يې وويل چې د دې ښاغلي وار لانه وړارسيدلې اوغوښتل يې چې په زوره دننه شي اواصلاً واردهغه بل ؤخوداچې ما پرينښودنونوموړي په چيغواوکوکاروپيل وکړ.
دچوپړګوونکي له دې درواغوڅخه سخت په غوسه شوم اوډېرې غوسې نه نږدې ؤچې ليونى شم ،په داسې حال کې چې دغوسې نه ټول لړزېدم د ولاړو کسانوڅخه مې مرسته وغوښته اوهيله مې ترې وکړه چې دوزرات مامورته حقيقت ووايي څو رښتيا اودرواغ سره روښانه شې او دملازم دابې ځايه ادعا جوته شي.
خوله بده مرغه د ولاړوکسانو څخه هېڅ چا ګواهې ورنکړه چې حقيقت څه شى دى ، څکه دوى ډارېدل که چېرې ګواهې ورکړي نوداسې نشې چې نوموړى ماموريې کارورخراب کړي اويايې ورته ونکړي.
کله چې پوه شوم چې داټول دډاره څه نه وايي نوپه ناکرارۍ اوغوسه مې ټول حال ورته وو‌ايه اوورته مې وويل چې دا ډارنان دخپل ډارله کبله داکارنکوي اوددې په څنګ کې مې داهم ورزياته کړه چې داچوپړکوونکي دخلکوڅخه بډې اخلي اوخلک بې نمرې تاسې ته درليږې اوزما څخه يې هم رشوت وغوښته خوداچې ما بډې ورنکړه نوداسې جاراوجنجال يې جوړکړچې تاسې ته دا زبات کړي چې زه ګواکې ددې ځاى ارامه فضا خرابوم.

زما خبرې په نوموړي ماموربرعکس غبرګون وکړ اوناڅاپه يې له ګرېوان څخه ونيولم اوليرې يې غوځارکړم ،اوهغه وخت يې امروکړچې سمدستې غونډه جوړه کړي اوزما پروړاندې څه وليکي ،غونډه جوړه شوه او زما پروړاندې يې داسې وليکل چې ماد رسمياتو پرمهال دنوموړي وزارت ديوه پاک اوصادق چوپړکوونکي شخصيت اودندې ته توهين کړی اوهغه مې ګواښلې دی.اوددې ترڅنګ مې دوزارت خانې نظم اوارامتيا ته هم زيان رسولی دی ، ما چې کله داخبره واوريده نورمې بله خبره ونکړه او درېدل راته بې ځايه ښکاره شواودخپل راتګ څخه دې وزارت ته ډېرپښېمانه شوم.
هغوی دجوړې شوې غونډې پربنسټ زه دپوليسوماموريت ته وسپارلم او د پوليسو سرماموربې له دې چې زما خبرې ته غوږ کېږدې ،زما دوسيه يې وليکله او د اجراتو لپاره يې قضايي مقاماتوته ولېږلم.
په څېړنتون (تحقيق خانه) کې مې ټول بهيرهوبه هو اوټکې په ټکې څېړونکي ته ووايه ،هغه هم ځيرو اوپوه شوچې زه رښتيا وايم ،زما پروړاندې يې چل سازي کړې اوهسې خوشې په خوشې يې راته دوسيه جوړه کړې ده ،نوزما پرحال يې ډېرافسوس وکړ او زړه يې راباندې وسوځېد ،نوامريې وکړچې ما ژژترژره خوشې کړي.
کله چې دڅېړنتون څخه بهرراووتم نوبيا هم بې کاره اولالهاند وم يوه شېبه خوپه واټونواوپارکونوکې وګرزيدم اووروسته له هغې ميلمستون ته ولاړم ،کوټه مې دځان پسې کلپ کړه اوپه ژور اند ډوب شوم ،غوښتل مې چې په هرډول کيږي ځانته کارپيداکړم.
په همدې فکرکې ډوب وم چې نا څاپه مې خپل هغه ملګری راپه زړه شو چې ګاراج يې درلوده ،مخکې ما دخپل پلارموټرپه همدې ګاراج کې دراوه اودګاراج څښتن ترحده زيات ماته درناوی درلود،په کراتوکراتويې له ماڅخه غوښتې ول چې که چېرې کوم کاريا ستونزه راته پيدا شوه نوهغې ته ووايم ،سمدستې دميلمستون څخه راووتم او راساً دګاراج پرلوري ولاړم له نېکه مرغه هغه مې په خپل کاري دفترکې پيداکړ دګاراج خاوند زما پر پريشانه اوګډوډ اکر ډېر تعجب وکړ.
بې له مقدمې مې ورته ټول هغه څه چې پرما تېرشوي ول وويل اوله هغه څخه مې وغوښتل چې دشونتيا په صورت کې که کوم کار راته پيدا کولای شي پيدا يې کړي
ويې وپوښتل:
«آيا کولای شې چې په ټکسي باندې کاروکړې ؟»

په خوشالۍ مې ورته وویل:

«هو کې ،بلې !»

ويې ويل:

«ډېره ښه ده سبا سهار دوخته راشه او ټکسې دګاراج څخه بوزه » او ددې ترڅنګ يې څه پيسې هم دپورپه ډول راکړې چې خپل سراوصورت منظم کړم په ډېره خوشالۍ مې دګاراج خاوند څخه چې کوم کار يې ماته پيدا کړی ؤ ،مننه وکړه اوسره مې دخدای په اماني هم وکړه اوبېرته ميلمستون ته راغلم داچې دومره مودې بې کارۍ وروسته مې کار پيدا کړی ؤ ډېرخوشاله وم ،په دې توګه ما اوس کولای شول چې سر دسبا څخه کاروکړم اودخپل ژوند رکودي اکړپای ته ورسوم.

بله ورځ مې خپل سراوصورت منظم کړ اولږدوخته له خوبه راويښ شوم اوراساً دګاراج پرلوولاړم ،دګاراج خاوند يو وړوکې ټکسي زما په واک کې راکړ اوزه هم بې له ځنډه دموټر په چوپړ بوخت شوم.

سره ددې چې په لومړيو کې مې دښارځينې سيمې نه وې ليدلې اويا نه وم بلد خو وروسته ،وروسته چې وګرځېدم بلد شوم اوپه داسې شرايطوکې مې چې کوم کارپيدا کړی ؤ ترې خوښ اوراضي وم.

لسم څپرکی

شپږمیاشتې په همدې ډول تېرې شوې ترڅویوه شپه مې غوښتل چې چلوکباب وخورم دچلاوکباب هوټل سره نږدې یوه دتورټکرې ولاښځه ولاړه وه اولاس یې راکړکه څه هم مانه غوښتل چې سورلۍ بوزم اوډوډۍ خوړلوته روان وم خوبیا مې هم نا څاپې بریک ونیو ،که څه هم نه پوهیدم چې ولې مې په بریک پښه کېښوده ، خوبیامې هم بریک ونیو ،دتورټکري ښځتنه بې له دې چې څه ووایي موټرته راوخته اودیوه واټ پته یې راکړه ،لا به سل متره نه وم تللې چې د تورټکرې ښځتنې خپل ټکرى له سره لرې کړا وپه خپل دستکول کې یې کېښوداوهغه وخت یې په کرار اواز زه مخاطب کړم اوراته یې وویل:

« سلام بهمن خانه !»

په تعجب مې سروګرځاوه که کسم شهلا ناسته ده اوپه خندا ماته ګوري ، دشهلا له لیدلو ډېر خوشاله شوم هغې هیله وکړه چې ټکسې ودروم ،همدا کارمې وکړ هغه دشا سیټ څخه راکښته شوه اومخکې سیټ ته راغله اوماسره څنګ کې کښېناسته ،زموږلومړنۍ خبرې دشهلاګیلې اودنګلې وې چې له ما څخه یې کولې ،په همدې ګیلو ،ګیلوکې هدف ته ورسیدو ،شهلا را څخه هیله وکړه اوکه رښتیا ووایم نو بلنه یې راکړه چې دماښام ډودۍ سره یو ځاى وخورو ، ورسره مې ومنله اوکورته یې ولاړم ، شهلا دمیلمنو خونې ته بوتلم اوخپله دمړۍ تیاربدو لپاره پخلنځي ته ولاړه داخونه په خورا سلیقې سره سینګارشوې وه.

دمېز په سر یوډېر ښایسته دسرو ،شنو ،ژېړو .... مصنوى ګلانو ګلدانونه ایښودل شوې وو ،ددې ترڅنګ ډېر ښایسته اوخوندورې تابلوګانې هم په خونه کې راځړېدلې وې چې

خوني ته يي ځانکړې ښکلاورکوله اودغه راز د رنګارنګوځراغو نو رڼاګانوهم يوډول سينګاراوښکلاکوټې ته ورکړې وه.
شهلادماښام ډوډۍ تياره کړه اوپه يوه ګرم چاپېريال کې موسره يوځاى وخوړه، وروسته هغه جګه شوه اودګلدان پرلوري ولاړه اودګلدان څخه يي يوسورګل را وشکاوه اوماته يي راکړ او ويې ويل:
بهمنه زه دا سورګل تاته درکوم پوهېږې چې سورګل څه......
هغه وخت مې ددې خبره په نيمايي کې غوڅه کړه اوهغه مې په خپله غېږکې را ښکېل کړه ،احساس مې وکړ چې هغې د سره ګل په راکولو سره دخپلې مينې ځرګندتيا وکړه نو څنګه چې په دې وخت کې بې کوره اوبې اوره وم نو ددې مينې څخه مې په خلاصه غېږه هر کلې وکړ،داځکه چې په ګانده کې دګيلو او دنګلو موقع پاتې نشې.
درويا دژوند ټوله کيسه مې ورته وکړه او ورته مې وويل که زما تېرې شوې سهوې يي بخښلې وي نوهيله کوم چې راسره واده وکړي.
ويي منله اوڅوورځې وروسته چې حميد هم راغلې و اودشهلا يوشمېرخپلوان هم شته ول واده موسره وکړ،په دې توګه زموږنوې ژوند پيل شو اوزموږدزوى په پيداکېدوموخوشالې لاپسې زياته شوه ،نولکه څنګه چې مې په ژوند کې ډېرې ماتې ،ناکامۍ اومايوسۍ انګيرلې وې نونه مې غوښتل چې زما زوى اومېرمن دې هم وزغمي اويا دې پرې داسې يواکر راشي که څه هم دشهلا پلارخورابډايه اودشتوخاوند ؤ اوپه واروار راته شهلاويلي وچې (کازرون) ته ولاړشوهلته ددې پلارسره يوځاې واوسېږوخومانه منله اوداخپل حقيراونا څيزه ژوند راته ددې دپلارپه ارام اوسو کاله ژوند په کراتوکراتوخوراښه ښکارېده.
کومې خوارې اوکړاونه چې ما دخپل ژوند دښه والي په پار پيل کړې ټولو ځاى ونيو اوپه لږ وخت کې مو ژوند خورا ډيربدلون وموند اومايه ډيرې خوشالۍ او سوکالۍ سره دخپلې مېرمنې اوزوى په څنګ نېکمرغۍ ورځې تېرولې ،دې لړۍ همداسې غځونې کولې اوموږدخپل ژوند څخه لذت وړ،ترڅويوه ورځ دکازرون څخه دشهلا دپلارفکس راغى چې په ډېرېداوکرغېړن اکرکې راښکېل ؤ،اوغواړي چې شهلا ووينې ، ددې تلګراف (فکس) په رارسېدوسره موږشپې دشپې دکازرون په لور روان شوخولږناوخته ورسېدو، ځکه دشهلا پلارزموږله ورتګ څخه درې ساعته وړاندې مړشوى و،سبا دهغه جنازې ته دکازرون ډير خلک راغلي ول چې په دې ډله کې ددې دپلارملګري اوڅه

خپلوان او ګاونډي هم وو موږيوه اونۍ وروسته دټولو مراسمو له ختمېدو سره سم بېرته تهران ته راستانه شوو.
ددې بډایه سړي له مرګ څخه وروسته دده مال شهلا اوخورته يې په ميراث پاتې شو ،اوهمدا مال اودولت لامل شو چې شهلا په نا څاپې ډول بدلون وکړي هغې په دې پلمه چې نه غواړم خپل پخوانی کارپرېږدم اوهغه کورچې دايې غواړي لاړشو ، راسره بد چلند شروع کړاودخپل زړه کارونه يې کول ،دپلارميرات دومره بې خوده اومغروره کړه چې هېڅکله يې نه په چا اونه په کوم څيز پاملرنه کوله ،اويايې ددې خيال ساتلې وای حتی اوس يې زما خبروته هم ارزښت نه ورکاوه هغه اوس هره شپه دجوارۍ اوشپو غونډوته تلله ،هغې به په دې غونډوکې نڅا کوله سندر ې به يې ويلې ،شراب به يې څښل اوهرډول کړنې به يې کولې په پايله کې به په ټيټ سرچې ټولې پيسې به يې بايللې وې اونشه به وه کورته راتله . هغې ددې ټکې څخه چې دنارينه اوښځينه جوارګرو دمحفل شمعه يا رڼاوه خوند اخيسته اود يوډول سرلوړی احساس به يې کاوه اوددغې ډلې له خبروڅخه چې ډيرښايسته اوزړه دردونکی اواز لري خوند اخيسته اولږه پاملرنه يې هم نه پرما اونه زما پرزوی کوله ،په دې ډول زه ساده او مسکين لاهم په دې تمه وم چې يو ه ورځ به شهلا ددې ليونتوب څخه لاس واخلې او بېرته په خپل لومړني ساده اوعادې ژوند ته مخه وکړي خونه هېڅکله نه داټول زما ساده ګې اونېک نيت و.
زه يوازې دخپل زوی دبرخليک اوخوشالې ته اند ېښمند وم اوداخوشالي يوازې درويا په لاس کې وه يانې اوس دخدای (ج) څخه وروسته يوازنۍ کسه رويا وه چې کولای يې شول په خپلې رويي اونېکواخلاقوهغه ښه وروزي.
ماډېرکوښښ وکړ چې شهلا ددې کارونوڅخه منعه کړم اودخپلواړيکواوزوی په خاطرهغه بېرته خپل عادي اکرته راوګرځوم اونوريې دجوارګرۍ اوګډاپه غونډوکې پرې نږدم خودې کارنه يوازی ګټه ونه کړه بلکې زما دزوی روزنه اوپالنه هم زما پرغاړه شوه ،يانې هغه به اوس ډېری شپې ترسهاره دجوارګرۍ اوګډاپه غونډوکې ناسته وه اوسهارسهاربه په داسې حال کې چې نيشه به هم وه کورته راغله.
بيامې هم څوځلې ورته وويل چې لاس ددې ناوړه کارونوڅخه واخلي اونور خپل عادي ژوند ته دوام ورکړي خوګټه يې ونه کړه اوزما خبروباندې يې غوږ هم ونه ګراوه ،سره ددې چې پوهيدم شهلا دجوارګرۍ په غونډوکې ګډون کوي ،ګډيږي ،سندرې هم وايې ،شراب څښي او .....

خو په دې هم ډاډه وم چې هغه به زما دزوی په خاطر هېڅکله زما سره خیانت ونکړي او هېڅ کله به زما دزوی سرچاته ټیټ نکړي ، خوای کاش چې په هماغه لومړیو کې مې نه وای پرې ښې چې دومره آزاده شي اودومره بې باکه وګرځي چې پایله کې مې برخلیک داسې شي.
هغه ورځ به مې هېڅکله هېره نشي چې ماپه ګاراج کې موټرجوړاوه اودساعت ستنه دورځې په درې نیموځرخېده چې دسرای څوکیدار راغږکړاوویل چې په ټیلېفون کې دې ځوک غواړي په منډه دفتر ته ولاړم اوغوږې مې پورته کړچې دهغې لوری یوناپېژندل شوي کس خبرې کولې اوداسې څه یې ویل چې ماته هېڅکله دمنلوورنه وو ،داکس بې له دې چې خپل نوم ماته وښایي یوه پته یې راکړه اونوربې غوږی کېښود.
دیوډول حیرانتیااوسستوالي سره لاس اوګریوان شوم، غوږی مې له لاسه ولویده ، دسرای څوکیدار رامنډې کړه اوغوږی یې پرځای کېښود، پوښتنه یې راځخه وکړه، ښاغلیه حال موخراب نه دی ، ورته مې وویل ، ولې ښه یم ورسته له هغې هغه مړې خولې چې په مخ اوتندي مې پیداشوې وې پاکې کړې اودګاراج ځخه وتم اودهغې پتې پرلورروان شوم کومه چې ناپېژندل شوي سړي راکړې وه.
ما داکورډېرښه پېژانده که ناپېژندل شوي کس ما ته سمه پته راکړي وي نوباید ځوشبېې وروسته زما مېرمنه ددې کورځخه چې دحمید پلارپورې یې اړه درلوده اوځوورځې مخکې یې له خاوند ځخه اخیستی ؤ راووځي.
زما لپاره دمنلو وړنه وه چې زما مېرمن ،زما دزوی موردې ،زما دصمیمې اونږدې ملګري سره په دې کورکې یوازې واوسې.
نه داغیرې ممکنه وه ،داهېڅ کله زمالپاره دمنلووړنه وه اونه مې شول کولای چې داهرڅه ومنم ،په همدې ترتیب مې دځان سره وویل چې ای کاش دناپېزندل شوي سړي خبره دروغ وي .اوای کاش داټیلیفون چاراته دقصد اوکینې له مخې کړی وي چې غواړي دخلکو ګډژوند اوکورنۍ نظام سره خراب کړي.
زړه مې غوښتل چې په خپل وجودکې دګومان اوتردیدنیلې (ریښې) وچې کړم ،دهرشي په اړه مې کولای شول چې اند وکړم ،غیردشهلا اوحمید دخیانت په اړه هغه هم زما سره ،آخرڅنګه مې کولای شول باوروکړم چې زما صمیمې او آن دژوند ملګری هغه ځوک چې زما دژوند په خوږواوترخواوټولوهغوستونزوکې چې زه به ورسره لاس اوګریوان وم لاس راکاوه ،ماسره داسې لوی خیانت وکړي.

که داسې وي نوانسان نورپه خپل ژوندکې پرچااعتماداوباوروکړي ،خونه په واقعیت کې داخبره دروغ ده اوکوم سړي دحسادت اوکینې له مخې داخبره کړې ده ،دخدای (ج) دربارته مې دبې نیازۍ اوتمنا لاسونه اوږده کړل اوترې مې وغوښتل چې زما د وړ زوی اوبې ګناه زوی له کبله داهرڅه وزغوري او پرې نږدي چې زما ښایسته اوحسینه مېرمن ، زما دزوی مور ،په یوه ناوړه ناروغۍ اخته شي په داسې ناروغۍ چې دبېرته راستنیدو لاره ترې نشته.

خولازما دعاګانې پای ته نه وې رسېدلې چې دکور وربېرته شو،سمدستې مې ځان یوځنګ ته کړچې ښکاره نشم اوڅوک مې ونه وینې ،په دې وخت کې یوه ښځه چې په تورټیکري کې یې ځان په بشپړه توګه رانغاړلی ؤاوهېڅ دپېژندلو شونتیا یې نه وه له هغه کوره راووته اووروسته ،دخدای په امانۍ څخه چې حمید ورسره تروره بورې دبدرګۍ لپاره راغلی ؤ په یوه ټیکسي موټرکې سپره شوه ،دنوموړي کور ور وتړل شواوموټرهم حرکت وکړ،ماهم یوبل ټکسي پسې ونیو اوهدایت مې ورکړ چې هماغه ټکسي وڅاري (تعقیب کړي) هغه چې زما پریشانه اکرولید زما غوښتنه یې ومنله اودهغه بل ټکسي په تعقیب یې پیل وکړ.

ترڅوچې دې موټرزموږدکوسره بریک نه ونیولی ماګومان کاوه چې داټول درواغ دي اوهېڅ حقیقت نلري اودازما ښځه نه ده خوکله چې موټرزموږ دکورسره بریک ونیو نوشهلامې ولیدله چې خپل ټکری یې قات کړاوپه دستکول کې یې کېښود او وروسته له هغې دموټرڅخه پلې شوه .حقیقت راته لږڅه روښانه شو ،هغه حقیقت چې هېڅکله مې باور پرې نشوکولای اوهېڅکله مې هغه نشول منلای.

ژوند راته بد ښکاره شو په هغه شېبه کې مې دټولوزاویو څخه دحمید او شهلا خیانت وانګیرل ،دخپل مرحوم اوبې ګناه ماشوم پرحال مې ډېرافسوس وکړ ، خو وروسته مې بیا هم دهمدې ماشوم له کبله چې سبا په ټولنه کې ژوند کوي اویوموقف ته رسېږی ځان کنترول کړاودټکسي چلوونکي نه مې مننه وکړه اوزه هم پلې شوم.

رښتیا ستاسوڅخه پوښتنه کوم ښاغلی قاضي که تاسې په داسې یواکرکې زما پر ځای وای نو څه به دې کړې وای ؟

ایا چیغې اوکوکاری موکولې ،آیا هغه مو وژله اوکنه او که هېڅ موهم نه ویل اوغلي کېنېناستئ چې ښځه مو له تاسې سره خیانت وکړي اوتاسې یې نندار ه وکړئ.

اوتاسې ښاغلي وکيل .که تاسوزماپرځای وای آيا همداسې غلي کښېناستئ اوننداره موکوله اوپريښودل مو چې عزت اوشرافت موپه بازارکې ليلام شې.
نه هېڅکله نه د ډېرې غوسې اودرد له لاسه به ليونی شوی وای ،اوپه چيغوچيغوبه موټوله نړۍ خبره کړې وای چې ستاسې مېرمنې ، ستاسې داولادموراوستاسې محبوبې ستاسې سره خيانت کړی دی.
اوتاسې ښاغلي وکيل ،آيا نشئ کولای چې په داسې يو اکر کې ديوه ربښتيني او صادقه مېړه زړه درک کړئ ،نو که تاسې هم زما پرځای وای نو اوس به موخپله پرېکړه بدله کړې وای اوويل به موچې تاسې اشتبا کړې ده اوهغې له ماسره خيانت کړی دی اوزه هېڅ پړنه يم اوکه چېرې داپوښتنه کوئ چې موږبويه دهغې دسپيناوي لپاره هم وخت ورکړوترڅوسم باور وکړو نوستاسې په ځواب کې بايد ووايم چې هوکې ،بويه هغې ته وخت ورکړل شي چې خبرې وکړي اودځان سپيناوې وکړي.
خودابايد هم ووايم چې داکاربه دکورني قانون لپاره يو ډېرلوی خيانت وي اوداټول به هغه څه وي چې نه يوازې زما په اند بلکې د نړۍ پرمخ دټولو انسانانو په اند د منلو او زغملو وړ نه وي او بويه چې داسې وګړو ته حق هم ورنکړل شي، څو د ټولنې غونډال سره وپاشي.
نو په دې اساس بويه عجله او تادي ونه کړئ، لکه څنګه چې ما ونه کړه او ښايي تاسې اوس دې ته هم به تمه اوسئ چې ما څه وکړل او نور څه پېښ شول.
ياني غبرګون مې څه ډول و ، نو هيله کوم چې ښه راته غوږ کېږدئ او بيا قضاوت وکړئ.
د شهلا پسې جوخت زه هم کورته ننوتم او هغې په هغه وخت کې زماله ليدو څخه يو ټکان وخوړ، ويرې او نارامۍ يې ټول بدن محاصره کړی و او له ډاره ټول بدن يې لړزې نيولی و.
هېڅکله يې فکرنه کاوه چې په دا وخت دې زه کورته ورشم او يا داسې بدشور ما شور وکړم. زه هم په داسې حال کې چې ډېرې غوسې نيولی وم چغې مې کړې او ورته مې وويل: پست فطرتې حد اقل زموږ په معصوم او کوچنی بچی خو رحم وکړه، په هغه زوی چې ته يې مور او زه يې پلاريم ، مګر تا په خپله ماته د واده وړانديز نه و کړې، مګر تا راسره ژمنه نه وه کړې چې ته به ماته يوه وفاداره مېرمنه اوسې، نو اوس ولې غواړې چې زموږ ژوند تباه او برباد کړې.

ولې؟ ځواب راکړه، اخر ولې زما صمیمي ملګرې حمید دې د خپل خیانت لپاره وټاکه ، موټر یې درلود ځکه ، شیک او ښایسته یې اغوستل ځکه ، د بډایه او مالدارې کورنۍ غړی دی ځکه او که د ښو اخلاقو خاوند او ساعت تېرې انسان دی ځکه، کوم یو ، ها ، کوم یو؟

ولې تاسې ښځې دومره پس فطرته او بې شخصیته هستۍ چې انسان نور په خپل ژوند کې په هېڅ چا حتیٰ په خپل ملګري هم اعتماد او باور نشي کولای.

اخر ولې دې زما له داسې ملګري سره چې له ورکتوبه سره یو ځای راستر شو او تر دې دمه مو یوله بل سره مرستې کولې، مینه موکوله... خیانت وکړ او هغه دې هم په خپلې ناوړې ناروغۍ کې راښکېل کړ. اوس نورنو انسان بو یه په چا اعتماد وکړي؟

مسلماً پرهېڅ چا نه او دا بې اعتمادي تاسې ښځو زموږ د سړیو په منځ کې راپیدا کړې ده. ولې په دې کارونو زموږ پاک سپېڅلي او بې جوړې ملګري راڅخه بېلوئ؟ که دوستي او ملګرتیا همداسې ده نو لعنت دې وي په داسې ملګري او ملګرتیا ، او که داسې نه وي نو ولې زما لپاره داسې شوه؟ اخر ولې؟

زما د خبرو پرووړاندې غلې شوه او یوازې سکوت یې غوره کړ، سریې ښکته ځوړند کړ او یوازې اوښکې یې تویې کړې او ما ټول شرم له پوره ځانګړتیاوو سره د هغې په وجود کې ولیده.

زړه مې غوښتل چې په پښوکې مې ولوېږي او د کړې ګناه څخه یې راڅخه بخښنه وغواړي او راسره ژمنه وکړي چې نور به خپل عادي اکر ته راستنېږي.

زماپه وجودکې لا اوس هم زموږ د زوی له کبله د بخښنې عاطفه ژوندۍ وه، اودې بخښنې او عاطفې کوای شول چې زموږ د دواړو ژوند وژغوري.

په همدې موخه مې په ارام او شمارلي اواز مخ په ډېر مهربانۍ د هغې پرلور واړاوه او ورته مې د نصیحت په ډول وویل، وګوره شهلا ، تېر شوي تېرشول راځه اوس دې د خپل زوی د راتلوونکي په اړه لږ سوچ وکړه او خپل مخکیني ژوند ته راوګرځه، زه مطمین یم چې د خپلو کړو کارونو څخه پښېمانه یې، همداسې نه ده؟ لکه څوک چې له خوبه راویښ شوی وي سریې راجګ کړ او ویې ویل:

(که پښېمانه یم نو څه کار کولای شم؟)

(ژمنه وکړه چې نور به خپل دغه بد او ناوړه افعال نه تکراروې او نور به دغه کارونه چې تر دې دمه دې کول نه کوې.)

(ياني ما بخښې؟)

(که په رښتيني او واقعي توګه راسره ژمنه وکړې او د خپلو کارونو څخه پښېمانه شې نو د خپل او زوی د ګاندې لپاره او په ټولنې کې د خلکو پرورانډې د خپلې د بدنامې له کبله دې بخښم.)

(ژمنه کوم بهمنه، ژمنه کوم او په خدای قسم يادوم چې پس له دې به تا لپاره يوه وفاداره مېرمنه او د زوی لپاره مهربانه مور واوسم).

په داسې حال کې چې لړزيده او اوښکې يې تويولې ځان يې زما په غېږ کې راغوځار کړ او په نيمه ژبه په غوڅو ، غوڅو غونډلو او ويينو چې اوښکې ورسره هم بدرګه کېدې راته وويل، ته څومره ښه يې بهمنه، ته څومره مهربانه يې بهمنه، ته څومره...

دا چې په دې توګه بريالی شوی وم، چې رويا خپلو کړنو ته ځير کړم او توبه پرې وکاږم چې خپل ار ژوند ته بېرته راوګرځي، ډېر خوشاله ووم او د ارامۍ احساس مې کاوه او دې ارامي ما اوزما د زوی لپاره د يوه ښه راتلونکې درې کسيزه کورنې زيری راکاوه.

شهلا يوځل بيا تېر او ساده ژوند ته راوګرځېده او دا هغه څه ول چې ما يې هيله درلوده.

يو لسم څپرکی

www.sikaraam.com

په دې وخت کې تورن چې ډېر سترړی، مالومېده د څوشېبو لپاره چوپتیا غوره کړه، سترګې یې په ناپایه غم کې ورکې وې او شونډې یې هم وچې شوې وې، داسې برېښېده چې ګواکې نور څه نه لري چې محکمه کې یې بیان کړي او د ټول ژوند برخلیک یې همدا و.

یو ډول ځانګړې چوپتیا د محکمې فضا محاصره کړې وه. په محکمه کې ناستو ټولو ګډونوالو خپلې ساګانې په خپل ستوني کې زندی، کړې وې او غوږ، غوږ، ول چې د بهمن دژوند یا داستان پاتې برخه واوري.

په دې وخت کې قاضي القضات په ارامی، سره سرراپورته کړ او تورن ته یې وویل: (لطفاً ادامه ورکړئ...)

تورن اوبه وغوښتې اوبه یې ورته راوړې او په یوه دمه یې وڅښلې، او وروسته له هغې چې ډېرخپه او ناکراره برېښېده پاتې کیسه یې داسې پیل کړه: له هغې ورځې وروسته نږدې پنځه میاشتې زموږ، په کراری، او خوشالی، تېرې شوې، شهلا واقعاً په بشپړه توګه بدلون کړی و او حتیٰ اوس له پخوا څخه لا ښه د کورسمبالښت ته ځیر وه. اوس به چې هره شپه کورته تللم نو هغه به مې لیدله چې زموږ د ماشوم او نازولي زوی سره په لوبو بوخته وه، ددې کارله لیدو څخه به مې خوند اخیست او زماد ټولې ورځې ستړیا به ددې صحنې په لیدلو ختمه شوه. ما یو ځل بیا نېکمرغي لاسته راوړې وه او دې لړی، تر ډېره غځونې کولې، ترڅوچې یوه ورځ د ګاراج خاوند راته وویل، چې د کوم ضروري کارلپاره (آبادان) ته ځي او زه هم بویه ورسره ولاړ شم، لکه څنګه چې له هره پلوه ډاډه او مطمینه وم په پراخه ټنډه مې ورسره ومنله او هماغه شپه مې ټوله خبره خپلې مېرمنې شهلا ته وویله.

سهار د وخته د ګاراج خاوند سره دابادان پر لور روان شوم. نږدې دوه اونی، زه او د ګاراج خاوند په ابادان کې ووچې یوه ورځ یې راته خبر راکړ چې سبا سهار دواړه (خُرم) شهر ته ځو اوحداقل شپږ ورځې هلته (خرم شهر) کې پاتې کېږو.

کله چې بېرته تهران ته راستنېدو ډېر خوشاله وم. په تلګراف (فکس) کې مې خپلې مېرمنې (شهلا) ته خبر ورکړ چې شپږ ورځې وروسته انشاالله کور ته درځم او وروسته له هغې مې خپلې مېرمنې او زوی ته څه ډالی، واخیستې، خو له نېکه مرغه د ګاراج خاوندکارپه نوموړي ځای کې په دوه ورځو کې پای ته ورسید ، او زه د تلیګراف د پیغام څخه څلور ورځې مخکې خپل کور ته ورسیدم. کله چې مې د ګراج خاوند سره خدای په

اماني وکړه نو په موټر کې د خپل کور پر لور را رهي شوم همدا چې د څو ورځو مساپرۍ وروسته خپل کورته راتلم او خپله مېرمن او زوی مې ليدل ډېر خوشاله وم، خو نه پوهېږم چې ولې هېڅ په هېڅه مې زړه درزيده او داسې ګومان مې کاوه، چې ګواکې کومه ناوړه پېښه راپېښېږي.

کله چې د کور سره دموټر څخه پلې شوم نو دموټر پيسې مې ورکړې او دکور ټالۍ مې ووهله ، خو چا ور راته پرانه نيست. څوواري مې دکور ټالۍ ووهله خو هېڅ ځواب مې وانه ورېد.

ډېر خبر شوم چې داڅه پېښه شوی ، خو وروسته مې فکر وکړ کيدای شي چې زوی او مېرمن مې دکور سامان او ترکارۍ اخيستلو لپاره بهر وتي وي.

نو دا مې وپتيپله چې په دېوال کورته ورواوړم ، خو په دې خت کې سيمه ييز پوليس چې زموږ دکور سره نږدې ولاړ ول او همدلته يې پوسته هم وه پوه شول چې زه دکور خاوند يم ، نو راغلل او ماته يې يو ليک چې دهمدغې ځای دپست رسوونکو له خوا چې شهلا ليکلی و او دوی ته يې سپارلی و راکړ . دوې له ما څخه رسيد واخيست او دخدای پامانۍ څخه وروسته لاړل ، کله مې چې ليک پرانيست نو ديوه ترخه حقيقت څخه خبر شوم. زوی مې دکور داوبو په حوز کې دلويدلو له امله مړ شوی و ، او ځېرونکو زما مېرمن دتحقيق لپاره بولې وه.

سترې او ستومانه د دېوال خواته ورنږدې شوم او اخيستې ډالۍ مې ددېوال له لارې کورته ورخطا کړې او زه هم ددېوال له لياری کورته ورواوښتم او خپلې کوټې ته ورغلم.

په ټولو ځايونو کې چوپتيا او سکوت خپلې وزرې خورې کړې وې ، په الماری کې مې دزوی انځور دخندا په اکر کې ليدل کېده په حيرانۍ او ژړغوني اندازمې انځورته وکتل حتی دژړا توان مې هم نه درلود . دکوټې په يوه کونج کې مې دماشوم او بې ګناه زوی وړ کټ پروت و او داسې احساس مې کاوه چې دټولو دېوالونو څخه غم او خپګان وريږي ، په همدې سوچونو کې ډوب وم چې نور به هېڅ کله دخپل ماشوم زوی ژړا او خندا وانه ورم او هېڅکله به ددې کوکارې په کوټې کې انګازې جوړې نکړي چې دغې خبرې نږدې سوځولی وم. داکور نور دتل لپاره غلې شوی و او ددې خاموشۍ څخه دمرګ بوي تللو ، ما بايد په ناباورۍ داتريخ حقيقت منلی وای ، چې زما زوی مړ شوی دی ، زما هغه زوې چې ما دادومره وخت دهغه لپاره کوښښ او زيارکاوه چې ګانده يې روښانه کړم ، خو اوس چې هغه نشته څرنګه دهغه مرګ ومنم او څرنګه بې له هغه ژوند وکړم.

دکړکۍ خواته نږدې شوم ،ساعت ته مې وکتل چې دشپې یولس بجې وې ، خو دشهلا څخه هېڅ خبرنه و ، یانې هغه تراوسه هم نه وه راغلې ، زما دسترګو لید دحوض هغه اوبو پر لور وروا وښت چې زما زوی یې له ما څخه اخیستی و او زه یې دخپل زوی څخه جلا کړې وم.

دسپوږمۍ رڼا هم داوبو په منځ کې پرقېده ، ددېوال په څنګ کې یوه سپینه پیشو ولاړه وه او زما دراوړو ډالیو پرلوري یې برګ ، برګ کتل.

ډول ، ډول سوچونو او فکرونو پیسې را اخیستی وم ، ماته یوځل بیا دتېر عشق او مینې خاطرې را په یاد شوې او یو ځل بیا درویا کړنې را په یاد شوې ، یو ځل بیا سوچونو پسې واخیستم چې درویا سره مې مینه پیل کړه. رویا بستر شوه ، روغه شوه او با الاخره مړه شوه ، دشهلا سره بلد شوم ، زوی مو وشو ، لږ را غېرګې شو او اوس دادی مړ شو ، او بله دا چې اوس مې مېرمن لا څېړنې او تحقیق ته هم تللی. ای خدایه دا څه حال دی.

ډېره شېبه سوچ وړی وم چې یو وخت کې را په خود شوم که کسم دشپې درې نیمې بجې وې ، لږ مې حال را ښه شو ، دکوچ پرلوري ولاړم او کراره په کې کښېناستم ، سګرټ مې ولګاوه او بیا هم په سوچ کې ډوب شوم ، لا په سوچ کې وم چې د وره اواز مې تر غوږو شو ،ښه ورته ځیرشوم ګورم چې چاد وره په کلپ کې کلي ور اچولې او خلا صوي یې.

یوه شېبه وروسته ورخلاص شو ،هرګوره شهلاکورته راننوته ،لومړی خوماته ځیرنشوه خوکله یې چې څراغ ولګاوه نوماته یې پام راواوښت،له وېرې اوهیجان څخه په خپل ځای کې ودرېده.

هغه کوم فکس چې ماورته رالېږلی و اودې ته مې دراتګ ورځ ویلی وه حیرانه شوه چې څنګه دخپلې ټاکلې ورځې څخه دمخه راغلې یم ، مخکې راغله اوزماسره نږدې پرځمکه کښېناسته اوبې اختیاره یې په ژړا پیل وکړ، خوناڅاپه یې ژړابس کړه اوویې ویل:

((زه نوره ستاپه دردنه خورم ، ماته طلاق راکړه ، زه دبل سړي سره مینه لرم پرحمید مینه شوې یم)).

لیونی شوی وم ، ځان مې په ډېرې ستونزې کنټرول کړ اوترې مې وپوښتل:

((آیاهغه هم له تاسره مینه کوي)).

دامهمه نه ده ، داچې زه ورسره مینه کوم بسیاده، ته بویه ماته طلاق راکړې ، ځکه زه اوس نوره ستا په درد نه خورم)).

نه پوهېږم چې څه حالت به مې درلود ،ځکه زوی مې هم مړشوی و ،اوس زماټول اند دزوی دمرګ په هکله و اودې خبرې ته اصلاً هېڅ ځیر نه وم.
((که چیری تاته طلاق درکړم نوزمامینه اودزوی مرګ به مې څنګه شي ؟)).
یوه کریحه اوله ملنډوڅخه ډکه موسکایې وکړه اوبې له دې چې زماکرته ځیرشي ویې ویل ((کوم زوی؟ هغه خومړشوی دی)) ناڅاپه برق ونیولم ،اولکه چیتایاپړانګ له ځایه پاڅېدم ،ځان مې ښه په درز کې لړزېده،وینومې دسترکوپردې ونیولې . اودځان په کنټرولولونوربریالی نشوم ،لکه ټپی مارمې دهغې پرلور ور ودانګل اوبرغل مې پرې وکړ،هېڅ نپوهېدم چې څه کارکوم،همدومره پوه شوم چې دهغې ویښتان مې له لاسونو څخه تاوکړل ،سترګې یې برقې برقې راوتلې وې اوله خولې څخه یې دشرابو ناولې اوګنده بوی راتلو په زاریو اوعُذر یې پیل وکړ،خوزه په خودنه وم ماداسې اکر نه درلود چې دهغې خبرې واورم یاونغوږم یو ډول ځانګړی کرکې اونفرت مې پرذهن برغل کړې و.
په هغه شبېه کې راته خپل هرڅه برباد شوي ښکارېدل اوپس له دې راته نور ژوند ،خونداورنګ نه درلود.
همداسې دغوسې اوغضب نه لړزېدم ، لاسونه مې دهغې دستوني څخه حلقه کړل اودخپل بدن په ټول توان سره مې دهغې ستونی زورکړ،رنګ یې شین اوتور واوښت، سترګویې عجیبه اکر غوره کړ اووجودیې لکه ماته شوی څانګه له واکه ووت اوهماغسې مې خوشې کړه اوپه داسې حال کې چې ډېر سخت ناارامه اوبېړنی اکرمې درلود له کوره ووتم اوډېره شبېه په واټونو او پارکونو کې ګرځېدم چې له هغې وروسته لاړم اوپولیسوته مې ځان وسپاره ، پولیسوهم ماموریت ته بوتلم اودادې دماموریت له لارې لړی په لړی تردې ځایه راورسېدم.
نورپاتې شونې خبروباندې تاسې هم ښه پوهېږئ.
ماچې تر ننه پورې چوپتیاغوره کړې وه اوپه خوله مې مهر لګولې و ،دهمدی لپاره چې دخلکواوټولنې په منځ کې بې آبه اوبې عزته نشم نودادې تاسې اړکړم هغه څه چې مانه غوښتل په ژبه راوړم راباندې مو وویل اودټولنې اوچاپېریال په مخ کې موبې عزته اوبې حیثیته کړم ، زه نن دخپل ژوند د کړاونوپه څرګندولو سره یو څوک یم بې برخلیکه.
اوس ماته د ژوند ښه اوبد هېڅ ارزښت نلري ،ژوند ماله ماته راکړې اودټولنې په منځ کې یې نا بوده کړم. نن چې هغه څه ماوویل هېڅ ډول دلیل ورته نلرم او ټینګار هم نه کوم چې

تاسې ښاغلي قاضي اوقاضيان زما خبرى اوڅرګندونې ومنئ ، خو هيله من يم چې زما دچوپتيا اوسکون په رازخوحداقل پوه شوي واوسئ چې همدازما لپاره بس اوکافي دي.

زه تل دبې آبۍ نه ډاريدم اونن چې مې دا راز ټولوته څرګند کړاوټولوګډونوالوپه منځ کې مې هرڅه په ژبه راوړل نواوس هيله کوم چې مړشم اوددې بې مانا اوکړيدونکي ژوند څخه خلاصى وموموم.

زه اوس په يوې وژنې تورن يم اوپه خپل جرم اعتراف هم کوم ،خوپه هرحال زه يو انسان يم ،داسې انسان چې دټولنې څخه بې زاره وي اوپه ټولنه کې يوازې وي.

حتیٰ زوى يې مړشوى ،مينه يې مړه شوې ،ښځه يې مړه شوې اوخپله به هم يوه ورځ مړشي.

زړه مې غواړي چې تاسې ښاغلي قاضيان چې زه مومحاکمه کړى يم اوپه حقيقت کې دټولنې رهبري هم په غاړه لرئ ، په دې پوه شئ چې که چېرې کوم ځوان قرباني کيږي دناسالمې روزنې اوغلط چاپيريال له کبله کيږي حتیٰ تاسې هم نشئ کولاى دعوا وکړئ چې خپل اولادونه مودټولنى نن يا سبا لپاره په خورا ښه توګه روزلي دي ، نوراشئ اوهغه ډول چې ټولنه اوچاپيريال يې غوښتنه کوي وروزئ دمينې، دعشق دژوند اودټولوشيانوپه هکله ورسره په بې پروايۍ خبرې وکړئ اوهغه پرده چې ستاسې اوهغوى ترمنځ فاصله اوواټن پيداکوي ليرې کړې.

که چېرې مين شول نوکوښښ دې وکړي چې خپلې مينې ته درناوى ولري اوکه چېرې کومه ستونزه ورته په ټولنه کې پيداشوه نوکوښښ دې وکړي چې په همغه لومړيو کې يې حل کړي ځکه که چېرى اوږده شوه اوغځونې يې وکړې نوشونتيايې شته چې زماپه برخليک اخته شي.

زه نن په يوه داسې ځانګه ناست يم چې هره شېبه يې د وچېدوشونتيا شته خو دا تاسې هستئ چې دټولنې دځوان کول (نسل) اوځانګودوچېدومخنيوى کولاى شئ اودهغوى ژوند خوندي ساتلاى شئ.

له تاسې ټولوڅخه مننه کوم چې زما خبروته موغوږ کېښود اوپه پوره اوسيلې مواوريدې ،تاسې ټول کولاى شئ چې په ازادانه توګه زما په حق کې قضاوت وکړئ اورايه صادره کړئ.

په هرحال ماته اعدام اوزندان دواړه يودي اوله تاسوتولوڅخه هيله هم کوم چې هيڅ ډول رحم اواستثناعات زماپه برخه کې په پام کې ونه نيسئ اوډاډه اوسئ که چېرې داعدام

حکم هم راته واوروئ نوخوشاله به شم ،ځکه دیودردونکي او رنځوونکي ژوند څخه به خلاص شم.
که رښتیا ووایم نودزندان دکړېدلي ژوند اودهرځل ژوندي کېدواومړه کېدوڅخه به وژغورل شم اودابه موراسره لوی احسان هم کړی وي ، نورنوڅه خبرې نه لرم او چمتویم چې دمحکمې حکم واورم چې زما په برخه کې څه حُکم صادروئ.
ناڅاپه دګډوډونوالوهاها اوغوغا دمحکمې ارامه فضا خرابه کړه تورن په داسې حال کې چې اوښکې یې له سترګوڅڅېدې اولکه اوبه رارواني وې په خپله ځوکۍ کښېناست دمحکې رئیس دتفریح اعلان وکړ اودخپلوقاضیانوسره یوځای دمجلس یا شوراخونې ته دپرېکړې په موخه ننوتل.
څلورساعته دمحکمې قاضیان دشوراپه خونه کې ول ،هغې نه وروسته په داسې حال کې چې دټولوپه بدن کې دستړیانښې له ورایه ښکارېدې له خونې راووتل ، د هغې نه وروسته تفریح خلاصه شوه اودمحکمې رسمیات بیا پیل شول ،دمحکمې قاضي دتورن لپاره پنځلس کاله دبامشقت بند اعلان وکړاومحکمه پای ته ورسېده.
مجرم په داسې حال کې چې په بشپړه توګه غلې ولاړ و دمحکمې دابلاغیې اسناد یې لاسلیک کړل اوبې له دې چې دځان دسپیناوي یا قید دکمېدوپه پا رڅه ووایي په ټیټ سر دموظفوپولیسوسره یوځای دجېل پرلوري روان شو.
دبهمن دمحکومیت خبر دهماغه ورځې په پیل کې ورځپاڼوخپورکړاوډېری خلکو چې دبهمن دژوند کیسه په ورځپاڼوکې ولوسته نو ناڅاپه په ژړاشول ،اودغه کیسه دیوڅه وخت وروسته بېرته په خاموشۍ بدله شوه اوله هرچا څخه هېره شوه.

په داسې حال کې چې دبهمن دژوند تریخ برخلیک په دې ځای کې پای ته ونه رسېد اوهغه یوازې څومیاشتې په زندان کې پاتې شو ،ځکه دڅومیاشتووروسته یوه ورځ دزندان پازه والو د اوړي په یوه ګرمه ورځ کې دهغه توراوشین شوی جسد دزندان له یوه کونج څخه پیداکړ دهغه جنازه یې دعدلیې روغتون ته بوتله ترڅودمرګ لامل یې پیداکړي چې دڅه شي په وسیله مړشوی دی.

عجیبه خوداده چې دبهمن له جنازی سره جوخت یوساعت وروسته دیوه روغتون څخه دیوبل ځوان مړی هم دعدلیې روغتون ته دکتنې (معا ینې) لپاره راوستو، چې وروسته معلومه شوه چې دادویمه جنازه دبهمن ملګری (حمید) و.
دحمید دجنازې له څېړنوڅخه معلومه شوه چې دحمید له واده څخه دوه میاشتې وروسته چې کله هغوی دخپل واده دتفریح (عسل) میاشت لپاره بهرته تللي ول ، نوحمید په خپل وروستي موډل موټرکې ناست ودموټردسرعت دتېزوالي له کبله موټردکوم څه شي سره ټکرکړی اومېرمن یې په دې پېښه کې مړه شوې ده نوپه دې پېښه کې حمید هم ټپي شوی و اوڅه موده وروسته لیونی شوی دی اوبالاخره داچې ځوورځې وروسته په یوه روغتون کې یې ځان وژلی دی.
نوپه دې توګه پنځ (طبیعت) اوټولنې له حمید څخه دبهمن غچ اخیستی و اوهغه یې دمرګ ترپولې رسولی و.
دحمید جنازه خپلوانویې له روغتون څخه بوتله اودبهمن جنازه هېڅ یوخپل یې بونه تله اونه یې دده پوښتنه وکړه . نوپه دې اساس دولت دهغه جنازه پورته کړه او د روغتون په امبولانس کې یې دښارعمومي هدیرې ته بوتله اوهملته یې خاوروته وسپارله ، خو کله چې دبهمن دجنازې امبولانس دعدلیې له روغتون څخه وتلونو دآسمان هم سترګې ژړغونې وې اوباران په وربدو پیل وکړ، شاید دا درویااوښکې وې چې دباران په توګه له اسمان څخه راښکته کېدلې اودخپل محبوب اوعاشق په ناوړه اوکرغېړن برخلیک یې ژړل.
هغه یې هدیرې ته بوت اوځو سپین ږیرو بوډاګانو یې جنازه خاوروته وسپارله خو نوموړي هېڅ ځوک نه درلودل چې دهغه پسې وژاړي اوغټې غټې اوښکې پسې تویې کړي اویایې هم په قبردګلو ګېډۍ کېږدي.
هغه په یوازوکې یوازې ؤ.....
شاید دخپلې وینا له مخې یې نوموړی هغه ځوک ؤچې:
زوی یې مړشوی .....مینه یې مړه شوې ....مېرمن یې مړه شوې ......اوبالاخره خپله یې هم مړه شوی ؤ.....

پای